

proleter devrimci

AYDINLIK

Temmuz 1970

7-21

SAYI : 7-21 Proleter Devrimci AYDINLIK (Aylık Dergi) TEMMUZ 1970

İÇİNDEKİLER :

AYDINLIK'TA DÜNYA VE TÜRKİYE	Sıkı Yönetim Hâkim Sınıfların Halkımız Üzerindeki Baskı Aracıdır	161
	Modern Revizyonistler Dünya Halklarının Kurtuluş Mücadelelerini Nasıl Baltalıyorlar? ...	177
TÜRK SOLU Proleter Devrimci AYDINLIK İŞÇİ - KÖYLÜ	Halkımıza ve Bütün Devrimcilere	185
Hikmet KIVILCIMLI	Deccal Nasıl Kapımızı Çalıyor (II)	193
Şefik HÜSNÜ	Bir Mayıs Nedir?	222
KIZIL BAYRAK	İdeolojik Çalışma Gerçeğe Dayanmalıdır	227
TARİHİMİZDEN	Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi Teşkilâtına Ait Bir Belge	236
Proleter Devrimci AYDINLIK Çalışma Grubu	Emperyalizm ve Türkiye Ekonomisi : Enflâsyon, Vergiler ve Zamlar	241
Proleter Devrimci AYDINLIK	İŞÇİ - KÖYLÜ'nün 19. Sayısı Da Toplatıldı ...	254

Kurucular Adına Sahipleri	Gün Zileli, Cengiz Çandar, Atıl Ant, Ömer Özerturgut
Sorumlu Yazı İş. Md.	Ömer Özerturgut.
Adres :	Adakale Sok. 28/1, Yenişehir - Ankara, Tel : 12 74 17
İstanbul Temsilciliği	Klodfarer Cad. 6/6, Sultanahmet - İst. Tel : 27 39 61
Abone Şartları	Türkiye / yıllık 50 TL., altı aylık 25 TL., Avrupa ve Ortadoğu / yıllık 75 TL., altı aylık 40 TL. Diğer ülkeler / yıllık 125 TL., altı aylık 65 TL.
Banka Hesap No.	Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi, 641/268
İlân Şartları	Tam sayfa 800 TL. üzerinden hesaplanır. Yayın ilânları indirimlidir.
Dizgi ve Baskı	İş Matbaacılık ve Ticaret Tel : 11 92 83, Ankara
İstanbul Dağıtımı	Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34 Tel : 27 89 49
Ankara Dağıtımı	Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi
Ege Bölgesi Dağıtımı	Orhan Özşişman, 452. Sok. 5 — İzmir Tel : 38786

AYDINLIK'ta dünya ve türkiye

sıkı yönetim tekelci sermayenin halkımız üzerindeki baskı aracıdır

Dünya halklarının ABD emperyalizmini altetmek için yürüttüğü mücadelenin şiddetlenmesine paralel olarak, Haziran ayı halkımızın geniş yığınlarının emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı bugüne kadar görülmemiş güçte mücadelelerine sahne oldu.

Halkımızın Mücadelesi Güçleniyor

Geçtiğimiz ay içinde işçiler, köylüler, geniş küçük burjuva yığınları hâkim sınıfların ve iktidarının sömürü ve baskısına karşı yoğun bir mücadeleye girişti. Sungurlar Kazan Fabrikasında haftalardır süren mücadele Haziran ayında da devam etti ve patron işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Gene İstanbul'da Özkardeşler Cıvata Fabrikası işçileri, Maltepe Tekel Fabrikası ve Kartal Mühendislik Sanayi işçileri, Günterm Fabrikası işçileri, Ankara'da Üstün Çelik Fabrikası işçileri, Demirci'de Uğur - Yün Fabrikası işçileri, Samsun'da tekel işçileri ile Kütahya Azot Sanayii ve Adana Millî Mensucat işçileri demokratik haklar için mücadeleler yürüttüler.

Karadeniz'de fındık üreticileri, kendi deyimleriyle «Fındık ihtilâli» ne başladılar, Karadeniz'in birçok şehir ve kasabasında direniş komiteleri kurdular. Ağaların gaspettiği topraklardaki otu biçen Değirmenköylülerin üzerine ordu bir-

likleri yollandı, fakat köylülerin birlik halindeki kararlı tutumu karşısında hâkim sınıflar geriledi. Gelibolu'da bezelye üreticileri aracıya karşı yürüyüş yaptılar. Polatlı'nın 88 köyü halkı, toprak ağalarına, tefeciye ve iktidarın kredi politikasına karşı miting ve yürüyüş düzenledi. Tire'nin Kızılcahavlu köyünde köylüler Toprak Reformu mitingi yaptılar. Bazlamaç, Kocaman ve Evci köylüleri orman sahası olan bir araziyi işgal ettiler. Alaşehir'de üzüm ve pamuk üreticileri, Adapazarı'nda ondört bin pancar ekicisi işbirlikçi iktidara, tefeci ve aracıya karşı harekete geçti.

Pamuk üreticileri de Türkiye çapında bir mücadelenin hazırlıkları içindedir. Malatya Akçadağ kazasına bağlı 48 köyden 1284 köylünün imzaladığı bir bildiri Malatya Valisini «halk düşmanı» ilân etti. Ergani köylüleri ekinleri saran kımıla karşı ilâçlama yapmayan iktidarı protesto eden bir yürüyüş düzenlediler.

İşçi ve köylüler yanında yeni vergi ve zamlara karşı geniş halk yığınları yurdun çeşitli yerlerinde mücadeleye girdiler. İşsizlik ve Pahalılığı Yaratanlara Karşı Direniş Komitesi halkı vergilere ve zamlara karşı direnişe çağırdı. Memurların Personel Kanununa tepkileri devam etti. Personel sendikaları Ankara'da bir miting ve yürüyüş düzenlediler. Teknik Personel Ankara'da düzenlediği bir toplantıda 3 günlük boykot kararı aldı ve bu kararın uygulanması dolayısıyla kanunî takibata girişilmesi halinde üç gün daha boykot yapılmasını kararlaştırdı. Öte yandan Türkiye İktisadî Devlet Teşekkülleri ve Teşebbüsleri Personel Sendikaları Konfederasyonuna (TİDKON) üye olan memurlar işlerini yavaşlatarak pasif direnişte bulundular.

İşçi Sınıfımız Hâkim Sınıflara Korku Saldı

Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı yurdun dört bir yanında yürütülen ve özellikle geçirdiğimiz ay içinde yoğunlaşan mücadeleler içinde hiç şüphesiz en önemlisi büyük işçi mücadelesi olmuştur. İşbirlikçi AP iktidarının Türk - İş ve CHP ile ortaklaşa tezgâhladığı sendika, grev ve toplu sözleşme ile ilgili kanun değişiklikleri işçi sınıfımızın tarihî hareketiyle karşılaştı. 15 ve 16 Haziran günleri İstanbul ve İzmit'te yüzbinlerce işçi harekete geçti. Kadınlı erkekli onbinlerce işçinin meydana getirdiği yürüyüş kolları, halkın diğer kesimlerini de saflarına katarak, emperyalizm ve ortaklarına korku saldı. Bütün halk yığınlarının özlemlerini dile getiren siyasî sloganlarla yürüyen işçilerin üzerine toplum polisi, jandarma ve ordu birlikleri yollandı. Çatışmalarda üç işçi şehit düştü, bir toplum polisi öldü. İşçi sınıfımızın mücadele tarihine bir destan olarak geçecek olan 15 - 16 Haziran mücadelesini bütün tafsilâtıyla İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesinde okuyalım. Burada bu hareketin Türkiye'deki sınıf mücadelesi bakımından anlamı üzerinde durmalıyız.

İşçi sınıfımız yüzyılı aşan mücadeleler sonucunda 27 Mayıs Anayasasıyla sendika hürriyeti, grev hakkı ve toplu sözleşme gibi demokratik haklar kazandı. 27 Mayıs 1960'tan sonra işçi sınıfımızın en az 50 yıllık tarihi olan devrimci siyasî mücadelesi güçlendiği gibi, işçilerin iktisadî ve demokratik haklar için **kendiliğinden** giriştiği hareketler de Türkiye'de görülmemiş bir yoğunluk kazandı. Menfaati 27 Mayıs Anayasasıyla bağdaşmayan sınıfların iktidarda bulunduğu Türkiye'de, işçiler Anayasanın hükümlerini yaşayan gerçekler haline getirme mücadelesi verdiler, sendikalarda örgütlendiler, patronlarla toplu sözleşmeler

yaptılar, grevlere giriştiler ve Anayasayla kâğıda geçen diğer demokratik ve iktisadî hakları kullandılar. İşçi sınıfı devrimcileri, gerek işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketleri içinde, gerekse daha önemli olarak, hâkim sınıflara karşı siyasî, ekonomik ve sosyal bütün alanlarda yürüttükleri mücadeleler sayesinde işçilerle bağlar kurdular ve onlara sosyalist siyasî bilinç verme görevini yürüttüler (*). İşçi sınıfının kendiliğinden gelen mücadeleleri olsun, sosyalist siyasî mücadelesi olsun hâkim sınıfların ve onların iktidarının çeşitli baskıları ve tertipleriyle karşılaştı. Geri kalmış ve dışa bağımlı bir kapitalizmin yarattığı burjuvazi, doğal olarak sosyalist hareketi sindirmek ve dağıtmak için mücadele ettiği gibi, işçi sınıfının aslında burjuva politikası olan ve onu hiçbir şekilde kesin kurtuluşa ulaştırmayan sendikal mücadele imkânlarını da yoketmeye çalıştı. Bunu çeşitli baskılarla, Anayasayı hattâ işbirlikçi iktidarların çıkardığı kanunları dahi çiğneyerek gerçekleştirdiği gibi, Türk-İş aracılığıyla da yaptı. Geçen sayımızda niteliği üzerinde durduğumuz Türk-İş, işçi sınıfımızın gelişen ekonomik mücadele bilincini kontrol altında tutmak için emperyalizmin Türkiye'ye kabul ettirdiği sendikacılığı temsil etmektedir. Türk-İş işçi sınıfının günlük mücadelelerinde, ekonomik mücadelesinde dahi tekelci sermayenin safında yer alan bir örgüttür. Son senelerde görülen aşağı yukarı bütün önemli işçi hareketleri, ekonomik mücadelede dahi sermayenin safında yer alan Türk-İş'ten ayrılarak, DİSK'e bağlı sendikalara üye olmak için yürütülmüştür. İşçi sınıfımız, demokratik ve iktisadî mücadelesinde patronlardan ve iktidarlarından gelen doğrudan baskılarla karşılaştığı gibi, sarı sendikacılıkla da mücadele etmiştir. Bu mücadelede DİSK, işçi sınıfının sosyalist siyasî bilinç kazanmasına karşı durmakla beraber, işçilerin patronlara ve hükümete karşı giriştiği ekonomik ve demokratik haklar için mücadelede önemli bir rol oynamıştır.

Hâkim Sınıflar İşçi Sınıfımızı Sarı Sendika Çenberine Hapsetmek İstiyor

Geçim endekslerinin, yani hayat pahalılığının hızla yükseldiği Türkiye'de, bütün grev ve toplu sözleşmelere rağmen işçi ücretleri aynı oranda yükselmemektedir. Türk-İş raporunun 144. sayfasında da kabul edilen bu gerçek, bütün iddialara rağmen Türkiye'de işçilerin reel (gerçek) ücretinin özellikle 1967'den bu yana hızla düştüğünü, işçi sınıfının daha da yoksullaştığını, işçi sınıfı üzerindeki sömürünün ağırlaştığını, ifade etmektedir. İşbirlikçi burjuvazi, özellikle ekonomik buhranın şiddetlendiği bugünkü dönemde, enflâsyonist gidişi ücret artış taleplerini önlemek suretiyle belli ölçüde kontrol atmek zorundadır. Böylece, fiyat artışları devam ederken, ücretler sabit tutularak işçilerin önceki dönemde toplu sözleşmelerle kazandıkları ücret artışları da geriye alınacaktır. İşbirlikçi burjuvazinin bütün bunları gerçekleştirmesi, işçi sınıfının sendikal mücadelesini de yoketmesini gerektirmektedir. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini yürüten sendikaların ortadan kaldırılmasıyla işçiler, tekelci sermayenin basit ücretli köleleri durumunda kalacaklardır. DİSK'i ortadan kaldırmaya ve işçi sınıfını sarı sendika çenberine hapsetmeye yönelen son kanun değişikliklerinin anlamı budur.

(*) İşçi sınıfımızın son yıllardaki mücadelesi ile ilgili olarak dergimizin 19. sayısında yayınlanan İbrahim Kaypakkaya arkadaşın **«İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika»** başlıklı yazısını mutlaka okumalıyız.

274 ve 275 sayılı Sendikalar ve Toplu Sözleşme ve Grev Kanunundaki değişikliklerle, Türk-İş'e grev ve toplu sözleşme yapma konusunda tam bir tekel sağlanmaktadır. Böylelikle iktidar, Türk-İş dışında kalan sendikaları yokederek ve yeni sendika kurulmasını fiilen önleyerek sendika hürriyeti ve toplu sözleşme haklarını ortadan kaldırmaktadır. Çünkü toplu sözleşme ve grev hakları elinden alınan bir sendika, yok durumuna düşmüş demektir. Kısacası Anayasa çiğnenmektedir.

İşçi Hareketi Elli Yıllık Proleter Devrimci Mücadelenin Ürünüdür

Bütün bu açıklama da göstermektedir ki, DİSK'in başlattığı ve yüzbinlerce işçinin yiğitçe sürdürdüğü mücadele 27 Mayıs Anayasasının, işbirlikçi burjuvaziye karşı savunulması mücadelesidir. Çıkış noktasında sendika hürriyeti, grev ve toplu sözleşme haklarının korunması meselesi olan mücadele, daha da ileri bir nitelik kazanmıştır. DİSK yöneticilerinin istediği gibi, iktidara karşı belli bir kanunun çıkmasını önlemek için **siyasî** bir mücadele olarak başlayan hareket, gelişerek Türkiye'de **sosyalist siyasî mücadelenin** şiarlarıyla ilerlemiştir. Bağımsız Türkiye, Amerikancı iktidarın yıkılması, işçi-köylü ittifakı vb. bugün Türkiye'deki sosyalistlerin önlerindeki meselelerdir ve Türkiye'yi sosyalizmin eşiğine götürecek olan millî demokratik devrimin şiarlarıdır. Proleter devrimcilerinin bütün halkın ve işçi sınıfının içinde verdikleri mücadelelerin ürünleri alınmakta, emekçi yığınlarda ancak **devrim**'le kurtuluşa ulaşabilecekleri bilinci gelişmektedir. 15, 16 Haziran hareketlerine de yığınların devrimci iktidar talepleri damgasını vurmuştur. Anti-emperyalist sloganları, Amerikan emperyalizmini bütün dünya işçilerinin ve halklarının düşmanı olarak görerek ve işçi sınıfının nihaî hedefi olan her türlü sömürü ve baskının yokolduğu bir dünyayı gerçekleştirmek için, yani proleter devrimci bilinçle bayrak edinenlerin mücadelesiyledir ki, bu güçlü hareket devrimci bir nitelik kazanmıştır. Tarih boyunca işçi sınıfı devrimcilerinin verdiği sabırlı ve çetin mücadelenin ürünüdür bu hareket. Devrimci karakteri dolayısıyla proleter devrimci mücadelenin ürünü olduğu gibi, mücadelemizi güçlendirmiştir de. Şiddetlenen sınıf mücadelesi içinde hızla yayılan devrimci bilinç, emperyalizmin halkımız üzerindeki ideolojik ve siyasî hâkimiyetine ağır darbeler indirmiştir. Mücadelede en ön saflarda yer alan proleter devrimcilerine büyük tecrübeler kazandırdığı ve onları eğittiği gibi, işçi yığınlarının ve halkın diğer kesimlerinin de bilincini ileri noktalara götürmüştür.

15, 16 Haziran işçi hareketleri, hâkim sınıfların işçi sınıfı ve halkımız üzerindeki hâkimiyetine her alanda ağır darbeler vurdu, hâkim sınıf partilerinin, gerici örgütlenmelerin, başta Türk-İş sarı sendikaların halk düşmanı yüzlerini açığa çıkarttı, nüfuzlarını kırdı. AP iktidarına ve diğer gerici örgütlere karşı açık tavır aldı. İşçilerin birliği yönünde güçlü bir adım atıldı. Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler de **«Dava sendika davası değil, işçi davasıdır»** sloganıyla mücadeleye katıldılar. Mücadelede kurşunlanan bir işçi Türk-İş üyesi olduğu gibi, ikinci şehit de Türk-İş'e bağlanmakta olan bir sendikaya üye idi. Mücadeleden sonra yetmiş bağımsız sendika hazırlanan kanun değişikliklerine karşı «direniş» kararı aldığı gibi, Türk-İş'e bağlı sendikalar arasından da bu değişikliklere karşı mücadeleye geçen sendikalar oldu. Meselâ Ankara'da bulunan ve Türk-İş'e bağlı olan Koop-İş, 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılan değişikliklere karşı bildiri yayınladı.

Hareket işçi sınıfının birliği yönünde gelişmelere yol açtığı gibi, halkın saflarında da birliğe hizmet etti. Devrimci saflarla, gerici safları birbirinden ayırdı ve bütün güçleri tavır almaya, halkımızın kurtuluş mücadelesi karşısında niteliklerini ortaya koymaya zorladı. TİP, TDGF, Tabiî Senatörler, bir kısım üniversite öğretim üyeleri, Türk Hukuk Kurumu, örgütler, sendikalar ve yayın organları işçilerin mücadelesini desteklediklerini açıkladılar.

15, 16 Haziranda yürüyen işçiler, bütün halkın menfaatlerini savundular ve özlemlerini dile getirdiler. Köylü taleplerini ifade eden şiarlar ve personel kanunuyla, zamlar ve işsizlikle ilgili bütün halkın menfaatlerini içeren şiarlar yaygındı. Bu tecrübe de göstermektedir ki, bütün halka önderlik etme potansiyelini taşıyan sınıf, işçi sınıfıdır. Hareket, «köylüden daha az edildiği» gerekçesiyle işçilerin devrimci gücünü sınırlı gösterenlerin yanlışını da ortaya koydu. Mücadeleye bugüne kadar iktisadî ve demokratik haklar için verilen mücadelelerde başarılar kazanmış ve ücretleri nisbeten yüksek olan fabrikaların işçileri önderlik ettiler. Daha önce mücadele vermiş ve tecrübe kazanmış işçiler, ücretleri daha yüksek olmakla beraber hareketin en kararlı unsurları olmuştur.

15, 16 Haziran mücadelesi emperyalizm ve işbirlikçilerine korku saldığı ve ağır bir ihtarda bulunduğu gibi, halka ve işçi sınıfına güvenmeyen, devrim zaferinin ancak yığınların mücadelesiyle gerçekleştirilebileceğini kavramayan küçük burjuva devrimcilerine de dostça bir ihtar ve uyarı niteliğindedir.

İşçi Sınıfına ve Halkımıza Güvenelim

Son işçi hareketi, proleter devrimcilerinin bütün halk sınıfları içinde çalışmaları gerektiğini bir kere daha ortaya koymuştur. Bu yönüyle de proleter devrimci çalışma tarzını benimsemeyen, sınıf kaynağı küçük burjuvazide olan her türlü oportünist ve bireyci akıma ve davranışa da darbe indirmiştir. İşçi sınıfının mücadelesi güçlendikçe, oportünizm, terörizm ve her türlü küçük burjuva sapması gerilemektedir. Mücadele, bütün bu sapmalara karşı gerçeğin eleştirisi olmuştur. Gerçekler ortaya çıktıkça, yanlışlıklar yıkılmaktadır.

İşçi hareketine önderlik edecek proleter devrimci kadroların yetersizliği, sosyalist gençliğe yapılan kitleler içinde çalışma ve sosyalizmi mücadeleyle bağlantılı olarak kavrama ve hayata uygulama çağrılarının ve bu yöndeki eleştirilerin haklılığını bir kere daha gösterdi. Gençliğin anti-emperyalist mücadelelerine katılan binlerce genç ve yönetici kadrolar, sosyalist bir eğitimden geçmedikleri ve proleter devrimci çalışma tarzını uygulamadıkları için mücadeleye önderlik edecek yeteneklere ulaşmamışlardı. Son işçi hareketi, proletarya önderliğinin gevezelikle değil, kitleleri bilinçlendirerek ve örgütleyerek ve proleter devrimci kadrolar yetiştirerek sağlanacağının en son kanıtıdır.

15, 16 Haziran hareketleri, her türlü sömürüyü, kadının erkek tarafından sömürülmesini de kaldıracak, kadına toplumda erkekle eşit bir yer sağlayacak tek sınıfın işçi sınıfı olacağını da göstermiştir. Bütün mücadele boyunca kadın işçiler, en önde, erkek işçilerle omuz omuza mücadele etmiştir. Devrimci mücadelesinde erkeğin yanında, onunla eşit olarak kadının da yer aldığı işçi sınıfıdır ki, ancak kadın üzerindeki her türlü baskı ve sömürüyü kaldırabilir ve eşitçi bir toplumun kurucusu olabilir.

Hâkim sınıfların, küçük burjuva yığınlarını işçi sınıfı aleyhine kışkırtmak

için çıkardığı yalanların aksine, hareket işçi sınıfına yakışan vak'ar ve kararlılık içinde geçti. Hiçbir çapulculuk olayı olmadı.

Sıkı Yönetim Kalkmalıdır

İşçi sınıfının halk yığınlarını da saflarına katarak yürüttüğü iki günlük mücadele, işbirlikçi AP iktidarını sıkı yönetim ilân etmek zorunda bırakmıştır. Bu suretle iktidar, İstanbul ve İzmit bölgesinde kitle hareketlerini engellemeyi ve sıkı yönetimin bütün Türkiye'de halk üzerinde yaratacağı baskıdan yararlanmayı düşünmektedir. İşbirlikçi AP iktidarının ilân ettiği sıkı yönetim, tekelci sermayenin halkımız üzerindeki baskı aracıdır. İşbirlikçi iktidar, 27 Mayıs Anayasasının tanıdığı sınırlı demokratik hak ve hürriyetleri tamamen yoketmek istemektedir. Uygulanan bütün tedbirler halka karşı olmaktadır. Anayasadaki demokratik haklar için mücadele eden işçiler, sendikacılar, gençler tutuklanmaktadır. İşçilerin Anayasa hakları için mücadelesini destekleyen örgütlere baskı yapılmaktadır. DİSK, TİP İstanbul ili, Devrimci Doğu Kültür Ocakları, Teknik Üniversitede aramalar yapılmıştır. İşçilerin demokratik mücadelesinin kırılması için her tedbir alınmakta, öte yandan sağlanan elverişli ortamda patronlar, mücadeleye katıldıkları gerekçesi ile birçok işçiyi toplu olarak işten çıkarmaktadır. Cumhuriyet gazetesinin de belirttiği gibi, işten çıkarılan işçilere kanunî ihbar yapılmamakta ve tazminat ödenmemektedir. Sermayedarların bu kanunsuz davranışları karşısında sıkı yönetim herhangi bir tedbir almış değildir. Ayrıca işçilerin toplantı, yürüyüş, grev, vb. gibi demokratik haklarının alındığı, gazete, broşür yayınlıyamadığı bir ortamda kanunsuz olarak işten atılan işçilerin haklarını açıkça savunma imkânları da ortadan kaldırılmıştır. Yüzlerce işçi işten çıkarılırken işverenle işçinin karşılıklı sağduyu ve anlayışla hareket etmesi istenmektedir.

22 Mayıs 1940'ta İkinci Dünya Savaşı şartları içinde çıkmış olan Örfi İdare Kanunu, birçok hükmüyle 1961 Anayasasına aykırıdır. Anayasa, sıkı yönetimde hürriyetlerin ne ölçüde kayıtlanacağının kanunla düzenlenmesini emrettiği halde, 1961 Anayasasının ilkelerine uygun bir kanun yoktur ve esasen böyle bir kanunu çıkaracak iktidar da gelmemiştir. 1940 yılında çıkarılan Sıkı Yönetim Kanunu, demokratik hak ve hürriyetleri kayıtlayan bir kanun olmayıp, **tamamen ortadan kaldıran** bir kanun niteliğindedir. Bu özellikleriyle sıkı yönetim, hâkim sınıflara Anayasayı tamamen rafa kaldırma ve halkımız üzerinde ağır bir baskı rejimi kurma imkânlarını vermektedir.

İçinde bulunduğumuz anda Türkiye'de yurtseverliğin ve demokratik tutumun çizgisi şudur : 27 Mayıs Anayasasının hak ve hürriyetlerini savunacak mıyız, yoksa onun çiğnenmesi karşısında susacak mıyız? Sosyalist olsun olmasın bütün demokratik güçlere içinde bulunduğumuz bu andaki yurtseverlik görevlerini hatırlatmalıyız. Sıkı yönetime karşı çıkan tabiî senatörler ve TİP milletvekilleri bu görevlerini yerine getirmişlerdir. Tabiî senatörler adına konuşan Ahmet Yıldız «Sıkı yönetimin memleket için hayırlı olacağı inancında değiliz» demiş ve TBMM Tabiî Senatörler Grubu, sıkı yönetim ilânına karşı çıkmıştır. TİP milletvekili Aybar da TBMM birleşik toplantısı Başbakanlığa bir önerge vererek sıkı yönetimin kaldırılmasını istemiş ve mecliste bu yönde konuşmalar yapmıştır. CHP içinde de bu doğrultuda eğilimler vardır. Fakat bunlar bugün için sindirilmişlerdir.

Bütün ilerici ve demokratik örgütler, 27 Mayıs Anayasasını savunan güçler, kendilerini göstermelidirler. Eğer gerçekten

samimi olarak 27 Mayıs Anayasasını savunuyorsak, sıkı yönetim ilânı ve uygulanan baskı rejimi karşısında susamayız ve halkımıza baskı rejimini yanlış bir şekilde, yararlıymış gibi gösteremeyiz.

Halkımızın ilerici yazarları susmaktadır. İşbirlikçi AP iktidarına karşı etkili bir mücadele veren bu yazarlarımız, iktidarın ilân ettiği ve emekçiler üzerindeki baskı rejiminin daha da ağırlaştırılmasından başka bir anlamı olmayan sıkı yönetim kararına karşı da aynı mücadeleyi vermelidir. İlhan Selçuk'un yazdığı gibi, «Sıkı yönetim iktidarın değil, Anayasanın yönetimidir» demek, yetmez ve daha doğrusu bugünün gerçeğiyle bağdaşmamaktadır. Anayasanın hiçbir hak ve hürriyetinin kullanılamadığı, her türlü keyfî tutuma açık, işten atılan işçilerin bile hakkını arayamadığı bir rejim, 27 Mayıs Anayasasının rejimi olabilir mi? Sıkı yönetimin, işçilerin ve bütün halkın menfaatlerine karşı hâkim sınıfların menfaatini zorla savunmak için ilân edildiğini halkımızdan gizleyebilir miyiz? Sonra olaylar bizi yalanlar ve halkın güvenini kaybederiz.

Ulus gazetesinin yazarı Mehdi Zıt halkımızı uyarmaktadır:

«AP iktidarı ekonomik sorunların üstesinden gelemeyince ve gelemiyeceğini de anlayınca, bu duruma düşmüş bütün acemi iktidarlar gibi, selâmeti «Faşist» bir yönetime geçmekte buldu. Bu yüzden de şimdi dolu dizgin faşizme doğru gidiyor.

Faşist bir iktidarın «ÜÇ» ayağı vardır:

Sermaye, Ordu ve Din Adamı.

«Faşizmin «Sacayağı» böyle kurulur.

«Faşizmde egemenlik, «Sermaye» nindir. Din adamı ve ordu, onun koruyuculuğu görevini yüklenirler. Din adamı bunu, halkın dinî duygularını istismar ederek «Din» aracılığı ile yapar. Ordu da silâhla.»

Türkiye'de de hâkim sınıflar orduyu halkımızın mücadelesine karşı baskı aracı olarak kullanmaktadır. Ne var ki, Türkiye'de ordunun tarihinde bir millî kurtuluş ve 27 Mayıs hareketi vardır ve bu devrimci miras, hâkim sınıfların önüne büyük engeller çıkaracaktır. Kemalist subayların ve aslında köylü ya da işçi olan askerlerin bulunduğu ordu saflarında hâkim sınıflar umut ettikleri gücü bulabilecekler midir?

Devrimci Ordu Gücü'nün bildirisi, subaylar arasında girişilen tutuklamalar ve hâkim sınıfların ordu ile ilgili bazı endişeleri de bu soruya cevap verilirken gözönünde bulundurulmalıdır.

Hâkim Sınıflar, İktidarlarını AP Çerçevesi İçinde Sürdüremiyor

İşbirlikçi iktidar, halkımızın çeşitli sınıf ve tabakalarının mücadelesini zorla bastırmak için aldığı her yeni tedbirle, çöküşünü daha da yakınlaştırmaktadır. Her geçen gün şiddetlenen sınıf mücadelesi, Türkiye'deki bütün sınıfları, tabaka ve zümreleri, bütün güçleri tavır almaya zorlamakta, halkımızın devrimci safları her geçen gün genişlemekte ve güçlenmektedir. Şiddetlenen sınıf mücadelesi, hâkim sınıflar içindeki çelişmeleri de keskinleştirmekte, tekelci sermayenin «en gerici, en emperyalist, en şoven» unsurları tecrit olmakta, tecrit oldukça da halkımız üzerinde açık faşist bir diktatörlük kurma yollarını aramaktadır.

İşbirlikçi iktidarların 1950'den beri izlediği «enflâsyon yoluyla sermaye birikimini hızlandırma» politikası, geniş işçi, köylü ve küçük burjuva yığınları üzerindeki sömürüyü daha da ağırlaştırmış,

işbirlikçi burjuvazi içinde daha çok kapitalizm açısından bile asalak olan kapkaççı unsurlara yaramıştır. Bu sebeple bir yandan geniş halk yığınlarıyla emperyalizm ve işbirlikçileri arasındaki çelişme keskinleşirken, diğer yandan da tüccar ve tefeci sermaye ile işbirlikçi sanayiciler arasındaki çelişme de işbirlikçi sınıflar içinde daha derin çatışmalara sebep olmaktadır. İşbirlikçi sınıflar geri kalmış bir ülke emekçilerinin sömürülmesinde daha fazla pay alma ve yek diğerine üstün gelme mücadelesi içindedirler. Dergimizin son bölümünde etraflı olarak ele alındığı üzere, yeni vergiler, zamlar ve işbirlikçi iktidarın almakta olduğu diğer ekonomik tedbirler bir yönüyle emekçiler üzerindeki sömürüyü ağırlaştırmakta diğer yönüyle de enflâsyoncu sermaye birikimi politikasının tekrar uygulanmasından önce tüccar ve tefeci sermayenin geriletilmesine yönelmektedir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri, bütün bu şartlar altında iktidarlarını AP çerçevesi içinde devam ettirme olanaklarını kaybetmiştir. Devrimci mücadele geniş halk yığınları önünde AP'nin ipliğini pazara çıkarmıştır. İflâs eden AP, hâkim sınıfların halkımızın devrimci mücadelesini ve yığın hareketlerini bastırmak için kullanabileceği bir alet olma niteliğini kaybetmiştir. Hâkim sınıflar, halkımız üzerindeki diktatörlüğünü yeni hâkimiyet şekilleri altında devam ettirme çabası içindedir. Bu durum, emperyalizm ve işbirlikçilerinin güçlendiğinin değil, zayıfladığının ve çöküşe doğru gittiğinin kanıtıdır.

Çıkışından beri 27 Mayıs Anayasasının sınırlı demokratik haklarını ortadan kaldırma çabası içinde olan tekelci sermaye Anayasaya karşı kesin bir saldırı hazırlığı içindedir. Geniş halk yığınlarının 27 Mayıs Anayasasının sınırlı demokratik imkânlarıyla giriştiği mitingler, yürüyüşler, çeşitli protesto gösterileri, devrimci mücadeleyle kazanılmış olan sınırlı basın hürriyeti, devrimci derneklerin çalışmaları, grev ve toplu sözleşme hakları, sendika hürriyeti, mahkemelerin bağımsızlığı, Danıştay, Anayasa Mahkemesi gibi Anayasa kurumları, TRT ve üniversite özerkliği ve nihayet Amerikan şirketlerinin temsilcisi Süleyman Demirel'in TBMM'inde «fuzuli yer işgal ettiklerini» iddia ettiği tabiî senatörlük, bütün bunlar tekelci sermayenin mutlaka tahrip etmek istediği mevzilerdir, halkımızın demokratik mücadelesinin mevzileri.

Emperyalizm ve işbirlikçileri çıkmazdadır. Halk yığınlarının mücadelesini bastırmak için daha köklü tedbirler almak ve 27 Mayıs Anayasasının getirdiği sınırlı demokratik haklara karşı kesin bir taarruza geçmek zorundadır. Öte yandan böyle bir saldırı, halkın mücadelesini daha da şiddetlendirecek, tekelci sermayenin Türkiye'deki iktidarının çöküşünü daha da yakınlaştıracaktır.

Halkımızın Devrimci Mücadelesini Şiddetle Bastırmak İstiyorlar

Hâkim sınıfların bütün temsilcileri aynı teraneyi işlemektedir: Halkın devrimci mücadelesine karşı yeni ve daha şiddetli tedbirler. Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, tekelci sermayenin aracı ve komisyoncularının örgütü olan Odalar Birliği, Samsun'daki toplantısında «Sol hareketlere ve örgütlere karşı bundan böyle daha açık ve etkili mücadele» kararı almıştır. AP, geçen sayımızda belirttiğimiz bir sıra yeni baskı tedbirleri getirmiştir.

İktidarın başı Demirel ve hâkim sınıfların güvenliğini sağlamakla görevli İçişleri Bakanı Menteşeoğlu, işçi hareketi karşısında, «Bu bir isyandır, ayaklanmadır» diyerek, hâkim sınıflara alarm vermekte ve baskı tedbirleri için daha

elverişli ortam yaratmaya çabalamaktadırlar.

Halkımızın emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşuna karşı anti-komünizm silâhını kullanmakta Mc Carthy'den geri kalmayan Turhan Feyzioğlu ise, yığınların mücadelesini bastıramadığı için AP iktidarını eleştirmekte ve onu âciz bulmaktadır. Feyzioğlu halkın devrimci mücadelesine karşı daha fazla şiddet kullanılması taraftarlığı yaparak, tekelci sermayenin en gerici unsurları içinde etkili olma çabasındadır.

İşçi düşmanı Feyzioğlu'nun «Dökülen kanlar için yüreği yanmaktadır». Bunun için sormaktadır: «Bunların gerçek kaatilleri kimlerdir?» Ve cevap vermektedir: «Bunların gerçek kaatili, Türkiye'de proletarya ihtilâlinin provasını yapmak isteyen bir avuç maceracıdır. Bunların yakasına sarılmak lâzımdır. DİSK yöneticileri milletlerarası bir emperyalizmin emrindedirler.»

İşçi sınıfımızı siyasî bakımdan da emperyalizmin boyunduruğu altında tutmak için kurulmuş olan Türk-İş de bütün gücüyle baskı tedbirlerini savunmaktadır. Sendikalar Kanunu ile Toplu Sözleşme ve Grev Kanunundaki değişiklikleri AP ile beraber tezgâhlayan Türk-İş, bu kanunların çıkmasında hâkim sınıfların ne derece hayatî menfaatleri olduğunu anlatmaya çalışmaktadır. Aynı zamanda AP milletvekili olan Türk-İş yöneticilerinden Hasan Türkay, bu kanun çıkmazsa işçi sınıfı üzerindeki kontrollerini kaybedeceklerini ve işçi sınıfının «kızıl sendikalarda» örgütleneceğini belirtmektedir. Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy da, Süleyman Demirel'e «Bizi en iyi anlayan politikacı sizsiniz» diyerek, işbirlikçi sermaye ile aynı safta olduğunu ilân etmekte bir sakınca görmemektedir.

Hâkim sınıfların en gerici unsurlarından gelen bu faşist saldırı isteklerine İnönü ve CHP yönetiminin katılmadığı da tesbit edilmesi gerekli bir noktadır. İnönü, tekelci sermayenin halkımız üzerindeki diktatörlüğünden yanadır, fakat bu diktatörlüğün faşist bir şekile bürünmesine karşı çıkmaktadır. Emperyalizme bağımlı düzenin safında yer alan İnönü'nün aynı zamanda «şiddet tedbirleri istemiyoruz» demesi tutumunu özetlemektedir. CHP Parti Meclisi bildirisi de aynı mahiyettedir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri, genel olarak dünyada ve özel olarak Türkiye'de içine düştükleri ekonomik ve sosyal buhranı atlatmaya çabalamaktadır. Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de tekelci sermaye içinde faşist ve militarist eğilimler güçlenmektedir. Emperyalizmin Türkiye'deki işbirlikçileri halkımıza karşı faşist bir saldırının hazırlıkları içindedir. İflâs eden AP böyle bir saldırıyı düzenleyecek nitelikleri yitirmiştir. Cevdet Sunay'ın Millî Güvenlik Kurulunu geniş yetkilerle donatarak halkımızın devrimci mücadelesini durdurma planları da açığa çıkmış ve bu planın uygulama kabiliyetine sahip olmadığı da anlaşılmıştır.

Bu şartlar altında ilân edilen sıkı yönetimin devamlı olarak uzatılması ve ilk fırsatta bütün Türkiye çapında uygulanması planları da vardır.

İnönü ve CHP yöneticileri ise, ipliği pazara çıkan Süleyman Demirel'in yerine AP içinden yeni bir hükümet kurulması formülüyle işbirlikçilerinin gerici parlamenter rejimini bir süre için kurtarmayı teklif etmektedirler. Buna karşılık parçalanan ve daha da parçalanacak olan AP böyle bir yükü omuzlayacak güçte görülmemektedir. Bakanlar Kurulunun sıkı yönetim ilân ederken yayınladığı bildiri, AP'nin hâkim sınıfların ör-

gütlenmesini sürdürecek otoriteyi kaybettiğiin açık bir ifadesidir. AP iktidarının Başbakanı ve bakanları bundan böyle sıkı yönetime «yardımcı» olacaklarını belirtmektedirler.

Tarihi Yaratan Halkın Devrimci Gücüdür

Hâkim sınıfların içine düştükleri ve dalgalanmalarla daha da şiddetlenerek, en sonunda onları çöküşe götürecek buhran karşısında devrimci güçler hangi durumdadır? Sınıf mücadelesinin hızla şiddetlendiği bir ortamda halkımızın ve onun devrimci güçlerinin örgütlenmesi yeterli düzeyde görülmemektedir. Devrimci güçler dağınıktır ve aralarında sağlam güçbirliği bağları kurulmamıştır. Bunlar yanında tek güveneceğimiz güç olan halkımızın devrimci bilinçle donatılması ve örgütlenmesinin önüne reformcu tutumdan ve hatalardan doğan çeşitli engeller çıkarılmaktadır.

Yığınları devrime hazırlama, yığınlar içinde çalışma görevini kavramayan, güçbirliği bozgunculuğu yapan, parlamenter yolla veya sırf parlamento düşmanlığıyla halkın kurtulabileceği bilincini yayan, halkı bilinçlendirmek ve kendi gücü dışında hiçbir güce güvenemiyeceği gerçeğini öğretmek yerine, kurtarıcı olarak orduyu gösteren, çeşitli şekillerde eylemsizliğin propagandasını yapan tutumları eleştirmeliyiz.

Devrim, bilinçli ve örgütlü yığınların eseri olacaktır. Halkımızın herhangi bir unsurundan gelen anti - emperyalist yöndeki her atılımı proleter devrimcileri mutlaka destekliyeceklerdir. Ama hepimiz biliyoruz ki, bu atılımlar Türkiye'de sınıf mücadelesini hızlandırıp halkın kurtuluşunu yakınlaştırmakla beraber, hiçbir zaman devrimi başaramıyacaklardır. Emperyalizmi, ancak halkın proletarya önderliğinde örgütlü mücadelesi altedebilir ve kalıcı zaferler kazanılabilir. Kurtarıcı olarak devamlı surette ordunun gösterilmesi, etkili olduğu devrimci çevreleri eylemsizleştirdiği gibi, tarihten kalan millî kurtuluşçu mirasa ve içindeki kemalist subayların varlığına rağmen, ordunun hâkim sınıfların baskı aracı olduğu gerçeğini de örtmektedir. Yukarda da belirttiğimiz gibi, bir kısım devrimci yazarların, işbirlikçi iktidarın işçilerin mücadelesini bastırmak için ilân ettikleri sıkı yönetim karşısında susmayı tercih etmeleri, «kemalist devrim doğrultusunda» bir tutum değildir. Devrim dergisi ve çevresindeki yazarlar böyle bir tutumu izlemektedirler. Bütün halk sınıflarına yapılan baskıları, işçi ve köylülerin meselelerini dile getirmek ilk görevimiz olmazsa, emperyalizmin hâkim olduğu bir ülkede nasıl devrim yapacağız? İlerici yazarlarımızın Türkiye'deki devrimci mücadeleyi sınıf açısından ele almayan, daha çok kişisel yolsuzluklara birinci planda yer veren yayınları, parlamentoyu ne kadar reddederlerse etsinler, sonuç itibarıyla kendilerini reformcu bir çizgiye hapsetmez mi? Kredi, ihale yolsuzlukları, gerici partilerin ve parlamentonun işleyişi vb., bütün bunların geniş yığınlar önünde teşhir edilmesi çok yararlıdır, ancak bu gerçekleri açıklama kampanyası, başta işçi ve köylüler olmak üzere geniş halk yığınlarının üzerindeki sömürü ve baskılarla birleştirilmez ve yığınların örgütlenmesine dayanan devrimci çözüm yolları savunulmazsa, reformcu bir çizgiyi izlemiş oluruz. Devrimciler olarak, işçi ve köylüler üzerindeki baskıları küçük burjuva aydın kitlesine duyurmalıyız. Küçük burjuva aydınları, işçi ve köylülerin meseleleriyle yakından ilgilenmez ve bu meselelerin halkımızın ortak davası olduğunu kavrayamazlarsa devrimci cepheyi nasıl kurarız, bütün halk sınıf ve zümrelerini anti - emperyalist saflarda nasıl toplarız? Devrim dergisinin işçi mese-

lelerine yer vermesi için. yüzbinlerce işçinin yürümesi mi gerekirdi? Eğer aydınlar işçi ve köylülerin meseleleriyle ilgilenmiyorlarsa, biz devrimciler olarak onların bu geri bilincine mahkûm mu olacağız? Hayır, eğer bağımsız ve demokratik Türkiye'yi bütün halk sınıf ve zümrelerinin devrimci cephesi gerçekleştirecekse, küçük burjuva aydınlarına işçi ve köylülerin meselelerini, bütün halkın meselelerini benimsetmeliyiz. Devrim dergisi de kendi okuyucu kitlesine bunu kavratmalıdır Doğu köylülerine yapılan zulmü birkaç sayı önce Devrimci Doğu Kültür Ocaklarının hazırladığı rapordaki doğru bilgileri vererek anlattıktan iki sayı sonra, bir komando subayının ağzından tamamen aksi yönde yazılar yayınlayarak Doğu'da zulüm gören köylülerin davasını savunabilir miyiz? Bu tutum, baskı gören köylülerle Devrim gazetesini okuyan aydınlar arasında devrimci bağlar kurar mı? Gene aynı şekilde iktidarın ilân ettiği sıkı yönetim karşısında susan bir çevre, Anayasayı savunduğu için tutuklanan işçilerin ve işçi sınıfı devrimcilerinin güvenine bir dost olarak gölge düşürmez mi? Sıkı yönetimin sağladığı daha şiddetli baskı ortamında, patronlar işçi mücadelesine önderlik eden yüzlerce işçiyi işten attıkları zaman, ses çıkarmaz ve sıkı yönetimin anlamı üzerinde durmazsak, halkın menfaatlerini ve 27 Mayıs Anayasasını nasıl savunmuş oluruz? Bu örneklerden hareket edersek, eğer Devrim çevresinin işçilerin ve Doğu halkının meselelerini cesaretle ele alması ve savunmasında karşısına çıkan engeller varsa, devrimci tutum bu engelleri yenmek olmalıdır. Aksi halde tutumumuzu geri bilinç seviyesine göre ayarlamış, geri bilinç seviyesinin nabzına göre şerbet vermiş oluruz, ilerleyemeyiz.

Devrimci aydınlarımız bu engelleri yenecektir. İşçi ve köylülerin çığ gibi büyüyen devrimci mücadelesi emperyalizme daha ağır darbeler vuracak ve devrimci aydınlara gücünü duyuracaktır. Gerçek. devrimcidir. Her tecrübe, emperyalizmi ve işbirlikçilerini yenecek gücün, halkın devrimci gücü olduğunu herkese öğretecektir. Tek güveneceğimiz kuvvet, devrimci bilinç ve örgütlenmeye sahip yığınlardır. Tarihi yaratan güç o'dur.

'Devrimci Ordu Gücü' ne gelince, devrimci mücadele, ordu saflarında da devrimci birikimler yaratmıştır. Devrimci Ordu Gücü'nün bildirisi halkımızın devrimci taleplerine yer vermektedir ve halkımızın devrimci mücadelesinin bir parçasıdır. Emperyalizmin baskılarının arttığı bu günlerde başta işçi sınıfının ve bütün halkımızın mücadelesinin bir parçası olarak, ordunun devrimci unsurlarının mücadelesi de güçlenecektir. 27 Mayıs Anayasasını savunan subaylar, halkı ezme hedefini güden ve Anayasaya aykırı emirleri dinlememelidir.

Bağımsızlık ve demokrasi zaferini, «Devrimci Ordu Gücü'nün de saflarında yer aldığı HALKIMIZIN DEVRİMCİ GÜCÜ gerçekleştirecektir. Türkiye'mizin «makûs talihini» yenecek güç, halkın devrimci gücüdür. Emperyalizmin boyunduruğunu kırma ve Türkiye'nin demokratik bir ülke olması, sosyalizm önündeki bütün engellerin yıkılması mücadelesinde tek güveneceğimiz güç, halkımızın devrimci gücüdür.

Devrimciler, bu gücü çetin ve sabırlı bir mücadele ile yaratacaklardır. Bu güç, hâkim sınıflar veya onların etkisi altındaki güçler icazet vermediği için, Doğu halkına «zulme karşı mücadele etmeyin» öğüdünü veren ve halkı zulme boyun eğmeye çağıran hâkim sınıflara teslimiyetçi tutumlar yenilerek yaratılacaktır. Halkımızın devrimci gücü, halkın emperyalizme karşı savaşmasını «maceracılık» olarak niteleyen modern revizyonizm yenilerek yaratılacaktır.

Her yerde ve her zaman işçiler, köylüler ve bütün halk sınıfları üzerindeki baskı ve sömürüye cesaretle karşı duralım!

Bütün halkımızı zulme, sömürüye ve baskılara karşı yılmadan mücadeleye çağıralım!

Sıkı yönetim, hâkim sınıfların halkımız üzerindeki baskı aracıdır.

Bütün halkı uyaralım ve mücadeleye çağıralım!

Devrimcilerin, işçilerin tutuklanması ve hapislere atılmasına karşı durmadan mücadele edelim!

İşçilerin işten atılmasına karşı mücadele edelim!

Bütün fabrikalarda ve yurt çapında işçilerin birliği ve halkın birliği için mücadele edelim!

Devrimci gençliğin halk yığınlarıyla omuz omuza daha büyük bir güçle mücadelesi için çalışalım!

Çıkarılmak istenen baskı kanunlarına, işçi sınıfını sarı sendika çenberine hapsetmek isteyen zulüm kanunlarına karşı bütün halkımızın daha büyük bir güçle mücadelesini örgütleyelim!

Pamuk, üzüm, fındık üreticilerinin ve bütün üreticilerin, yoksul ve orta köylülerin tefeciliğe, toprak ağalığına karşı mücadelesini örgütleyelim!

İşçi - köylü ittifakı temeli üzerinde halkımızın devrimci cephesinin kurulması için var gücümüzle çalışalım!

Emperyalizmin devrimci ve ilerici örgütler ve yayınlar üzerindeki baskılarına karşı mücadele edelim! TİP'in kapatılması teşebbüslerine karşı mücadele edelim!

Patronlar işçileri silâh zoruyla çalıştırmak istemektedirler.

Silâh zoruyla çalıştırmaya karşı duralım!

Devrim, bugünün yarının işi değildir. Devrim, sabırla, cesaretle ve fedakârca yürütülen çetin bir mücadele sonunda halkımızın eseri olacaktır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri devrimci mücadelemizi bastırmaya, ezmeye çalışacaklardır. Halk, mücadele eder, yenilir, tekrar mücadele eder, yenilir, mücadelelerinden dersler çıkarır ve kesin zafere ulaşır. Halkın devrimci mücadelesinin mantığı budur.

Çağımız, emperyalizmin dünya çapında bir çöküşe doğru gittiği, sosyalizmin ve millî kurtuluş savaşlarının dünya çapında bir zafere doğru hızla ilerlediği bir çağdır.

Geçici yenilgilerden korkmadan, cesaretle ve bütün güçlüklerin üzerine giderek, millî demokratik devrim ve işçi sınıfının kesin kurtuluşu için, var gücümüzle, zafere kadar!

CHP İçindeki İleri Unsurlar Açık Mücadeleye girmelidir !

CHP'nin iç çelişmelerini aşmasına yardımcı olacağı umuduyla topladığı «erken Kurultay», gerici parlamentarizmin iflâsın eşiğine geldiği, emperyalizm ve işbirlikçilerinin aşınmış politik kurum ve politikacı kadrolarını faşist nitelikli yeni bir iktidar tertibiyle değiştirmeye hazırladıkları bir ortamda toplanmak üzeredir.

CHP'nin içindeki çatışmalar bu ortamdan ayrı düşünülemez. CHP'nin bunalımı gerici parlamantarizmin politik kurumlarının ve politikacı kadrolarının genel çözülme ve gözden düşme sürecinin parçasıdır.

Dergimizin son kısmında tahlil edilen Türkiye'nin ekonomik çıkmazı ve önceki sayfalarda özetlediğimiz halkımızın devrimci mücadelesi, gerici parlamantarizmin iflâs noktasına gelmesinin başlıca nedenleridir.

1960'dan bu yana halkımızın hızlanan uyanışı ve devrimci mücadelesi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin sınıf egemenliklerini temelinden sarsmıştır. Son bir - iki yıl içinde halkımızın devrimci mücadelesinin sertleşen dalgalar halinde iktidar barajını parçalamaya başlaması, emperyalizm ve işbirlikçilerini önce gerici parlamantarizmin çerçevesi içinde kendi kuvvetlerin çeki düzen vererek toplamak için çabalara girişmek durumunda bırakmıştır. Başka bir deyimle 27 Mayıs Anayasasının ileri demokratik hükümleri hilâfına işletilen fiilî politik sistem içindeki her türlü ılımlı ilerici ve hattâ demokratik fikirler ve güçler hızla bu sistemden tasfiye edilmek istenmiştir. Bu tedbirin diğer yüzü, açıktır ki, her türlü ılımlı ilerici görüşlerin ve politikacıların dahi gerici parlamantarizmin meşruiyetinin dışında olmakla itham edilmesi olmuştur.

CHP'de «Ortanın Solu» kavramına radikal küçük burjuva ilericiliği doğrultusunda devrimci bir öz kazandırılma çabaları karşısında, bu parti saflarında perde gerisinde duran güçlerin açtıkları amansız mücadeleyi yukardaki açıklamaların ışığında ele almak gerekir. AP içinde egemen sınıfların meşruiyetine az çok sadakat gösterenlere bile tahammülü olmayan gerici egemen sınıfların fiilî politik sistem içinde radikal küçük burjuva ilericiliğinin politik bir kurumla temsiline razı olmayacakları bellidir. Bunun içindir ki, ilerici anlamda bir «Ortanın Solu» nun CHP içinde yaşatılmasına da göz yummamışlardır. CHP Genel Sekreteri Ecevit'in ilerici bir politik tutumdan bugünkü pusulasız, sindirilmiş, anti - emperyalist demokratik güçlerle bağlarını koparmış, zaman zaman gerici egemen sınıfların çıkarına olan politikası arasındaki fark, emperyalizm ve işbirlikçilerinin CHP içindeki mücadelede ağır bastıklarını göstermektedir. Ecevit CHP içinde ilerici bir politikanın maddî gücünü bulamamış veya toparlayıp meydana çıkaramamıştır. CHP'deki mücadeleyi küçük

burjuva radikalizmi değil, tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğinden yana olan egemen sınıf güçleri kazanmaktadır.

CHP'nin politikasını bir zamandan beri başını İnönü'nün çektiği gerici güçler tayin etmektedir. Ecevit'in şahsında kendi temsilcilerini bulduklarını zanneden radikal küçük burjuva unsurlar, olsa olsa, CHP'nin daha da geri, yani tam anlamda emperyalizme tâbi bir parti olarak görünmesini engelleyen bir fren olabilmişlerdir. CHP'de bir zamanlar umutları canlandırmış olan ilericilik pırıltılarının nasıl adım adım söndürüldüğünü uzun uzun anlatmaya gerek yoktur. Bunu herkes bilmektedir.

Bugünkü haliyle CHP, içinde ağır basan güçlerin niteliği ve tutumu gereği tekelci burjuvazinin diktatoryasından yanadır. Ancak bu gerici sınıf diktatoryasının açıkça faşist bir niteliğe bürünmesini, 27 Mayıs Anayasasının getirdiği demokratik özgürlüklerin ve meşruiyet çizgisinin tamamen rafa kaldırılmasını istememektedir. Bunun iki nedeninden biri, başını İnönü'nün çektiği CHP gericiliğinin açıkça faşist yönetimin çıkmazları konusundaki uyanıklığı, diğeri de CHP içinde tâli durumda olmakla birlikte gücünü hissettiren küçük burjuva ilerici demokratlarının varlığıdır. Parti bütünlüğünü korumak endişesi, bu ilerici küçük burjuva demokratlarına esasa dokunmayan tavizler verilmesine yol açmaktadır.

İçindeki çelişkiden ileri gelen CHP'nin ılımlı gericiliğine egemen sınıflar içinde dizginleri ele geçirme çabasında olan «en gerici, en şoven, en emperyalist» unsurların rıza göstermeleri beklenemez. Şüphesiz, CHP içindeki en küçük demokratik tutumun ve bu tutumdaki her gücün tam olarak sindirilmesi için baskılar daha da artırılacaktır. CHP Parti Meclisi üyelerine kadar ulaştırılan MİT raporları, bu raporlarla aynı doğrultuda yapılan toplantılar, CHP'deki demokratik kımıltıları da bastırmak ve en ufak ilerici hareketin CHP'nin solundaki güçlerle bağlar kurmalarını önlemek için girişilen sindirme tertiplerinin bazılarıdır.

Bu koşullar içinde açılacak olan «erken Kurultay» dan ne umulabilir? Bu Kurultay'da CHP'deki zıt güçler arasında açık bir çatışma beklenmemektedir. Ecevit, CHP içindeki ilerici demokratik güçleri başıbozuk, hedefsiz ve dağınık tutmaktadır. Gerçekte bu güçler kesin bir çatışmaya arzuludur. Fakat etrafında toplamaya çalıştıkları Ecevit ile bir - iki ilerici demokrat yardımcısının böyle bir çatışmaya hazır olmadıkları bellidir. Buna karşılık İnönü'nün başını çektiği CHP gericilerinin kendi şartları içinde Ecevit'in Genel Sekreter kalmasında partinin ilerici görüşünü korumak ve dağılmasını önlemek bakımından yarar gördükleri anlaşılmaktadır. Bu durumda Kurultay CHP'de şimdikinden farklı bir durum meydana getirmeyecektir denebilir.

Kurultay'dan çıkması beklenen karma Parti Meclisi'nin gerici unsurlarının bu kurul içinde kısa zamanda ağır basması için emperyalizmin bütün olanakları seferberdir. MİT raporlarının, çeşitli şantajların ağır basan gerici hava içinde demokratik unsurları sindirdiği ve gerici çoğunluğa teslimiyete zorladığı şimdiden bilinen gerçeklerdir. Kurultay'dan

sonra CHP'li ilerici demokratik unsurların kollarını kanatlarını kırmak, toplumumuzdaki devrimci güçlerle ilişkilerini koparmak, gericiliğe teslimiyetlerini tamamlamak için şimdiki yöntemlere yenilerinin katılacağı bellidir. Bu durumda Kurultay'dan çıkacak Parti Meclisi'nde çoğunluğun desteğini sağlasa bile Genel Sekreter Ecevit'in CHP gericiliğine karşı açıkça mücadeleyi göze almadıkça günden güne daha tutarsız ve giderek iyice gerici bir tutuma kayması kaçınılmaz görünmektedir.

Böyle bir durum, CHP Merkez Yönetiminin tutumu ne olursa olsun, mahallî örgütlerde halkımızın devrimci mücadelesine sempatiyle bakan, birçok hallerde yardımcı olan, bazı bazı katılan CHP'li küçük burjuva radikal unsurlarının tepkisine yol açacaktır.

İnönü'nün tarihî kişiliğine duydukları saygı ne kadar derin, Genel Sekreter Ecevit'le aralarındaki bağlar ne kadar kuvvetli olursa olsun, gecikmeyle de olsa, CHP içindeki ilerici unsurlar, mutlaka partilerinin emperyalizm saflarına sokulmasına karşı koyacaklardır. Bu, onların günlük somut tecrübelerinin kaçınılmaz sonucu olacaktır.

Şimdiden CHP'ye yakınlığı bilinen SDDF çeşitli yayınlarında ve açıklamalarında partinin geriye doğru çekilmesine karşı çıkmıştır. CHP kongrelerinde yöneticilerin gençlik politikalarını çok sert biçimde eleştiren delegeler görülmektedir. Lozan barışının yıldönümünde CHP'li gençliğin İnönü'ye verdiği muhtıra hatırlardadır. Bu gibi tepkiler CHP'li gençliğin dışında, parti kademelerinde de kendini göstermektedir.

Şimdi soru şudur? Genel Sekreter Ecevit kendi yenilgi ve teslimiyetiyle sonuçlanacak uzlaşıcı tutumunda devam edecek midir? Yoksa CHP içindeki ilerici unsurların başında CHP gericiliğine karşı kesin bir mücadeleye girecek midir? Bunu yapabilmek için Ecevit'in temel konulardaki görüş ve düşüncelerinde köklü değişmeler yapması zorunludur. Ecevit'in şimdiye kadarki tutumu ve altında bulunduğu etkiler, ne kadar istemezsek istemeyelim, bu ihtimali uzak göstermektedir.

Ancak, dikkatten kaçırılmaması gereken nokta, CHP'li ilericilerin önder belledikleri kadro, partideki gericiliğe karşı kesin ve açık bir mücadeleye girse de girmese de, bu ilerici unsurların, Kurultay sonrasında herhangi bir şekilde böyle bir mücadeleye girmeleri kaçınılmaz görünmektedir. Devrimciliği kimseye bırakmayanlar, yeni devrimcilik tanımları yaparak kendilerini en devrimci ilân edenler, MİT raporlarına ve çeşitli siyasî şantaplara boyun eğerek veya başka nedenlerle bu mücadelenin önünde olmazlarsa, politik kadro olarak politika küllüğünde çürümeye atılacaklardır.

CHP içindeki çelişki çözümünü beklemektedir. Bu çelişkiden doğan mücadelenin geriye bırakılması, uyuşturulması mümkün olacağa benzememektedir. CHP'deki ilericiler açık mücadeleye girmelidirler!

Modern Revizyonistler Dünya Halklarının Kurtuluş Mücadelelerini Nasıl Baltalıyorlar ?

Aşağıda okuyacağınız yazı, SSCB'nin en önemli dış politika dergilerinden olan New Times'in (Yeni Zamanlar) 9 Haziran 1970 tarihli sayısında yayınlanmıştır. «M. Ukraintsev» imzasının yüksek rütbeli bir Dışişleri Bakanlığı görevlisinin takma adı olduğu tahmin edilmektedir. Yazı, Asya ve özellikle Hindiçini halklarının gelişen kurtuluş mücadeleleri üzerine resmî Sovyet görüşünü ifade eder niteliktedir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, modern revizyonizmin Amerikan emperyalizmiyle uzlaşıcı ve dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini baltalayıcı zihniyet ve faaliyetini teşhir etmeyi önemli bir devrimci görev sayar. Bu nedenle, modern revizyonizmin Hindiçini halklarının kurtuluş savaşına karşı çıkan fikirlerini aynen yayınlıyoruz. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın görüşünü, yazının sonunda bulacaksınız.

ASYA VE PEKİN İMPARATORLARI

M. Ukraintsev

Cengiz Han —veya Timurlenk— tipi yayılma politikalarına günümüzde çok rastlanmaktadır. Ama Çin'in son «İmparatoru» bu eski fatihleri kıskandıracak planlar peşindedir.

Çok eski tarihlerden beri Çinli feodaller Çin'i dünyanın merkezi ve çevresinde yaşayanları ancak Çin'in vasalları olmaya lâyık barbarlar olarak telâkki etmişlerdir. Eski devirlerde yabancı sefirlere yapılan kabul törenleri Çin'in büyüklüğünü gösterip onları küçültecek şekilde hazırlanırdı.

Bugün Pekin, Çin'i dünyanın merkezi kabul eden ve diğer devletlerden üstün gören bu eski politikayı canlandırmaya çalışmaktadır. Meselâ, Mançu imparatoru Kangsi «Doğuda Pasifik Okyanusu, Güneyde Güney denizinden, Batıda Himalayalar ve Kuzeyde Sibirya'ya kadar uzanan» bir imparatorluk kurduğu için övülmektedir. Yukardaki pasaj 1961 yılında Profesör Liu Ta-nien tarafından Kangsi üzerine yayınlanan bir makaleden alınmıştır. O günden beri eski Çin imparatorları hakkındaki övgülere Çin basınında sık sık rastlanmaya başlanmıştır.

Pekin propagandası Moğol Cengiz Hanı dahi benimseyerek, yaptığı fetihleri Çin'e maletmiştir. Cengiz Han «pek çok milletten meydana gelen Çin imparatorluğunu Han ve Tang sülâlesi devrindeki sınırlarına yeniden kavuşturduğu» için övülmektedir.

Büyük-devlet şovenizmi etkisi altında kalan Mao Zedung ve yoldaşları diğer sosyalist ülkelerle «Üçüncü Dünya Devletlerinin» liderliğini ellerine geçirmek istemişlerdir. Bunların iddiasına göre Mao'nun fikirleri devrimci gelişimin en ileri aşamasını teşkil etmektedir; «Büyük lider Kızıl güneşlerin en kızılıdır»; ve Pekin bütün devrimci güçlerin Mekke'si durumundadır. Bir taraftan halka itaat telkin ederken diğer taraftan idareci kadroyu tanrılaştıran, feodal kibiri, küçük burjuva şovenizmi, sol-kanat radikalizmini savunan Mao'nun düşünceleri diğer sosyalist ülkeler tarafından reddedilince Pekin bütün sosyalist güçlere karşı şiddetli bir kampanya açmıştır. Bu mücadelede SSCB bir numaralı düşman ilân edilmiştir.

1960'ların başlarında yoksul Asya ve Afrika halklarını Çin'in liderliği altında toplayarak bir blok kurma yolundaki çabaları başarısızlıkla sonuçlanınca Mao'cular Pekin-Cakarta doğrultusunda çalışmaya başladılar. Sonunda Çin'in liderliğini kabul edenler hüsranla karşılaştılar. Bir ara Mao'cular Kamboçya'ya da iltifat etmişler ama kısa bir süre sonra Çinli «dostlarının» devleti kökünden yıkmak istedikleri ortaya çıkmıştır. Hindistan-Pakistan ilişkilerine el atan Çin, Pakistan üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmış ama geçen kış Pekin taraftarı unsurların giriştiği şiddet hareketleri pek çok Pakistanlının gözünü açmış ve Çin'in gerçek amaçlarını görmelerini sağlamıştır.

Dünya kamuoyu Çin'in ideolojik liderlikten daha fazla şeyler peşinde olduğunu görmemezlikten gelemez. Çin'in politikası gitgide daha fazla ölçüde toprakların genişletilmesine yönelmektedir.

1954 yılında «Çağdaş Çin'in Kısa Tarihi» adlı kitapta «emperyalizm tarafından bölünen Çin toprakları» adı altında Moğolistan Halk Cumhuriyeti, Kore, Vietnam, Laos, Kamboçya, Burma, Malaya, Tayland, Hindistan'ın bir kısmı, Ryukyu Adaları ve Filipinler'in Çin sınırları içine alan bir harita yayınlanmıştı.

Bu Mao'nun bir «keşfidir». 1939'da yayınlanan «Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi» adlı broşürde Mao «Çin'in etrafında yer alan ve Çin'in himayesinden faydalanan» pekçok devletin emperyalistler tarafından zaptedilmesi olayının Çin için trajik bir kayıp olduğunu söylemektedir.

Mao'ya göre sömürgecilerin Çinhindi devletlerini ve Malaya ile Burma'yı zaptetmeleri Çin-aleyhtarı politikalarının bir belirtisidir ve bu ülke halklarına karşı girişilmiş bir saldırı hareketi değildir. Bugünkü Çin liderlerinin mantığıyla «Çin'den gaspedilen» toprakların ergeç Çin'e iade edilmesi gerekmektedir ve bağımsız olarak varlıklarını sürdürme hakkına sahip olmayan bu devletlerin Çin'in «himayesine» girmesi kaçınılmazdır.

Bu yayılma emellerini haklı çıkarmak amacıyla Güneydoğu Asya'da pekçok Çinlinin yaşadığı ileri sürülmektedir. Halen Tayland'da 4 milyon, Malezya'da hemen hemen aynı sayıda, Singapur'da 1,7 milyon, Endonezya'da 3 milyon, Burma, Kamboçya, Laos ve Vietnam'da birkaç yüzbin Çinli yaşamaktadır. Bu Çinlilerin kendi anavatanlarına karşı duydukları hisler üzerine spekülasyon yapan Mao'cular onları 5. kol olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Bu amaç uğruna milliyetçi propaganda yapılmakta, ticaret odaları kurulmakta ve bunlar kanalıyla Çinli iş adamlarıyla kârlı anlaşmalara

girişilmektedir. Pekin belli bir devlet üzerine baskı teşebbüsüne girmeye karar verdiği zaman Çinli göçmenler arasındaki ajanlarına başvurmaktadır.

Ama daha kısa bir süre önce Çin'de büyük - devlet şovenizmi aleyhinde yayınlar yapılmaktaydı. 1956 Aralığında Jenminjihpao başyazısında şöyle yazıyordu: «Biz Çinliler Nan, Tang, Ming ve Chin sülâlelerinin idaresi altında bizim ülkemizin de büyük bir imparatorluk olduğunu akıldan çıkarmamalıyız. 19. yüzyılın ikinci yarısında dış saldırıların kurbanı olmasına ve yaklaşık olarak yüz yıl için yarı sömürge durumunda kalarak gerilemesine rağmen bir sefer şartlar değiştikten sonra büyük - devlet şovenizmi yeniden tehlikeli bir şekilde ortaya çıkacaktır. Bu tür eğilimlerin şimdiden bazı kadrolarımız arasında görülmeye başlandığını belirtmek gerekir.»

Bugün Çin'de büyük şovenler iktidardadır ve bu durum Çin'in bütün dış politikasında kendini belli etmektedir.

Çin topraklarını genişletmek için kullanılan araçlardan biri de, eskiden beri bilinen ve tecrübe edilen, milletleri birbirine düşürme politikasıdır. Aynı metod Orta Çağlarda Çinli yöneticiler tarafından «barbarları barbarlara kırdırma» adı altında maharetle kullanılmıştı. 1960'ların başlarında, Sukarno'nun şoven emellerini destekleyen Pekin Endonezya ve Malezya arasında bir savaş çıkarmaya çalışıyordu. Mao'cular Hint - Pakistan savaşı çıkınca sevinmişler, Taşkent Bildirisine karşı ateş püskürmüşlerdi; bugün ise Hindistanla Pakistan arasındaki ilişkilerin düzelmesini engellemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Mao ve etrafındakiler Güney ve Güneydoğu Asya'yı hâkimiyetleri altına almak için somut adımlar atmaktadırlar. Bu amaçla adı geçen bölgede devamlı bir iç huzursuzluk havası yaratmaya çalışmaktadırlar. Asya halklarının çıkarlarına ve bir «halk savaşı» çıkması için gayret ettikleri ülkelerin kaderlerine hiç önem vermemektedirler. Onlar bu halkların çıkardıkları savaşları, Çin'in Güney ve Güneydoğu Asya'da kuracağı hakimiyet için kullanılan bir basamak olarak görmektedirler. Bu politika eski Çin'de uygulanan «tsanshih» politikasını hatırlatmaktadır: «İpek böceğinin yaprakları yemesi gibi yavaş yavaş (komşu ülkelerin topraklarını) yemek.»

Çin ile Hindistan arasındaki sınır çatışması on seneden daha eskidir ve zaman zaman yeniden alevlenmektedir. Pekin Hindistan'ı bir ültimatom bombardımanına tutmakta ve onun içişlerine karışmaya çalışmaktadır. «Kurtulmuş alanlar» tesisi gibi demogojik birtakım lâflarla Hintlileri bir iç savaş çıkarmaya çağırmaktadır.

«Jenminjihpao» Hindistan'da «büyük bir devrimci fırtına»nın estiğini iddia etmektedir. Hint basınına göre, Çinli ajanlar ve askerler isyan çıkarmak amacıyla Nagland sınır eyaletine girmişlerdir.

Çinli ajanlar Bhutan ve Sıkkım'da entrikalar çevirmektedir ve Pekin propagandası hiç durmadan bu toprakların bir zamanlar Çin İmparatorları tarafından yönetildiği konusunu işlemektedir.

Himalayalar üzerinde küçük bir ülke olan Nepal de Çin'in uğraştığı ülkelerden biridir. Mao'cular burada da gürültü çıkarmaya çalışmaktadırlar. Örneğin, Çin Büyükelçisi Mao'cu yayınlar ve Mao Zedung rozetleri dağıtmaya çalışmıştır. Nepalli öğrenciler bütün bunları çöp tenekelerine atınca

Çin elçiliği Nepal hükümetine tehditler savurmuştur. Bugün Çin taktik değiştirmiş ve Nepalle yeniden iktisadî işbirliğine girmiştir. Ama aynı zamanda Nepal'in Hindistanla ilişkilerini bozmaya çalışması raslantı değildir.

Birkaç seneden beri Çin Birmanya'yı büyük bir baskı altında tutmaktadır. İlerici devrimler yapan Birmanya Devrimci Konseyini devirmeyi başaramayan Pekin Rangoon'da isyanlar ve tedhiş hareketleri çıkarmaya çalışmaktadır. Mao'cuların Kuzey Birmanya'da devamlı olarak çıkarttığı isyanlar mahallî kuruluşları ve askerî kampları hedef almaktadır. Bu saldırılarda Çinli tahrikçiler de görev almaktadır. Devrimci Konseye karşı silâhlı hareketlere girişilmesini teşvik eden, mahallî kabilelerin birbirlerine düşmesine sebep olan Mao'cu liderler aslında Washington ve SEATO'nun hareketlerini taklit etmektedirler.

Çin zaman zaman Laos'u tehdit etmektedir. Bu hareket Laoslulara, birkaç asır önce bir Çin imparatoru tarafından atalarına gönderilen «teslim olun yoksa mahvolacaksınız» yazılı bir mührü hatırlatmaktadır.

«Kültür İhtilâli» sırasında Mao'cu ajanlar, Pekin taraftarı Çinli göçmenleri tahrik ederek Kamboçya'da bazı isyan hareketleri çıkarmaya çalışmışlardır. Bu hareketlerle Kamboçya'nın içişlerine öylesine açıkça müdahale edilmişti ki, Norodom Sihanuk bir protesto notası göndermeye ve bir zaman için elçisini Pekin'den çekmeye mecbur olmuştur. Sağcı hükümet darbesini hazırlayan ve böylece Kamboçya'yı Amerikan emperyalistlerinin kucağına atan sebeplerden biri de Çinlilerin bu müdahalesiydi.

Güneydoğu Asya'daki bazı komünizm ve ulusal kurtuluş hareketlerine kendi maceracı taktiklerini uygulamaya ve bu hareketleri Asya ülkeleri üzerinde Çin hakimiyetini tesis etmek amacıyla birer araç olarak kullanmaya çalışan Pekin bu hareketlerin yenilgiye uğramasına sebep olmaktadır. Filipinler'de, Malezya'da ve Endonezya'da durum hep böyle oldu.

Pekin'in Güney ve Güneydoğu Asya ülkelerine hâkim olma arzusu öylesine açıktır ki, samimi olarak Çin Halk Cumhuriyetiyle işbirliğine girmek isteyen ve devrimci mücadeleleri sırasında Çin'den yardım alan ülkeler dahi bu durumdan endişe duymaktadırlar. Çin'in askerî bir kamp haline geldiği, bütün Çin'in bir savaş psikozu içinde bulunduğu, Çin gençliğine şoven duygular ve kaba kuvvet fikri aşılandığı ve savaş için hazırlıklar yapıldığı yolundaki haberler de bu endişeleri haklı çıkarmaktadır.

Mao'nun ve etrafındakilerin uyguladıkları genişleme politikasının komünizm ilkeleriyle ortak hiçbir yanı yoktur. Bu politika barış için büyük tehlikelerle doludur.

New Times, No: 23, 9.6.1970

MODERN REVİZYONİZMLE MÜCADELE PROLETER DEVRİMCİ MÜCADELENİN BİR PARÇASIDIR

M. Ukraintsev imzasıyla yayınlanan bu iddialar, modern revizyonizmin dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini baltalama çabasının en açık bir kanıtıdır. Ukraintsev'in yazısının bütün amacı, Asya'nın ezilen halklarının devrimci mücadelesini küçük düşürmek, bu mücadelenin kayıtsız şartsız yanında yer alan

Çin Halk Cumhuriyetini lekelemek, dünya halklarını pasifizme ve ABD emperyalizmine teslimiyete itmektir.

Ukraintsev, yazısının bütününde açıkça Asya'nın ezilen halklarının kurtuluş mücadelelerine karşı çıkmakta, onları «Pekin ajanlarının Çin'den kaçak olarak sokulan silâh ve paralarla yürüttüğü bölücü faaliyetler» olarak nitelendirmektedir! Devrimci mücadeleyi «yabancı ajanların yürüttüğü bir faaliyet» olarak göstermek, tamamen Amerikan emperyalizminin ve onun çeşitli ülkelerdeki işbirlikçilerinin paraleline düşmek, onların karşı - devrimci propagandasını propagandasını yaymak demektir. Ukraintsev, Asya'nın çeşitli ülkelerinde büyük bir başarıyla yürütülen ve her geçen gün Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine ağır darbeler indiren devrimci mücadeleyi anti - komünizm silâhıyla lekeleyebileceğini sanmaktadır. Ukraintsev, çeşitli ülkelerde, örneğin Nepal'de, Hindistan'da gerici hâkim sınıfların devrimci harekete karşı giriştikleri tertipleri «Nepalli talebelerin hareketi», «Hindistan basınının görüşü» vb. diye yutturmaya çalışmaktadır. Kimdir Hindistan basınını yöneten? Bu basın, hangi sınıfların sözcüsüdür? Kimlerdir Nepal'de devrimcilere karşı tertipleri yürütenler? Ukraintsev, sınıf mücadelesini örtbas etmeye çalışan, gerici hâkim sınıfların tertiplerini savunan bir sözcü durumuna düşmüyor mu?

Ukraintsev, Burma'daki «devrimci» rejime (!) karşı «Çin ajanlarının» giriştikleri saldırılardan sözediyor. Burma'daki rejim ilerici bir rejim değil, tam tersine, tarafsızlık ve ilericilik perdesi altında yerli hâkim sınıfların ve Amerikan emperyalizminin hâkimiyetini pekiştirmek ve sömürülen halkı uydurma reformlarla oyalamak için kurulmuş bir faşist askerî rejimdir. Ukraintsev, bu rejimi «ilerici», ve bu rejime karşı girişilen silâhlı kurtuluş mücadelesini bölücü - yıkıcı faaliyet olarak nitelendiriyor. Ukraintsev, «Maocuların» Burma rejiminin silâhlı kamplarını basmasından şikâyet ediyor. Bu suretle karşı - devrimciler ve Amerikan emperyalizmiyle aynı safta yer alıyor.

Mao Zedung'un kurduğu ve geliştirdiği halk savaşı teorisini izleyen proleter devrimcileri, dünyanın hiçbir yerinde «felâkete uğramış» değillerdir! Tam tersine, Endonezya'da, Kamboçya'da karşı - devrimin geçici başarısı, bu ülkelerdeki devrimci güçlerin modern revizyonizmin etkisi altında kalmalarından ve halkı örgütlendirip halk savaşı yürütmeden «barışçı yoldan» iktidara gelebileceklerini ummalarından doğmuştur (*). Mao Zedung bütün dünya halklarına şu çok önemli dersi öğretiyor : «Halk ordusu yoksa, halkın hiçbir şeyi yoktur!» Endonezya'da karşı - devrimin faşist askerî darbeyi başarması, işte tamamen Endonezya halkının elinde bir halk ordusu olmadığı için olmuştur. Modern revizyonistler, Endonezya Komünist Partisi'nin yönetici kliğini etkilemişler ve Parti'ye «kapitalist olmayan yol» çizgisini, Sukarno'yla kapalı kapılar ardında anlaşarak, «barışçı yoldan» iktidara gelinebileceği fikrini telkin etmişlerdi. Bugün Endonezya'da özeleştirisini yapmış olan Parti, kırlık bölgelerde halk savaşını başarıyla yürütmektedir ve her geçen gün Suharto faşist kliğine ve onu destekleyen Amerikan emperyalizmi ve yine **bu kliğe silâh yardımı yapan** Sovyet revizyonizmine ağır darbeler indirmektedir. Kamboçya'da ilericiler Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileriyle barış kurdukları ve onlara karşı kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi yolunu izlemekten kaçındıkları içindir ki, karşı - devrim geçici bir başarıya ulaşmıştır. Bugün Kamboçya'da bütün ileri-

---

(*) Bu konuda bakınız : Endonezya Komünist Partisinin Özeleştirisi, TÜRK SOLU, sayı: 121, 122.

ci, devrimci güçler geçmişteki hatâlarının özeleştirisini yapmışlar ve proleter devrimcileri ve Hindiçini'nin diğer devrimci halkları ile kaynaşarak halk savaşını büyük bir başarıyla yürütmeğe başlamışlardır.

Modern revizyonizmin ortaya çıktığından beri en belirgin özelliği, dünya halklarının emperyalizmin ve işbirlikçilerinin boyunduruğundan ancak halk savaşı yoluyla kurtulabileceğini reddetmesi ve devrimci güçleri tamamen pasifizme ve Amerikan emperyalizmine teslim olmaya itmesi olmuştur. Modern revizyonizmin daima çeşitli yollarla dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini örtbas etmeye, bastırmaya, saptırmaya çalışmıştır. Modern revizyonistlerin önerdiği «barışçı yol» un sonuçları açıktır: Gerici güçlerin örgütlenip kanlı faşist karşı - devrimleri başarmaları, ve ancak ondan sonra hatâlı bir yol izlemiş olan devrimcilerin uyanıp halk savaşını yürütmeye girişmeleri. Bütün dünyada halkların kurtuluşunu baltalayan modern revizyonizm, her fırsatta halk savaşı çizgisinin büyük zaferlerine gölge düşürmeğe çalışmakta, halklara «Çin'in maceracı çizgisini» (!) izlememeyi öğütlemektedir.

Ukraintsev'in yazısında savunulan modern revizyonist görüşün, Güneydoğu Asya devrimcilerinin Çin'in «yayılma politikası» (!) ndan korktukları ve endişelendikleri yolundaki iddiasının taşıdığı gerçek anlam üzerinde duralım.

Modern revizyonizm, sosyalist bir ülke olarak Çin'in kurtuluş savaşı veren halklarla kurduğu devrimci bağları, «yayılma politikası» olarak göstermekte ve bu suretle sosyalist ülkelerle kurtuluş savaşı veren halklar arasındaki dayanışmayı dinamitlemeye çalışmaktadır.

Modern revizyonizm, Hindiçini halklarının Amerikan emperyalizmine karşı silâhlı mücadelesinin büyük sıçramalar ve hamlelerle gelişmesine karşı bir tutum içindedir. Modern revizyonistler, bu mücadelelere, ancak durumu idare edecek ve kendi revizyonist niteliğini gizlemeye yarayacak ölçüde «yardım» etmiştir. Modern revizyonistler bu sözde - yardımı, o devrimci mücadelelere kendi teslimiyetçi çizgisini kabul ettirebilmek için yapmıştır. Modern revizyonistler, Vietnam'da da bu taktiği uygulayarak, burada ABD emperyalizminin son tahlilde kabul edebileceği bir modern revizyonist Vietnam'ın yaratılmasını amaçlamıştır. Nitekim geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, ABD Senatörü Fulbright, Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin Çin Halk Cumhuriyetine karşı olmak şartıyla Hindiçini'ye hâkim olmasını kabul edebileceklerini ifade etmiştir.

Vietnam ve bütün Hindiçini halkı, kurtuluş savâşı içinde olmanın verdiği tecrübeyle, tek doğru devrimci çizginin Amerikan emperyalizmine karşı sonuna kadar mücadele etmek ve halk savaşı yoluyla nihaî zaferi kazanmak olduğunu görmüşlerdir. Hindiçini halklarının ortak kurtuluş cephesi kurmaları ve Çin Halk Cumhuriyeti ile olan bağlarını sağlamlaştırmaları, modern revizyonistlerin ve ABD emperyalizminin planlarını alt üst etmiştir.

Ukraintsev'in Mao Zedung düşüncesi konusundaki görüşlerine gelince:

Mao Zedung fikirleri, çağımızda Marksizm - Leninizmin ulaştığı en yüksek aşamadır. Mao Zedung, kitlelere körü körüne itaat telkin etmenin tam tersine, kitlelerin bilinçli bir şekilde ve en geniş ölçüde devrimci mücadeleye ve sosyalizmin bütün veçheleriyle kurulmasına katılmasının en büyük savunucusu olmuştur. Mao Zedung'un öğütlediği proleter devrimci çalışma tarzı, politik - ideolojik çalışma yoluyla kitlelerin yaratıcı gücünü harekete getirmeyi en önemli ilke sayar. Yine Mao Zedung düşüncesi, çağımızda proleter enternasyonalizmini red-

deden modern revizyonizme karşı, proleter enternasyonalizminin en esaslı bir şekilde savunulması demektir. Modern revizyonistlerin dünya devrimci hareketine karşı görevlerini tamamen bir kenara ittikleri ve yalnızca gözboyamayla yetindikleri yerde, Mao Zedung düşüncesi, bütün dünya halklarının kurtuluş mücadelelerinin sonuna kadar desteklenmesini, devrimlerini başarmış ülkelerin dünya devrimci hareketine karşı görevlerini sonuna kadar sürdürmelerini, her yerde en önemli meselenin, gerici hükûmetlerle bir arada yaşamak değil, fakat sınıf mücadelelerini desteklemek olduğunu öğretir.

Bugün Ekim Sovyet Devrimi'ne, Lenin'e ve sosyalizmin kuruluşu için çalışmış olan Sovyet halkına ihanet etmiş olan yönetici klik dünya çapında Amerikan emperyalizmi ile uzlaşma ve dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini baltalama, SSCB içinde de her alanda kapitalizmi geri getirme çabası içindedir. Sovyetler Birliği'nde sosyalist ekonominin en temel ilkeleri tamamen bir kenara itilmekte, plan hiçe sayılmakta, fabrika yöneticilerine tamamen bağımsız karar yetkisi tanınarak kârdan pay alan bir bürokrat - kapitalist sınıf yaratılmakta, sanayide ve tarımda özel mülkiyet üstü kapalı bir şekilde geri getirilmektedir. Modern revizyonist yöneticiler sosyalist ekonomiyi yıkma teşebbüslerinin yanısıra, ideolojik alanda, san'atta, kültürde, kısaca sosyal hayatın bütün alanlarında da burjuva ideolojisini geri getirmeye, halka aşılamaya ve sosyalist ideolojiyi ve vasıfları yıkmaya çalışmaktadırlar.

Bugün dünya halklarının kurtuluş mücadelesini baltalamaya çalışan modern revizyonizm, Orta Doğu'da da halkın devrimci savaşını değil, ona göre daha tutucu küçük burjuva rejimlerini desteklemektedir. Modern revizyonizm bu yolla hem «ilerici» görünmeye çalışmakta, hem de içten içe Amerikan emperyalizmiyle aynı hedefe yönelerek Orta Doğu'da halk savaşını engellemeye uğraşmaktadır.

Bütün bunlar gösteriyor ki, kurtuluş yolunda ilerleyen halklar, modern revizyonizmin baltalayıcı faaliyeti ve emperyalizme teslimiyetçi çizgisiyle karşı karşıya gelmektedirler. Nitekim sermaye çevrelerinin yakın adamı olan bir yazarın aşağıya aynen aldığımız bir yazısı, tekelci sermaye ile modern revizyonizmin uzlaşmasını en açık bir şekilde göstermektedir. Her ikisinin de hedefi, proleter devrimci mücadeledir. Sovyet diplomatıyla aynı görüşte olan Abdi İpekçi de, proleter devrimci hareketi «iç savaş kışkırtıcısı» ve «aşırı uç» olarak nitelemektedirler. Yukarıda okuduğumuz «Asya ve Pekin İmparatorları» yazısında Ukraintsev'in de aynı suçlamaları yöneltmesi ilgi çekicidir.

Bu sebeple ABD emperyalizmine karşı zaferin yolu, mutlaka modern revizyonist fikirleri açık ideolojik mücadeleyle tasfiyeden geçmektedir. Modern revizyonizme karşı mücadeleyi reddetmek, halkımızın devrimci mücadelesini engellemek olduğu gibi, proleter enternasyonalizmini de reddetmektir. Modern revizyonizmi eleştirmemek, onu açıkça veya üstü kapalı olarak kabul etmekten başka bir şey değildir. Dergimiz ileriki sayılarında da modern revizyonizmi belgeleriyle eleştirmeye devam edecektir.

Yaşasın proleter devrimci düşünce!

Yaşasın dünya halklarının devrimci mücadelesi!

SOLUN ve SAĞIN FANATİKLERİ

Abdi İpekçi

Geçenlerde görüştüğümüz bir Sovyet diplomatı, Türkiye'deki olayları yorumlarken «aşırı sol»dan söz etti. «Aşırı sol» deyimi ile neyi kastettiğini sorduğumuzda şu cevabı verdi:

— Mao'cuları tabii...

....

Birkaç yıl önce bir grup Türk gazetecisi bir başka Sovyet diplomatı ile tartışıyorduk. Aramızdan biri Sovyetler Birliği'ndeki uygulamanın Marks'ın bâzı ilkelerinden uzaklaşmaya başladığını ileri sürdü ve şu cevabı aldı:

— Marks 19. yüzyılda yaşamıştı. Biz şimdi yirminci yüzyılın ikinci yarısındayız.

....

Dünyadaki ilk komünizm ihtilâlini yapan, komünist âlemin lideri durumunda bulunan Sovyetler Birliği'nde şimdi bu görüşler, bu düşünceler hâkim... Doğmalara körü körüne bağlı kalmayı budalalık sayıyor. Aksine davrananları «aşırı solcu» deyimi ile kınıyorlar. Doktrinlerin felsefesini pragmatizmin gerçekçiliği ile bağdaştırmanın daha yararlı olduğuna inanmaya başlıyor. Bu inançla politikalarında günün koşullarına uygun düşecek, beliren ihtiyaçları daha iyi cevaplandıracak değişiklikler yapıyorlar. Marks'ın koyduğu ilkeye ille sâdık kalmak için hatalı olduğu anlaşılan yollarda israr etmiyorlar.

Dogmatik solcular onları bu tutumlarından dolayı kınıyorlar, kendilerini «revizyonizme sapmak»la, «burjuvalaşmak»la suçluyorlar. Ruslar ise bu suçlayıcılara «bağnaz», «gerici» ve «aşırı solcu» olarak bakıyorlar.

Şimdi bizde Rusların bile «aşırı sol» saydığı görüşler var. Ve bunlar kendilerinden yana olmayanları suçlayarak bastırmak metodunu güdüyorlar. «Satılmış» diyorlar, «Halk düşmanı» diyorlar, «CIA ajanı» diyorlar... Suçlama metodunu, kendileri gibi düşünmeyen ilericilere, solculara karşı da güdüyorlar. Onlara da «sahte ilerici», «saptırmacı», «revizyonist», «burjuva uşağı» diyorlar.

Tabii bunların karşısına bir de aşırı sağ çıkıyor ve çıkartılıyor. Onlar da aynı suçlama metodu ile kendilerinden olmayan herkesi sindirmeye çalışıyor. Bir taraf şiddete başvurduğunda, öteki taraf da tepkisini göstermek, gücünü ispatlamak için daha şiddetli karşılık vermeyi uygun buluyor.

İki taraf da «vatanseverliği», «milliyetçiliği», «Atatürkçülüğü» kendi tekelinde tutuyor.

Büyük kitle bunların dışında ve karşısında. Bu büyük çoğunluk herhalde onların iddia ettiği gibi ne satılmış, ne vatan haini, ne de onun bunun uşağı... Ama işte o iki küçük azınlıktan her biri kendi görüşünü, kendi isteğini büyük çoğunluğu zorla kabul ettirmeye uğraşıyor. Bunu yapmak için herkesi birbirine düşman ediyor, mala ve cana yapılan saldırıları teşvik ediyor, huzursuzluğun dayanılmaz biçimde artmasını, bunalımların büyüme-

sini istiyor. Çünkü ancak böyle bir ortamın ihtilâli gerektireceği ve kendi görüşlerinin ancak silâh zoruyla halkın çoğunluğuna kabul ettirilebileceğini biliyor.

Aşırı sol veya aşırı sağın girişeceği herhangi bir teşebbüs Türkiye'yi kaçınılmaz bir iç savaşa sürükleyecek... Ne yazık ki bu gerçeği görmeden yapılan kışkırtmaların, hazırlıkların adı «vatanperverlik», «milliyetçilik» oluyor.

Rusların bile «aşırı sol» saydıkları görüşlere kapılanlar tarihin en karanlık sayfalarını dolduran «aşırı sağ»a saplananlar Türkiye'yi gerçekten düşünüyorlar, seviyorlarsa yurdumuzu kana koyayacak, macera heveslerini büyük çoğunluğa zorla kabul ettirtmeyi tasarladıkları görüşlerini daha fazla gecikmeden gözden geçirmek zorundadırlar.

Milliyet, 23 Haziran 1970

halkımıza ve bütün devrimcilere!

5 Haziran 1970 Cuma gecesi, başını bir kısım İstanbul TDGF yöneticilerinin çektiği bir grup zorba, TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ - KÖYLÜ İstanbul bürosuna gelmişler, bürodaki arkadaşları silâhla tehdit ederek, büroyu yağma etmişlerdir. Silâhlı zorbalar, bürodan telefon cihazını, iki daktilo makinasını, TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AYDINLIK'a ait ciltleri, TÜRK SOLU'na ait bazı dosyaları ve TÜRK SOLU, İŞÇİ - KÖYLÜ, Proleter Devrimci AYDINLIK abone adreslerini alıp götürmüşlerdir. 6 Haziran günü yapılan TDGF İstanbul üyeleri genel toplantısında ise bu sözde devrimciler, hareketlerini «TÜRK SOLU Harekâtı» diye gündeme alarak, savunmaya ve bir «zafer» olarak göstermeye çalışmışlardır. Böylece hâkim sınıfların devrimci harekete karşı giriştikleri baskı ve tahriklere bir yenisi, kendilerine devrimci süsü veren bir avuç zorbanın baskı ve tahrikleri eklenmiştir.

İŞBİRLİKÇİLERİN BASKILARI, DEVRİMCİLERİN MÜCADELESİ

Halkımızın kurtuluşu için, emperyalizme karşı işçi sınıfının devrimci bayrağını yükseltmiş olan TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçilerinin amansız düşmanıdır. Türkiye'de hâkim sınıfların siyasî iktidarı, devrimcileri ve onla-

rın yayınlarını daima çeşitli baskı ve tertiplerle sindirmeye ve baltalamaya çalışmıştır. Sömürücü sınıflar, yığınların bir çığ gibi büyüyen mücadelesi karşısında yeryüzünden silinip gidene kadar da bu çabalarından vazgeçmiyeceklerdir. Devrimci yayınlara karşı giriştikleri bütün baskı ve yıldırma hareketleri bugüne kadar devrimci bilincimizi ve dayanışmamızı sağlamlaştırmıştır, o kadar.

İŞÇİ - KÖYLÜ'nün yığınlara ulaşması için mücadele eden arkadaşlarımız birçok defa polis tarafından nezarete alınmış veya tutuklanmışlar, birçok yerde gericilerin ve polisin düzenlediği saldırılara uğramışlar ve birçok defa devrimci arkadaşlarımız, işçiler ve köylülerle omuz omuza vererek bu saldırıları bozguna uğratmışlardır. İŞÇİ - KÖYLÜ'nün emekçi yığınlara ulaşmasını engellemek için yapılan toplatmalar, el koymalar, tehdit ve baskılar da, mücadelemizi durduramamıştır. TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AYDINLIK da, başarılı devrimci mücadeleleri boyunca, defalarca toplatılmış, bürolarına polis baskınları yapılmış, abone fişleri alınmış, arkadaşlarımız nezarete atılmış veya tutuklanmış, haklarında davalar açılmıştır. Devrimci mücadelenin gerektirdiği azim, sabır ve cesaretle halkın kurtuluşu için mücadele eden arkadaşlarımız, bu baskı ve tertiplerden bir an bile yılmamışlar, bütün bunları mücadelelerini daha da hızlandırarak karşılamışlardır. Vedat'ı Taylan'ı, Kuseyri'yi ve daha nicelerini ve en son Yaşar Yıldırım'ı, Abdurrahman Bozkurt'u ve Mustafa Baylan'ı şehit vererek ilerleyen mücadelemiz, emperyalizmi geriletmekte, halkımızın devrimci saflarını çelikleştirmektedir.

BÖLÜCÜLERİN TERTİPLERİ, DEVRİMCİLERİN MÜCADELESİ

Devrimci hareketimiz, emperyalizm ve işbirlikçilerinin doğrudan saldırılarının yanısıra, bir kısım zorbaların devrimcilik kisvesi altında yaptığı saldırı ve tertiplerle de karşılaşmış ve mücadele etmiştir. TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ - KÖYLÜ İstanbul bürosuna karşı girişilen son tertip, **tek başına bir olay değil,** hâkim sınıflara sırt dayayarak girişilen tahrikler zincirinin son halkasıdır.

Geçirdiğimiz yıl içinde proleter devrimci harekete karşı girişilen bu çeşit tertiplerin ilki, burjuva mülkiyetine sırt dayayarak AYDINLIK dergimizi yıkma teşebbüsü olmuştur.

AYDINLIK'ın sahipliği başlangıçta kurucular adına kendisine emanet edilmiş olan, fakat daha sonra alınan bir kararla dergiden ayrılmış olan bir kişi âlet olarak kullanılmış, Kurucuların ve Yazı Kurulunun büyük çoğunluğuna karşı, Emniyetten alınan belgeyle dergiye el konulmuştur. Proleter devrimci harekete karşı girişilen yıkıcı faaliyeti yürütenler, burjuva kanunlarını sosyalist mücadelede araç olarak kullanmakta hiçbir sakınca görmemişlerdir. Burjuva mülkiyetine dayanarak, hiçbir emeklerinin geçmediği AYDINLIK dergisinin çıkışını önlemeyi, onun devrimci kadrolara ve bütün ileri çevrelere ulaşan sesini susturmayı ummuşlardır, ama bu amaç-

larında hüsrana uğramışlardır. AYDINLIK dergisi kurucularının büyük çoğunluğunu meydana getiren arkadaşlar, AYDINLIK'ın 1 - 14. sayıları arasında izlenen politik çizginin **devamı** olarak Proleter Devrimci AYDINLIK etrafında toplanmışlar ve işçi sınıfı davası için giriştikleri mücadeleyi daha kararlı bir şekilde yürütmüşlerdir.

İşçi sınıfının devrimci düşüncesinin yayılmasını zorla önleyebileceklerini sananlar, bundan sonra da Proleter Devrimci AYDINLIK'ın satışını engellemeye çalışmışlar, bunun için fakültelerde devrimci öğrenciler arasında kavga tahrikçiliği yapmakta hiçbir sakınca görmemişlerdir. Yine Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Lenin 100. Yıl Özel Sayısı için hazırlanan Lenin afişleri, birtakım tahrikçiler tarafından yırtılmıştır.

AYDINLIK'a karşı yürütülen tertiplerin benzerleri İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesine de yapılmıştır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin sık sık toplatma kararı aldıkları İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesinin satışı, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde bazı sözde - devrimciler tarafından zorla engellenmeye çalışılmıştır. En son olarak ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübünün 10 Haziran günü yapılan Genel Kurulunda, bazı kulüp yöneticileri TÜRK SOLU'nun hâkim sınıflara sırt dayayarak yağma edilmesi olayını benimsemişler ve «devrimci bir eylem» (!) olarak savunmuşlardır. Bunlar, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini de «yasakladıklarını» bildirmişler ve bütün tehditlere rağmen İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesinin yığınlara ulaştırılması için çalışmaya devam edeceklerini belirten altı proleter devrimciyi, TDGF Tüzüğüne aykırı olarak «aday üyeliğe indirdiklerini» iddia etmişlerdir. 11 Haziran günü ise, geç vakitlerde Basın Yayın Yüksek Okulu'na gelen bir grup, Öğrenci Derneğinde bulunan İŞÇİ - KÖYLÜ paketlerini açmışlar ve boyayla TÜRK SOLU'nun yağma edilmesi olayını eleştiren yazının üstünü karalamışlar, böylece İstanbul'da devrimci yayın organlarına karşı girişilen zorbalık hareketine ve tahrike karşı çıkacakları yerde bu hareketi örtbas etme yolunu seçmişler ve başka bir tahrikte bulunmuşlardır.

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ'ye karşı girişilen bu sağcı - gerici faaliyetler, doğrudan doğruya proleter devrimci yayın organlarına karşı girişilen tertip ve tahriklerle de kalmamıştır.

Açık ideolojik mücadelede proletaryanın devrimci düşüncesi önünde bozguna uğrayan bazı unsurlar, proleter devrimci düşüncenin kavranılması için yapılan ideolojik eğitim toplantılarını ve konuşmaları baltalamak, bu toplantılarda ortalığı karıştırmak ve kavga çıkartmak yolunu tutmuşlardır. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Şahin Alpay arkadaşın verdiği bir konferansta proleter devrimci düşünceye tahammülü olmayanlar kavga çıkartmışlar ve silâh atarak kovboyluk gösterisi yapmışlardır. Yine yakın tarihte Halil Berktay arkadaşın İTÜ'de yaptığı konuşmada aynı oyun tekrarlanmış, tartışmayı baltalamak isteyen tertipçiler ortalığı karıştırmışlar, uzun yıllar Türkiye'de devrimci mücadele vermiş, hâkim sınıfların baskılarına göğüs germiş ve bugün TÜRK SOLU çevresinde toplanmış bulunan arkadaşlara küfür etmişler, kavga çıkarmışlar ve nihayet kovboyluk gösterilerini tekrarlamışlardır.

Bu unsurlar, sosyal-faşist mücadele yöntemlerini, yığınlar içinde yaptığımız çalışmaları baltalamak için de kullanmaktadırlar. İstanbul Sungurlar Fabrikasında verilen mücadele sırasında, duvarlara asılı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi afişleri üzerine başka bir gazetenin afişlerini yapıştırmışlar, kısır rekâbetçi ve İŞÇİ-KÖYLÜ düşmanı tutumlarını burada da gözler önüne sermişler ve işçilerden hakettikleri tepkiyi görmüşlerdir. Aynı şekilde son işçi hareketinde en önde mücadele veren proleter devrimcilerini «dövme» kararı almışlardır. Mücadeleden dersler çıkararak çalışma tarzlarını değiştirmek, işçi sınıfının mücadelesine yararlı olacak bir çalışma tarzı gütmek yerine, proleter devrimci arkadaşlara karşı küçük burjuva kıskançlığına kapılmışlar ve onları «dövme kararı» alarak niteliklerini ortaya koymuşlardır.

ZORBALIK HAREKETLERİ BAŞIBOZUK YIKICILIĞI TEMSİL ETMEKTEDİR

Bütün bu zorbalık hareketleri ve tahrikler, yalnız proleter devrimcilerine değil, diğer anti-emperyalist ve demokratik güçlere de yönelen bozguncu bir tutumu ifade etmektedir. TİP içindeki mücadelede tutulan zorbalık yolu, kongreleri zorbalıkla «kazanma»yı esas alan ve devrimci ilkelerle bağdaşmayan çalışma tarzı, Sosyal Demokrat gençlerle ilişkilerde «başarıyla» uygulandığı iddia edilen «döverek bilinçlendirme» (!) yöntemi ve Sosyalist Gençlik Örgütü üyelerini döverek «oportünizmi» yıkma» (!) anlayışı ve daha nice örnekler, küçük burjuva zorbalarının yalnız işçi sınıfı devrimcilerine değil, diğer ileri unsurlara da aynı usullerle saldırdıklarını göstermektedir. Proleter devrimci harekete özel bir düşmanlık güden ve aynı zamanda proleter olmayan sol güçlere karşi da zorbalığı tahrik edenler, eleştirici, düzeltici ve yığınları devrimci mücadeleye kazanmayı hedef alan bir anlayışın değil, fakat başıbozuk yıkıcılığın temsilcileridir.

GÜÇBİRLİĞİ BOZGUNCULARININ TAHRİKLERİ VE ZORBALIK FAALİYETLERİ ÖZELLİKLE HANGİ ORTAMDA ARTMAKTADIR?

Bu başıbozuk yıkıcılığın ve tahrikçiliğin özellikle hangi ortamda devrimci hareket için bu derece zararlı bir mecraya girdiği üzerinde durulmalıdır.

Bütün dünyada emperyalizmin buhranı şiddetlenmekte ve özel olarak Türkiye'de de hâkim sınıflar derin bir ekonomik ve siyasî buhran içine düşmektedirler. Bu şartlar altında hâkim sınıfların artan sömürü ve baskısı karşısında geniş emekçi yığınları harekete geçmektedir. İşçilerin, köylülerin, küçük burjuva yığınlarının mücadelesi, tek düşmana, emperyalizm ve işbirlikçi sınıflara karşı yönelmekte ve böylece aynı cephede toplanmaktadır.

Bu şartlar altında emperyalizm ve işbirlikçileri, halkımızın mücadelesini baskı ve şiddetle sindirmek ve yıldırmak için her gün yeni tedbirler almaktadır. İşbirlikçi iktidar, cepheden saldırarak devrimci mücadelemizi bastırmak yanında, devrimci güçleri parçalayarak dağıtma planlarını da uygulamaktadır. Devrimci güçler içinde zor ve kuvvet kullanarak mücadele eğilimleri, bu sebeple hâkim sınıflar tarafından desteklenmekte, bu eğilimlerin yaygınlaşması teşvik görmektedir. Bugün Türkiye'de emperyalizme uşaklık eden gerici basını zor kullanarak susturma olanağı yoktur, ama devrimci yayın organlarının bürosuna hâkim sınıflara sırt dayayarak saldırılabilmekte ve büro yağma edilebilmektedir. Ve özellikle bu çeşit zorbalık gösterilerinin, devrimci güçlere baskının son derece şiddetlendiği ve demokratik güçler arasındaki dayanışmanın daha da önem kazandığı bir ortamda artmasının bir anlamı vardır.

Emperyalizmin çeşitli tertip ve tahriklerle devrimci güçleri parçalama ve devrimci cepheyi bölme çabalarını etkisiz bırakmak ve devrimci cepheyi sağlamlaştırmak başta proleter devrimci hareketin görevidir. Çünkü tarihin en ileri sınıfını, bütün halkın menfaatlerini temsil eden ve devrime önder olan o'dur. Proletarya bu görevini, bütün halk sınıflarına yapılan baskı ve sömürüye karşı çıkarak, sınıf mücadelesi içinde halk sınıflarını bilinçlendirip örgütleyerek yerine getirir. Proletarya dışındaki devrimci sınıflar emperyalizme karşı mücadele içinde, eleştiri ve ikna ile daha tutarlı bir çizgiye getirilir ve proletarya önderliği bu yolla sağlanır.

Proleter devrimcileri müttefiklerinin hatalarına bakarak onları küçümsemez ve hor görmezler, hele düşmanlarına karşı uyguladıkları politikayı, dostlara asla uygulamazlar. Sosyalistler müttefiklerini mücadele içinde eğitir ve onların devrimci niteliklerini sağlamlaştırırlar.

Proleter devrimcileri demokratik güçler arasındaki mücadelede zor kullanılmasını reddederler. Demokratik güçlerin birbirine karşı zor kullanmasını hiçbir gerekçe ile doğru gösteremeyiz. Halk içindeki çelişmeleri zorbalıkla çözmeye çabalamak devrimci bir davranış olamaz. Hele bu yolda kullanılan kaba kuvveti «devrimci şiddet» olarak nitelemek, devrimci şiddet kavramını yozlaştırmak ve ona işçi sınıfı düşmanlarının istediği anlamı vermek olur. Devrimci şiddet, proletaryanın müttefikleriyle birlikte, iktidarı ele geçirme mücadelesinde hâkim sınıflara karşı ve devrimci iktidarı yıkmaya çalışan gerici güçlere karşı kullandığı şiddettir.

Devrimci şiddete ne derece yoz anlamlar verildiğini gösteren son örnek olması bakımından, devrimci yayınların İstanbul bürosuna yapılan saldırının, zorbalar tarafından izahı üzerinde de durmak gerekmektedir. Zorba çetesi, bu davranışı TÜRK SOLU'ndan alacakları olduğu iddiasıyla yaptıklarını ve bu alacağı «devrimci şiddet» le tahsil ettiklerini iddia etmektedir. Özürleri kabahatlerinden büyüktür. Birincisi, demokratik güçler arasında hiçbir mesele bu şekilde çözülemez. Bu şekilde çözülmesi için her tertip ve tahrike başvuran emperyalizm ve işbirlikçileridir. İkincisi, devrimci yayın organlarını susturmak için işlerine geldiği zaman Şerif Tekben'in sahip ol-

duğunu iddia edenler, «alacak» tahsil etmeye gelince, devrimcilere yönelmektedirler. Kaldı ki, devrimci mücadelenin itibarına gölge düşürmeyen proleter devrimcileri TÜRK SOLU'nun bütün borçlarını ödemişlerdir ve iddia edildiği gibi de TÜRK SOLU'nun Teknik Üniversite Öğrenci Birliğine hiçbir borcu yoktur. Ayrıca Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'ye ait eşya ve abone listelerinin alınması, yapılan tahrikin hiçbir gerekçe ile izah olunamıyacağının kanıtı değil midir?

ZORBALIK HAREKETLERİ SAĞCI-GERİCİ BİR FAALİYET NOKTASINA VARMIŞTIR!

ZORBALIK HAREKETLERİ, EMPERYALİZMİN VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN ÂLETİ OLMAKTADIR!

ZORBALIK HAREKETLERİ, DEVRİMCİ CEPHE VE GÜÇBİRLİĞİ BOZGUNCUSUDUR!

ZORBALIK HAREKETLERİ, PROLETER DEVRİMCİ HAREKETE DÜŞMANDIR!

ZORBALIK HAREKETLERİNDEN MEDET UMANLAR, YALAN VE DEMAGOJİ ÜZERİNE KURDUKLARI BİR CEPHEYİ KİN VE DÜŞMANLIK DUYGULARINI HAREKETE GEÇİREREK AYAKTA TUTMAYA ÇALIŞMAKTADIRLAR!

Küçük burjuva devrimci karakterde bir hareketin işçi sınıfı devrimcilerine muhalefeti, zor kullanma usullerine başvurup, bu usullerde ısrar etti mi, hızla sağcı-gerici bir tavra dönüşmektedir. Bir yanıyla anti-emperyalist, diğer yanıyla oportünist karakterde olan bir küçük burjuva akımı, proleter devrimci mücadelemize karşı ideolojik bakımdan çöktükçe, zorbalığa, tertip ve tahriklere başvurmaktadır. İçindeki devrimci unsurlarla da çelişmeye düşen ve bütün devrimci güçlerden ve halk yığınlarından kopan bu küçük burjuva akımının, devrimcilere karşı zorbalığı meslek edinen unsurları, devrimci niteliklerini tamamen yitirmek ve faaliyetlerinin objektif niteliği itibarıyla emperyalizme alet olmak noktasına varmışlardır. Bütün devrimci güçlere ve özellikle işçi sınıfının devrimci hareketine karşı yönelen zorbalık hareketleri, devrimci yayın organlarına karşı şiddet kullanarak, devrimci eğitimi zorbalıkla engellemeye çalışarak, devrimci güçler arasında emperyalizmin ekmeğine yağ süren tahrik ve tertiplere girişerek işbirlikçi iktidarın başkılarına paralel bir faaliyete girmiştir. Bütün bu hareketler özü yanında, biçimi itibarıyla da devrimci davranış, vak'ar ve ciddiyetle bağdaşmamakta, Amerikan emperyalizminin gangster ve kovboy kültürünün özelliklerini taşımaktadır.

Devrimcilere karşı zorbalığı tahrik ve teşvik edenler, halkımızın birçok devrimci unsurunu, demagoji, yalan ve iftirayla işçi sınıfı devrimcilerine karşı kin ve düşmanlık duyguları etrafında bir arada tutmaya çalışmakta-

dır. Devrimci hareketten her geçen gün tecrit olan bu unsurlar, bugüne kadar etkileri altında tuttukları genç devrimci arkadaşların da kendilerine karşı tavır alması karşısında daha fazla telâşa kapılmakta, daha büyük tahriklere girişmektedirler.

HÂKİM SINIFLARIN PARALELİNE DÜŞEN ZORBALIK HAREKETLERİNE KARŞI MÜCADELE EDELİM!

TAHRİKÇİLİĞE KARŞI EMEKÇİ HALKIMIZI, BÜTÜN İLERİCİ GÜÇLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİMİZİ SAVUNALIM!

ZORBALARIN SONU YAKINDIR!

Gerek proleter devrimci hareketi, gerekse devrimci güçlerin birliğini tehdit eden bu zorbalık hareketlerine karşı mücadele, en önemli görevlerimizdendir. Proleter sosyalizmini ve devrimci cepheyi, kimden gelirse gelsin, hangi bahaneyle gelirse gelsin, her türlü saldırıya ve tahrike karşı korumakta kararlıyız. Emperyalizmin aleti olmak noktasına varan zorbalık hareketlerine karşı bütün devrimci güçleri savunmak, başta işçi sınıfı devrimcilerinin görevidir. İşçi sınıfı devrimcileri, bütün halkın menfaatlerini savunur, halkın hangi kesimine yapılırsa yapılsın, her türlü sömürü, zulüm ve zorbalığa karşı çıkar.

Devrimci hareketimiz, bugüne kadar çalışma tarzı olarak kuru gürültü ve zorbalık yolunu seçen bütün tertip ve tahriklere karşı devrimci sorumluluğu elden bırakmadı, tahriklere kapılmadı ve emperyalizmin âleti durumuna düşen unsurlara, devrimci güçler içinde daha büyük tertip ve tahriklere girişme imkânı vermemeye dikkat gösterdi. Biliyoruz ki, kuru gürültüye, yalana, demogojiye ve zorbalığa dayanan bütün hareketler çökmeye mahkûmdur. Bu yollarla kazanılan «başarılar» sahtedir. Bu usullere başvuranlar koftur ve yıkılacaklardır. Yine biliyoruz ki, proleter devrimcileri olarak esas görevimiz, işçi ve köylü yığınları ile bağlarımızı kuvvetlendirmek, bütün halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek, ve onlara mücadelede önderlik yaparak devrimi başarmaktır. Bu görevimizi yerine getirmek için, açık ideolojik mücadele yoluyla yanlışları çürüteceğiz, proleter devrimci ilkeleri ve proleter devrimci çalışma tarzını doğru olarak kavramış devrimci kadroların yetişmesi için çalışacağız.

Devrimci zaferler, çetin ve sabırlı mücadelelerin ürünüdür. Emperyalizmin boyunduruğu altında olan bir ülkede, proleter devrimci harekete çeşitli yönlerden, çeşitli kisveler altında saldırılar gelmiştir ve gelecektir. Proletaryanın bağımsız hareketini ve bütün devrimci güçleri bu saldırılara karşı korumak hayatî bir meselemizdir. Devrimci mücadelemizi her türlü saldırıya karşı savunmak yanında, her türlü yıkıcı tertip ve tahrikleri devrimci kadrolar ve halkımız önünde açığa çıkarmalı, bütün devrimcileri ve halkımızı bu davranışlara karşı uyarmalıyız. Zorbalıkları ve tertipleri, kimden gelirse gelsin, halkımıza anlatmalıyız, çünkü devrimci hareketimizin meseleleri proleter devrimci kadrolardan ve halktan gizlenemez. Tam

tersine, halkın bilinci devrimci mücadelenin meselelerini kavradıkça gelişir, sağlamlaşır ve emperyalizmi yenecek güce ulaşır.

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ olarak, devrimci güçlere karşı girişilen her türlü zorbalık hareketine karşı sonuna kadar mücadele edeceğimizi bir kere daha açıklıyoruz. Devrimci güçlere karşı şiddet hareketi, nereden gelirse gelsin emperyalizm ve işbirlikçilerinin aleti karakterindedir ve bunlarla mücadeleyi emperyalizmle mücadeleden farklı görmüyoruz.

Aramızdaki görüş farkları ne olursa olsun, hangi örgüt, çevre, ya da gruba üye bulunursa bulunsun, bütün devrimcileri, demokratik güçler arasında şiddet kullanma eğilimleriyle mücadeleye çağırıyoruz.

Devrimci arkadaş,

Hangi devrimci çevreye mensup olursan ol, aynı görüşte olduğunu iddia eden arkadaşların benimsese bile, devrimci güçlere karşı şiddet kullanma eğilimleriyle mücadele et!

Devrimci ilkelerden aldığımız cesaretle, halkımıza olan güvenimizin verdiği kuvvetle bu görevimizi yerine getirelim!

Devrimci mücadelenin ilerlemesi, halkımızın devrimci cephesinin zafere ulaşması için, bu görevi savsaklayanları, cesaretle mücadele edemeyen arkadaşları, hangi düşüncede olursa olsun uyaralım ve devrimci sorumluluklarını hatırlatalım!

Bütün proleter devrimcilerini ve bütün devrimcileri, TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ - KÖYLÜ İstanbul bürosunun yağmalanmasını takbihe çağırırız.

TDGF Merkez Yürütme Kurulunu, bütün devrimci örgütleri ve bütün devrimci gençliği, bu zorbalığı takbihe çağırırız.

Bütün devrimci güçleri, devrimci güçler arasında şiddet kullanılmasına karşı kararlı mücadeleye ve açık ideolojik mücadele ilkesi etrafında birleşmeye çağırırız.

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri!

Kahrolsun devrimci mücadeleye yönelen her türlü tertip ve zorbalık hareketleri!

Yaşasın bütün devrimci güçlerin birliği!

Yaşasın proleter sosyalizmi!

Yaşasın Türk Solu, Proleter Devrimci Aydınlık ve İşçi - Köylü!

Yaşasın devrimci halkımız!

Yaşasın bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi!

TÜRK SOLU
Proleter Devrimci AYDINLIK
İŞÇİ - KÖYLÜ

deccal nasıl kapımızı çalıyor (II)

TÜRK'E YASAK TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI

Türkiye, Avrupa'daki kuzeyli Danimarka ile Norveç'in, Asya'daki Uzakdoğulu Vietnam'la Tayland'ın paraleli bir ülkedir. NATO'da Avrupalı, CENTO'da, SEATO'da Asyalı, Libya, Tunus, Cezayir, Fas, Kongo, Nijerya'da Afrikalı olmakla övünürüz. Dünyadaki baş stratejik yerimiz, ünlü Amerikan yazarı Lipmann'ın deyimi ile **«Sovyetlerin yumuşak altkarnı»** doğrultusudur.

Bu yerimizle, denilebilir ki, dünya dengesinin en nâzik noktasında, en tutkun ve en önemli yüzlerce Amerikan üssü Türkiye topraklarını kaplamıştır. 34,3 milyon metre kare Türkiye toprağını Türk hükümeti para verip Amerika'ya **«İşletme masrafları»** ile sunmuştur. **«Bir devlet büyüğümüzün bunları gezme isteği de, dâvet edildiği takdirde kabulü ve gitmesi de protokol bakımından uygun değildir.»** (Sezai Orkunt; Emekli Amiral : **İkili Anlaşmalar**, Cumhuriyet, 21.5.1969)

Hani çocuğu kandırmak için **«yapma : AYIP»** denir. Tıpkı öyle, Amerikalıya bedavadan peşkeş çekilmiş Türk toprağına, Türk **«Devlet büyüğü»** çağrılsa bile : **«Girme PROTOKOL!...»** deniyor. Bu **Üs (Base :** askercil harekât ve ikmal tabanı) ve **Mevzi (Site :** üsse bağlı hizmet yeri) ler Türkiye'yi bir ahtapot gibi bütün nazik yerlerinden sarmıştır.

Hava üsleri Adana'da (İncirlik) ten, Diyarbakır'da (Pirinçlik) e dek bütün **ayrı dil** konuşan Güney ve Doğu Türkiye'yi yabancı pençesine sokmuştur. Batı Anadolu İzmir **NATO** Merkezinin emrindedir. İstanbul'dan Kars'a dek bütün kalabalık merkezlerimiz, Türkiye ekonomi ve kültürüne egemen İstanbul'daki Karamürsel Merkez Amerikan Üssü'ne bağlıdır. Türkiye'nin

«hayat ukdesi» Ankara «mevzii» ile bütün Orta Anadolu; Şile, Samsun, Trabzon «mevzileri» ile tüm Karadeniz bölgemiz, **Amerikan Elektronik Üs ve Mevzilerinin** kontrolu altındadır.

Bu üs ve mevzilere: Demirel'in **«Tesis»** lerine, Demirel'in kendisi bile niçin **«protokol gereği»** sokulmaz. Çünkü, Türkiye'yi ve Yakın Doğuyu bir saniyede havaya uçuracak silâhları ile Amerika oralarda pusu kurmuştur. **«Amerikalıların bu mevzilerinde Türk askerî personeli yoktur, tek taraflı çalışır... Çok yüksek takatlı büyük Radar merkezleri, ilmî araştırma mevzileri kurarlar... Diyarbakır üssünde de ... Türk askeri personeli yoktur.»** (S. Orkunt: **Keza)**

Bu Türkiye'yi doğrudan doğruya yüzden ve candan vuran Üs ve Mevzi'ler üzerinde, **«Yan tesisler»** adı verilen yandan yırtmaçlı ağlar, Türkiye içinde, Türklerin çok üstünde imtiyazlarla kurulmuşlardır. **«Barış Gönüllüleri»** gibi açık, CIA gibi kapalı casus teşkilâtları, **«her yerde hazır, nâzır»** iyi saatte olsunlardırlar. Onların yarattıkları hava ortamında resmî patentli, son kertede geniş ve etken iki Amerikan kumpası da **Jusmatt** ile **Tuslog'**tur.

«Jusmatt»: «Amerikan Yardım Teşkilâtı» adını alır. Bu güzellik muskası ad, gerçekte Türkiye içine yerleştirilmiş bir **«küçük Amerika»** minyatürüdür. Devlet içinde Devlet, Hükümet üstünde (veya «Üssünde» yahut «mevziinde») Hükümet odur. Ama Türkiye Finans-Kapitali, vatan topraklarına ektiği bu tanrısal kutsal **Amerikan İktidarını**, bizlere, filoksra hastalığı için dışarıdan getirtilip yurdumuza yayılan **«Amerikan asması»** kadar tabii ve yararlı bir nesne olarak mükemmelen yutturmuştur. Öylesine ki, bu işin nerelere varacağını acı acı hesaplıyan bir Emekli Amiral Sezai Orkunt bile, Türkiye'deki **«Üsler»**, **«Mevziler»**, **«Tesisler»** ile **«Jusmatt'ın bir ilgisi yoktur»** deyip geçiverir.

Yalnız **İşçi sınıfımız**'ın herkesten üstün, lâfa tok içgüdüsü ile hergün İkinci Kuvayimilliye Mücadelesini yürüttüğü **«Tuslog»**, hiçbir çuvala girmiyen, bütün medeni ve sosyal hayatımızın bağrına saplanmış, som Amerikan mızrağıdır. **«Üslerin ve mevzilerin ihtiyacı, Ankara'da bulunan Amerikan Lojistik Destek Komutanlığı TUSLOG tarafından plânlanır. Personelin lojman, otel, hastahane, okul, kulüp, eğlence ve istirahat yerleri, satış mağazaları teşkilâtın büyüklüğüne ve küçüklüğüne göre ya Üsler içinde veya dışında kurulmuştur.**

«Ankara, İzmir ve İstanbul gibi yerlerde bu faaliyetler şehir içine dağılmıştır. Bu yerlerin işletilmesi, Amerikalı müteahhit bir firma tarafından yapılır.»

ANTİKA AYAKTAKIMININ AMERİKAN ALLAHI ve HALK

Böylece Amerikan Emperyalizmi, Türkiye'nin ekonomik ve sosyal düzenini bir tek Amerikan Firması ile etkiler. Kendi sırtlanlarının dişlerinden dökülen kırıntıları bile bir yerli Türk firmasına olsun tattırmaz. Türkiye Finans-Kapitali, efendisi Amerikalının **«müteahhitliğine»** lâyık görül-

mekle olsun mükâfatlandırılmaz. Ona karşılık, doğrudan Türkiye **piyasasına** ve **insanına,** Amerikan Neo-Kapitülasyon rejisinin Kolcu-Kaçakçı oyunu oynatılır. Eloğlu böylesine: Kov gitmez ite yağlı yal verir mi?

Dünyanın her yerinde halkın **Orduya sempatisi:** esnaf ve köylü küçük üretmenlerin **«Askeriye»** alış-verişleri sayesinde ucundan çöplenebilme olanaklarına dayanır. Fakir Türk ordusu, sade suya karavana kaşıklarken, esnafa ve köylüye ne düşecek? Buna karşılık, bir Türk generalinden çok maaş alan ve çok çalım satan Teksaslı gangster, cebinden gümrüksüz Amerikan eşyalarını ve dolarlarını çıkarıp hovardalığa başladı mı, küçük-burjuvalara Amerikan giysilerini giymiş cömert Tanrı taalâ gibi gözüküverir.

Bu yüzden Türkiye halkının gelenekcil **Ordu sevgisi** de, hiç farkına varılmadan **«Amerikan hayranlığı»** biçimine dönmektedir. Altıncı Filo önünde Cuma namazları kılmalar, Öktem'in tabutuna karşı, en çok subay yemek isteyen ordu düşmanlığı, Amerikan üssü haline sokulmuş bir ülkede, işsiz ve aç bırakılmış ayaktakımının Tuslog uşaklığı ruhundan ve cezasız Amerikan kaçakçılığından kaynak alır.

Tekelci kapitalist içgüdüsü ile Amerikan Emperyalizmi, bir yanda Babil ve Bizans artığı küçükburjuvaziyi Spor-Sinema (ruh SS kıtaları) ile Antika Romanın **«Sirk ve Ekmek!»** dilenen ayaktakımına çevirir, satılık bir avuç aydını ve sendikacıyı **«Amerika gezisi»** ile gebe bırakır. Öte yanda, gerçekten sonuna dek anti-kapitalist savaş öncüsü Türkiye işçi sınıfını, en kaba ve küstah gangster gösterilerile yıldırmaya çalışır. S. O. bile der ki:

«Üsler ve mevzilerin devamlı çalışmaları mecburiyeti nedeniyle, normal çalışma düzenini aksatacak grevler, Amerikalıların en arzu etmedikleri olaylardan biridir. Bu mevkilerin Amerikalılar için hayatî birer savunma tesisi olmasından, grevlere karşı sorumlu makamların yardımları daima aranır.» (S. O., Emekli Amiral, Keza, 21.5.1969)

Türkiye'de **Sınıflar Savaşı** bu kertede bir **Amerikan Emperyalizmine karşı mücadele** biçimine girmiştir. Türkiye işçi sınıfı, kendiliğinden gidişiyle, Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin temeldireği olmuştur. Amerikan Emperyalizmi ile onun işbirlikçisi Finans-Kapital: en ufak işçi greviyle, en basit sosyal hareketiyle onun için küplere biniyor. Türkiye'de ne Anayasa vaitleri, ne insanlık haklarını onun için ciddiye aldırtmıyor. Başta **işçi sınıfı** gelmek üzere ilerici **gençliğin,** devrimci Türk **Ordusu** ve Türk **Adliyesi** geleneğinin soluk almasına bir numaralı düşman kesiliyor.

Niçin? Çünkü, Amerika, zafer arabasına bağladığı Türkiye'yi, dünyanın her yerindeki mâceralara sürükliyebileceği en kolay avlanır ülke sayıyor. Ahmet Emin Yalman: Türkiye'nin Tarihte Rusya ile düşman komşu oluşuna bin şükür ediyordu. Ya Sosyalizm Rusya'dan başka yerde başarı kazansaydı? O zaman, iki **«Gürcü profesörü»** ne yazdırılacak bir Tarih pasajından Türkiye **«Hür basın»** ına **«Moskof geliyor!»** yollu bir baskın aktarması yapmak, Türkleri, Uzakdoğu'nun öbür ucundaki Kore Savaşı'nda gönüllü harcamaya yeter artar mıydı?

TÜRKİYE'NİN NATO-İÇİ NATO-DIŞI HARCANIŞI

Amerikan Emperyalizmi Kore hızıyla Türkiye'de niçin yerleşti? Türki-

ye'yi dilediği yönde **otomatik** olarak işletmek için. Bugün Türkiye Uzak-Batıdan (Pasifik'teki Pearl Harbour, ve Kuzeydeki Alaska, Greenland uçlarından) Midilli - Sakız - Sısam - Rodos - Kıbrıs adasına dek **NATO içinde**, Amerika **«Ha!»** deyince savaşın göbeğindedir.

I. — **NATO İÇİ «Adana - İncirlik Üssü : Bu üs, Amerikan nükleer mukabil darbe görevini ve sorumluluğunu taşıyan Stratejik Hava Kuvvetleri Komutanlığına bağlıdır. NATO içi bir buhrana takaddüm eden zamandan başlıyarak Üssün askerî kontrolu Amerikalılara bırakılacaktır.» «Aynı şekilde Diyarbakır hava meydanından istifade edilmesi ile mümkündür.»** (S. O., Keza, 21.5.1969)

Türkiye'de 27 Mayıs ıspatladı, İÇ DEVRİM 2 stratejik şehrin eseri olur: İSTANBUL - ANKARA... Türkiye'de Finans - Kapital herşeyden önce **Karşı - Devrimi** organize etmekle görevlidir. Karşı - Devrim'in en son silâhı, Türkiye'yi bir **DIŞ SAVAŞ** içine atmaktır. Finans - Kapital Türkiye'yi her türlü İç Devrimden sakındırmak ve her türlü Karşı - Devrime zorlamak için, söz yerinde ise, bir DIŞ DEVRİM planlamıştır. Bu dış - devrimin de 2 stratejik şehrini seçmiştir: ADANA - DİYARBAKIR... Bu iki şehrin mihveri, Arapça - Kürtçe konuşan Türklerin mihveridir. Amerikan Emperyalizmi, eski İngiliz casusluğunun izinden yürüyerek, devrimci Türkiye'yi o mihvere basarak ikiye parçalamak yolunu daha açıkça ortaya koyamazdı.

Demek, Türkiye'yi Amerikan üssü yapanların **Nato - içi** diye gösterdikleri oyun, gerçekte **Türkiye - içi** Finans - Kapital suikastinin maskesidir. Suikast, Türkiye'nin mülk bütünlüğünü parçalamak, **Neo - kapitülasyon** kamasıyla Osmanlı Türkiyesinde bile başarılamıyan ince yollardan bağrımızı yarmak, milleti, vatanı sanki içten kendi isteğiyle Finans - Kapital yedeğinde eritmektir.

Emperyalizmin bir taşla vurduğu birinci kuş budur. Ama, aynı taşla bir ikinci kuş daha vurulmak isteniyor. İkinci kuş, Nato - dışında Türkiye'yi harcamaktır.

II. — **NATO - DIŞI** harcanışımız: Nato - içi parçalanılarak yutuluş planımızın kaçınılmaz sonucudur. Türkiye, İkinci Emperyalist Evren Savaşı içinde bile, neyrengi noktasında bulunmanın gereği, nispî, **izafî** bir **İSTİKRAR** elemanı olmuştur. Bu istikrar, Birinci Kuvayimilliye geleneklerimizi unutmamış silâhlı güçlerimize dayanıyor. İstikrarın dış - politika formülü, Birinci Kuvayimilliye yâdigârı İ. İ. Paşanın ağzında ikide bir şöyle tekrarlanır: **«Türkiye ne Amerika'nın, ne de Sovyetlerin düşmanı olmamalı!»**

Finans - Kapital: **«Amerika'nın düşmanı olmama»** nın ne olduğunu pek iyi bildi ve başarıyla uyguladı. Ama şu «lânet» olası **«Sovyetlerin düşmanı olmamak»** neyin nesidir? Türkiye'nin bir Kore, bir Vietnam, bir Endonezya olmaması, tek sözle bir Uzakdoğu ve Yakındoğu kargaşalığına çanak tutmayışıdır. Çeyrek yüzyıldır Emperyalizm bu durumu kundaklıyor. Türkiye'yi yüzde yüz teslim almanın, onu Uzakdoğu - Yakındoğu kumarı içinde bir paytak gibi kullanmaya bağlı olduğunu Emperyalizm son 27 Mayıs denemesile de anladı.

(PANTURANİZM + «AŞIRILIK») = PANAMERİKANİZM

Evdeki pazar çarşıya uymadı. Dimyat'a pirince giden Emperyalizm, Türk Silâhlı Kuvvetlerinin makanizması işleyince, evdeki bulgurdan oldu: Birinci Kuvayimilliyecilik, **İkinci Millî Kurtuluş** olayını suyun yüzüne çıkardı. Bütün bu hiç hesapta olmıyan faktörleri kökünden gidermek ne ile olabilir? Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışında Padişaha oynatılan **«Pan-İslâmizm»** ve Paşalara oynatılan **«Pan-Turanizm»** düşünce ve davranışları daha yumuşak ve somut biçimlerde diriltilmeliydi. Kore trajedisi Finans-Kapitali pek umutlandırdı. Kıbrıs bayağı tuttu. Ama Vietnam tadını kaçırdı. İsrail, 6. cı Filo önünde secdeye kapaklanan Hacıağa tayfasını bile şaşkına çevirdi. Hazreti Muhammed Arap değil miydi? Amerikan Milyarderliği Mekke ve Medine'yi petrol üssü haline getirse bile, İslâm Araplar Musâ dinli İsrail oğullarına nasıl kırdırılır, hangi «Nursî», «Kürsî», «Süleymanî» şıh buna fetva verebilirdi?

Bunu bilen Finans-Kapital, **«Şeriatçılar»** ın **«31 Mart»** ını (Demokrat Parti iktidarını) çarçabuk Yakın ve Uzak Doğu çenberi içine atacak bağlantılara girişti. Bu bağlantı, **«Komünizm var!»** yahut **«Bolşevik geliyor!»** yaygaraları, **«AŞIRI»** ne sağ, ne sol «istemezük» sloganları ortamında, sessiz sadasız, hattâ en keskin «Demokrat» çağın **Türkiye Büyük Millet Meclisi**'ne bile metelik verilmeksizin imzalatıverilen ADANA-DİYARBAKIR «hava» üsleri anlaşmacıklarıyla gerçekleştirildi. Em. Amiral, S. O. diyor ki:

«5 Mart 1959 tarihli anlaşmaya göre de bu üsten NATO sorumluluğu dışında kalan bölgelere karşı harekât imkânı da mevcuttur ki bu, çok önemli bir noktadır.» (21.5.1969)

Ancak, bu Finans-Kapital provokasyonu, Sayın Emekli Amiralin **«ekserisi kanunlaşmış»** (yani kanunlaşmamış olanları da var) dediği ve ta Sayın İ. İ. Paşanın iktidarında yapılmış **«12 Temmuz 1947 tarihli ... askerî yardım anlaşması»** gününden beri tam 22 yıl sistemlice yerleştirilmiş **«siyasî anlaşma»** kundaklarının sonucudur. Sonuç, Millî Kurtuluş Savaşını başarıyla yapmış Türkiye'yi, bir anda İngiliz casuslarının çiftlikleri olan Acem Şahının İran'ı ile, İngiliz Ordusundan diplomalı sömürge ağalarının Pakistan'ı ile aynı torbaya koyup ağzını kapattı.

«Bu anlaşma, İran, Pakistan ve Türkiye ile Amerika arasında ayrı ayrı fakat aynı metin altında, Ankara'da 5 Mart 1969 tarihinde imza edilmiştir. Anlaşma, dolaylı dolaysız bir komünist saldırısına karşı bir tedbirdir... Böyle bir anlaşma ile Türkiye kendisini (Ortadoğu'daki barışın idamesi) fikri içinde peşinen bölge olaylarına angaje etmiş olmakta ve bu bölgede bir buhran meydana geldiği zaman fiilen uzak kalmağa muvaffak olsa bile, Amerika'nın dahil olabileceği haller muvacehesinde Türkiye'deki üslerin kullanılmasına mukavemet gösterip gösteremiyeceği belli değildir. Bu suretle NATO sorumluluk sahası dışına çıkılmış» olur. (S. O., Keza, 22.5.1969)

«YARDIM» MI, SÖMÜRGELEŞTİRME OLTASI MI?

Türkiye bu çıkmaza niçin ve ne zaman sokulmuş? O hepsinden daha yürekler acısıdır:

«O zaman, Bağdat Paktı henüz ismini değiştirmemiş, Irak ta resmen

Pakt'tan çekilmemişti. Zamanın siyasî olayları ve görüntüsü içinde İran ve Pakistan'ın böyle bir garantiye ihtiyaç duymalarının ve Amerika ile anlaşmaya girmelerinin makûl bir sebebi vardır. Fakat, NATO anlaşmasıyla kendisini çok daha etkili bir ittifakın emniyeti içine alan ve Orta Doğudan gelecek bölgesel tehditleri resmen karşılayacak imkânlara sahip bulunan Türkiye'nin böyle bir anlaşmayı makûl görmesi kolay değildir.» (S. O., Keza)

Türkiye: **«Aman, sen imzalamazsan İran ve Pakistan da imzalamaz»** denildiği için, Amerika'nın hatırından çıkamadığı için, Türkiye'nin başına NATO dışında bir de ORTADOĞU çorabı örmüştür. Çorabın leş kokusunu Türk milletinin burnundan uzak tutmak için, çok iyi hatırlıyoruz: Finans-Kapital, Vatan Partisi'nin başını Ankara'ya Fâtih gibi giren Amerikan Dışişleri Bakanı'na kurban olarak sunacaktır! Çorap ise, tam piyasa dolandırıcılarının, safdil kişilere imzalattıkları **«Hatır bonosu»** gibi karşılıksız, **«sahte bono»** dur.

Bu sahtekârlığa neden düşürüldük? Bu işlerin azıcık içyüzünü bildiği anlaşılan Emekli Amiral belirtiyor:

«Biraz eleştirilirse, bu üsler ve mevzilerin kurulmasının eşit haklara dayanan bir kullanmanın zarureti olarak dengelenmediği, kısmen yapılan iktisadî ve askerî yardımlara karşı çaresiz bir tâviz mahiyetinde kabul edildiği, kısmen de Amerika ölçüsünde bir tesisin ne anlam taşıdığının tam olarak anlaşılmadığı görülür.»

Demek Emperyalizmin Türkiye'de öldürücü üslenmesi iki nedene dayanıyor: 1 — **Yardım**, 2 — **Anlayışsızlık.**

BU BALIK GÖNÜLLÜ BALIK

Gerçekte her iki neden de yalan ve yanlış:

1 — **Yardım** ne idi? Türk'ün malı alınırken doları 280 kuruştan ödediler. Biz emperyalistin malını alırken doları 1000 kuruştan ödedik. Dolar başına 7 lira vurgunu yerli yabancı kapitalistler kırışıp her mahallede bir milyoner türedi.

Finans-Kapital en yaygın demagojisini köy nüfusu içinde tutundurdu. Türkiye'de 40 bin traktörlü burjuva yetiştirildi. Türkiye'nin başlıca ihracatı toprak ürünleridir. Bu ihracattan ülkeye giren döviz 1953 yılı 389 milyon dolarken, 1958 yılı 243 milyon dolara düştü. Yani Türkiye, Amerikan yardımının en şişirik olduğu 5 yıl içinde, iki kat fazla sattığı aynı malına % 40 daha az Amerikan doları aldı.

Buna yardım denir mi? Hem denir, hem denmez.

Türkiye'nin **üst-sınıfları** (Finans-Kapitalistler zümresi ile Tefeci-Bezirgân sınıfları) için, Amerikan **yardımı oldu**: sürüyle Harp zengini gibi vurgun zengini türedi. Onlar Amerika'nın bu «yardım» ının tadını ölseler unutamıyacak kadar Amerika'ya saadıktırlar. Bu sadakatlerini 6. cı Filo önünde namaz kılma, ve Bayar tayfasını «Huzur» a kavuşturma çabalarıyla her gün ıspata çalışıyorlar.

Türkiye'nin **alt - sınıfları** (bir avuç vurguncu dışında bütün Türk milleti) için, Amerikan **yardımı olmadı**: Amerikan yıkımı oldu.

2 — **Anlayışsızlık** ne idi? Belki Finans dalaverelerine aklı ermiyen, Devletin kilit yerlerinde yetkili birkaç temiz yürekli Amiral veya General ilkin trajediyi anlıyamadılar. Netekim en çok anlatan sayın Emekli Amiral bugün de **«İktisadî ve askerî yardım»** var imiş gibi yazıyor da, **«Amerika ölçüsünde bir tesisin anlamı»** bilinemedi, ondan faka bastık sanıyor. Bu yalan değil ama kökünden yanlış.

Hiçbir Amiral veya Generalin, bile bile Türkiye'yi Amerikan üssü yapmak istiyebileceği düşünülemez. Bu bakımdan Türkiye'nin bağımsızlığını savunmak için kurulmuş **Türk Ordusu** elbet aldatılmıştır. Orduya karşı **aldatmaca oldu.** 27 Mayıs o aldatmacanın tepkisidir.

Ama Türkiye'nin dizginlerini elinde tutan Finans - Kapital için hiçbir **aldanma olmadı.** Bunu sayın Amiral de bakın ne güzel anlatıyor:

«Amerika teklif etmiş, fakat zamanın hükûmeti, bunları kabulde çok daha fazla bir istek ve istical göstermiştir.» (S. O., Keza, 20.5.1969)

Öyleyse, **«zamanın hükümeti»** Türkiye'yi üs yapmakta Amerikalıdan baskın **«istekli, aceleci»** davranmışsa, bunun artık «aldanış» yanı kalır mı? İçinden, **sosyal sınıf** eğiliminden gelmiştir. Onun için onu hiçbir kuvvet teslim olmaktan alakoyamazdı.

Finans - Kapitalin yerlisi, cebini doldurmak için **«Amerikan yardımı»** adını verdiği **«Türkiye'nin sömürülüşü»** nü bile bile Amerikalıdan **«çok daha fazla bir istek ve istical»** ile Türk Ordusuna ve Türk Milletine yutturmayı becermiştir. **«Ordu siyasetten uzak!»** parolası, **«Türk milleti iradesinde aldanmaz!»** piyazı bu anlama gelir. Ordu **siyasetten uzak** tutulmalı ki aldatılsın; Millet **«irade benimmiş»** sansın ki tatlı tatlı okka altına götürülsün.

KURTLA KUZUNUN SARMAŞMASI

Doğrusu, **«sınıflar determinizmi»** bakımından Finans - Kapital yerden göğe dek haklıdır. Amerika'nın Türkiye'yi **Üs** yapışı ile bir avuç Şirketle Hacıağanın Türk milletini **sağmal** edişi birbirinin paraleli ve bütünleyicisidir. Olaylar hep aynı **«Demokratik»** kuralla işler: milyonerle hammal nasıl **«kanun nazarında müsavi»** ise, tıpkı öyle, Amerikan Emperyalizmi ile Türkiye Cumhuriyeti **«Anlaşmalar önünde eşit»** tirler.

Kimin haddine **demokratça eşitliği** inkâr etmek? Gitsin Türkiye de Amerika'da istediği atom veya füze üssünü kursun. Milletlerarası anlaşmalarda eşitlik gırtlağa dek bol. Topraksız köylü nasıl gelip İstanbul'da sırça saraylar kurmakta hür ise, tıpkı öyle, Türkiye de Amerika'nın beğendiği bölümünde Uzay İstasyonları, Sesötesi Füze uçaklarına üsler yapmakta kuş kadar serbesttir. Kim istediği fabrikayı kurmasında işçinin elini kolunu bağlar? Hangi Amerikalı Türkiye'nin Nebraska bozkırında Atom denemeleri yapmasını önler? Buyursun gelsin. Ağalarımız Amerika'yı öyle karşılıklı buyur etmişler.

Bunu düşünen Emekli Sayın Amiral melânkolik bir işkille sızıldanıyor:

«Esasında, bütün anlaşmalar karşılıklıdır. Yâni ülkeler durumun icabına göre birbirlerinin topraklarında savunma tedbirlerine katılabilirler. Fakat, müttefiklerine asker gönderen ve topraklarında tesisler kuran Amerika olduğundan işleyiş tek taraflı olur.» (S. O., Keza, 20.5.1969)

Kabahat neredeyse Amerika'da değil, şu kâfir coğrafyada:

«Türkiye'nin, Sovyetler Birliğini kapsıyan ve Orta Doğuya hâkim coğrafyası; Hava meydanları, Füze üsleri, Muhabere - Elektronik istihbarat tesisleri ve Rusya'nın fezâ çalışmalarını, roket geliştirmelerini kontrol bakımından o kadar müsait ve önemlidir ki Amerika Türkiye'nin NATO'ya girmesini bu jeopolitik uygunluk nedenile de arzulamıştır.» (20.5.1969)

KİŞİ ALDANMASI MI, SINIF EĞİLİMİ Mİ?

Şimdi ne olacak? Amerikan kurdu ile Türk kuzusu **«eşit haklı anlaşmalar»** la aynı çuvala konulmuştur. Kurdu kırmızı balmumu ile çağıran kendimiziz. Dişlerine de katlanacağız:

«Büyük devletlerle lüzumundan fazla ilişki kurmanın ve tâvizkâr olmanın mahzurlarının arızî değil DEVAMLI olduğu, olacağı düşünülmemiştir. «Bir yabancı ülke askerinin, karşılıksız olarak, başka bir ülkenin topraklarındaki misafirlik süresinin uzaması halinde bir takım tatsız sürtüşmelerin meydana geleceği, hatırı sayılan misafirin ihtiyaçlarının mütevazi ev sahibinin imkânlarının çok üstünde bulunmasından bir müddet sonra her iki tarafın da rahatsız olmaya başlıyacağı ve daima ev sahibinin başının ağrıyacağı hesaba katılmamıştır. ZİRA, şartlar ne olursa olsun büyük Devlet, elde ettiği hakkı ne münakaşa eder, ne de ettirir ve küçük Devlet de bu tâvizlerin yükünü bir kanbur gibi taşımaya mahkûm olur.» (20.5.1969)

Böylece, asker düşünücümüz, sanki Çekoslovakya ile Türkiye arasında bir kader benzeşmesi bulur. Çünkü onun dümdüz mantığında **«sosyal sınıflar determinizmi»** yok, sırf «KİŞİ - İDARECİ» ler vardır.

«Bugün Türkiye; sivil veya askerî sorumlu idarecilerinin çoğu zaman KİŞİSEL kıt bir görüş ve sathî düşünceleri, yargıları ve kararları sonucunda ve her zaman için yardım alma psikozu içinde, Amerikan üsleri ve tesisleri bakımından İŞBÂ haline gelmiştir.» (20.5.1969)

Sivil veya asker «KİŞİ» ler bizi «İDARE» ettiklerini sansalar bile, 20. yüzyıl sonunda biz sosyal **«SINIF»** lar **«EĞİLİM»** lerinin herşeyi yönelttiğini görmemezlikten gelemeyiz. Türkiye bugünkü Amerikan Mandalığına şu veya bu **«İDARECİ KİŞİ»** nin **yanlış** «araştırma», «düşünme» si, «yargı», «karar» vermesi yüzünden gelmemiştir. Tam tersine o «İDARECİ KİŞİLER» Türkiye'nin egemen **«SINIF EĞİLİMİ»** nin zavallı birer kuklası oldukları için, o «yargı» ve «karar» yanlışlarını seve seve, hattâ Bayar gibilerin deyimi ile «ŞEREF» sayarak işlemişlerdir.

Meseleyi ancak böyle korsak nerede olduğumuzu ve nereye doğru gittiğimizi kavrıyabiliriz. Bizim asker, sivil bütün iyi dilekli «İDARECİ» lerimiz

bu kuralı artık anlamalıdırlar. O zaman ikide bir patlak veren olaylar, kendilerine rağmen karşılarına dikilip bulmacalaşmazlar. Ve kendi yaptıklarını olsun daha iyi kavrayıp, o pek sevdikleri velinimetleri Türkiye halkına daha yararlı olabilirler.

EMPERYALİST SİLÂHLARIN PARMAĞI

27 Mayıs tepkisi ne idi? Onu başaranlar bile henüz ettiklerinde durulmuş değillerdir. Ordu gençliğine bu, dâvetsiz Amerika'nın **«misafirlik süresinin uzaması halinde bir takım tatsız sürtüşmeler»** gibi gelmiştir. Oysa, dünya cepheleri açısından işin işyüzü, Türkiye Finans - Kapitalinin memleketi Amerikan Mandası yapmasına karşı, Halk çocuğu Ordu Gençliğinin satılık Franko yahut Papadopulos kertesine düşmeği kendilerine yedirememiş olmalarından ileri gelmiştir.

5 Mart 1959 günü **«Dolaylı dolaysız bir KOMÜNİST saldırısına karşı»**, **«Ortadoğu'da barışın idamesi»** için **«Türkiye - Amerika İşbirliği Anlaşması»** imzalanmıştır. Şimdi bir asker kalemi : **«Bölgede buhran oldu mu, ... Amerika'nın Türkiye'de Üslerin kullanılmasına mukavemet gösterip gösteremiyeceği belli değildir»** diye tşehis koyuyor. Bir yıl bu teşhisi vicdanında mayalandıran Silâhlı Kuvvetlerimiz 27 Mayıs 1960 günü tapayı attı.

Bugün, en **«Huzur»** ağababası olan Sayın İ. İ. Paşamızın, nasıl bir **«Huzursuzluk»** bombası attığına bilmiyoruz kendisi de şaşıyor mu? Olayların içyüzü hiç şaşırtıcı değildir. **«Büyük Devlet»** Amerikan Emperyalizmi, Amerikan Şirketlerinin sünbülbebek tohumu Demirel sevgilisine de, ilk gözağrısı Menderes sevgilisine yaptıkları gibi, soğuk ve boş mu düşecek? Mesele bu. Ap ansızın «sayın mağdur, mazlûm» Bayar'ın sarkık göbeğine yahut İnönü'nün buruşuk gerdenine âşık mı oldu «Sam Amca»? Nedir bu, 1959 yılında **Menderes**'e karşı yaptığının tıpkısı, bütün **«Muhalefet Partileri»** ni 1969 yılı **Demirel**'e karşı sürek avına kaldırışı.

Firenk «Cherchez la femme» (kadın parmağı arayın) der. Burada Modern Silâhlar parmağını arayınız. Emekli Amiral aramadan bulmuş gibidir. 20.5.1969 günü şöyle diyor :

«Amerika, el'an Türkiye'yi yeni tesislerle yüklemek görüşünden vaz geçmiş değildir.»

Yani, sayısını Allah bilir. Amiral : **«İktisadî olmayanlara»** ve, onlardan da **«Bilinenler»** diye 19 yılda 58 gizli açık anlaşma sayısı veriyor. Sonra bunlara 4 tane de **«müşterek talimat»** katıyor. Etti sana : 62 Türk - Amerikan Anlaşması. Hemen hemen her yıl başı Sam Amca Türkiye'nin bacasından içeriye 3 tane taze anlaşma sallandırmış. Yeterli bulmuyor. Yenilerini **«yüklemek görüşünde»**.

E, bizim derdiment lâtilokum Demirel ne yapıyor? Amerika ile dostluğumuz «Vâ mı, vâ!» diyor. Sonra da oturup : şu lânet olası **«AŞIRI»** ları susturmak için, **«Askerî anlaşmaların dağınıklıktan kurtarılması»** gibi züğürt bir amaçla, **«Temel anlaşma»** diye bir **«Taslak»** hazırlıyor. Ve **«Talî tek-**

nik anlaşmalar da Protokollar halinde buna bağlanmak» isteniyor. Yâni, Menderes gibi, kalkıp «Moskova'ya gitmek» ve «Kruşçof tombalağını Ankara'ya çağırmak» «Taslağı» bile değil.

MUHALEFETİN BEYNİ

Sen misin Amerikan üstâdına bu «sûbedebazlığı» eden? **«2 yıl kadar bir zamandan beri ... o kadar münakaşa edilmiş ve bir hassasiyet yaratılmıştır ki»** diyor Sayın Bay Emekli Amiral, **«Tartışmaların ve neşriyatın anlamını yanlış teşhis eden Amerika; bu Temel Anlaşma'ya karşı daima bir allerji duymuştur.»** (S. O., Keza, 21.5.1969)

Ve «ilâhi su kuşu» sayın Paşaların Paşası, o zaman, Menderes Kruşçofla kur yapmaya kalkıştığı zaman, nasıl : **«Bırakmam yakasını!»** diye küplere binip, «düşük, maslup» Başbakan'a : **«Ben dahi seni kurtaramam!»** demişse, şimdi de öyle azimli, heyecanlı **«CHP Genel Merkezi yaptığı açıklamada şöyle denilmektedir : 14 Mayıs 1969 günü İ. İnönü'yü Celâl Bayar'ın ziyareti, UZUN BİR AYRILIKTAN sonra, eski tanışanlar arasında bir nezaket ziyareti»** dir. **«İnönü'nün ... bir soruya, kayıtsız bir ifade ile cevap verdiği yolunda bir haber ... yakışıksız, kırıcı bir muamele sayılmaması için»**, telefonda **İnönü Bayar'a : «Ben bu işi ele aldım, sonuna kadar götüreceğim, mutlak çıkacaktır» şeklinde konuşmuştur.»** (Yeni Gazete : 24.5.1969)

Dikkat edelim : Ordu Anayasa değişikliğini istemeyince **«Millî iradeye gölge düşürmüş»** sayılıyor. Bir tek kişi İ. İnönü, Anayasa değişikliği cebinde imişçe : **«Mutlaka çıkacaktır»** diyor. Kimse **«Millî irade»** ye toz kondurulmuş saymıyor. **«Millî irade»** peder mirası gibi «bâtapı» İ. İ. Paşa ile C. B. Beyin mülkiyeti altındadır. İki **«Vâris»** bir ara **«mahkemelik»** olmuşlardı. **«Uzun bir ayrılıktan sonra»** sarmaşınca ... **«Millî irade»** mallarını diledikleri gibi kullanmak **«hakları»** oluyor!

İki kodaman anlaşınca, öteki boy boy ufaklıkların geçit resimleri hep Türk Ordusuna karşı maskara cücelerin karnavalı oluyor :

AP heyetleri : **«Parlamento'nun haysiyeti zedelendi»** çığlığını atıyor.

YTP, eski DP oylarına en çok sulananlardan. Çünkü Bayar mavi boncuğu şu sözüyle ona vermiş : **«Bu samimiyetinizin bizlerdeki etkisi, ezgisi cevapsız kalmıyacaktır. MİLLÎ İRADE'yi temsil edenler bunu mutlaka değerlendireceklerdir.»**

Kimdir o **«Millî İradeyi temsil edenler»?** Bayar'ın 25 dakika süren YTP öpüşmesinde, **«Genel Merkeze gelmiş bulunan delegeler»** dir. Bu YTP'li **«Delegeler, sırayla Bayar'ın elini öpmüşler»** dir. Öp babanın elini, al Bayram harçlığını!

MHP'inde karnaval büsbütnü traji - komik palyaçoluğa döner. Gazetelerin ilk sayfasında **«Ulu Başbuğ»** Türkeş'le Bayar : şimdi sille tokat tevkif edilerek Türkeş'in sol bileği Bayar'ın sağ bileğine kelepçelenmiş te Sivriadaya «mahfuzen sevk» ediliyorlar gibi arı ekşi suratlarla yanyana iki yüzlerini saklamıya çalışan suçlu durumunda.

Son perdeyi Alpaslan (**Al-Paslan**) ın Ergenekon «**Asılanları**», şöyle Hitlerlerin ve Musolinilerin ruhlarını şâd edecek Finans-Kapital **Muhafız Kıtaları** kesiliyorlar.

«Bayar'ın gelişinde ve gidişinde, MHP'li komando'lar, Genel Merkez binasının girişinden Türkeş'in odasına kadar olan yerde iki sıra dizilmişlerdir. Bayar'ın gelişinde ve gidişinde sağanak halinde yağmur yağmasına rağmen, Komandolar, bulundukları yerden bir adım olsun yeri çekilmemişlerdir. Komandolar, Bayar'ı selâmlamışlar, bu arada görüşmenin yapıldığı odanın emniyetini sağlamışlar ve gazetecileri kapının yanına yaklaştırmamışlardır.»

TÜRK ORDUSU ve İKİNCİ MİLLÎ KURTULUŞ

Türkçesi, Amerika casuslarının özledikleri ve kışkırtmakta usta oldukları: Faşizm-Nazizm düzmece ihtilâli için herşey, taslak halinde de olsa, tamam. Yalnız birşey eksik: ORDU! Mâlûm ya, Musolini kalpazanının meşhur «**Roma üzerine Yürüyüş**» ortaoyunu, İtalyan Kralına köpekçe saadık ordunun «gölgesinde» ciddiye alınmıştır. Hitler serserisinin komik hükümet devrime teşebbüsü Alman Genelkurmay Başkanı Ludendorf'la Rayştah yangını çıkartıp Meclisi dağıtmak sahtekârlığı Alman Başkomutanlarından Hindenburg'la, yüzde yüz Prusya Yunker (Ağa) ları ordusunu yedeğine alarak sahneye konulmuştur.

Türk Ordusu: Kayıhanlı Gaazilerin **Dirlik Düzeni**'nden Gaazi Mustafa Kemal'in **Millî Kurtuluş**'una dek, hep **ilerici, devrimci** gelenekli bir ordudur. İlk Gaazi-İlb'ler, **Antika** müstebitliğe karşı **ezilen** toprak kölelerine nispî **kurtuluş** getiren **Tarihcil Devrim**'in devrimcileri idiler. Son Gaazi-Kuvayimilliyeciler **Modern** müstebitliğe, Emperyalizme karşı ezilen köle uluslara Millî kurtuluş getiren **Sosyal Devrim**'in devrimcileri oldular. Türk Ordusu o devrimci geleneğin öz çocuğu olarak herşeyi olağanüstü dupduru görmeyi hızla geliştiriyor.

Ona, Finans-Kapital bunaklarının ne bayramlık Bayar el-öpüşmeleri, ne CIA bit-pazarından mostralık alınmış turşuluk «iki sıra dizilmiş» üçbuçuk atan Keş Komandoları hiç mi hiç birşey söylemiyor. Yalnız tükürme hissi veriyor. Alman Finans-Kapitalinin Nazi SS sürülerine verdiği parayı, Amerikan Emperyalizmi bulsaydı, Türkiye'deki Bayar ve benzeri muşmulaların emrinde kaz adımı atacak yârininden kuşkulu beş on bunalmış zavallı gençten önce Vietnam'da iflâs eden Dolar saltanatını kurtarmıya harcardı.

Bu bakımdan: «**Yazık oluyor Süleyman Efendiye!**» «Gelgenekon Asılanları» komandolarının bütün canbazlıkları: «**İtlâf'ı hayvan bilâ faide**» (hayvanı hiç yararsız tepeleme) kabilinden maskaralıklardır. **Türk Ordusu** her gün adım adım yol alan **Türk Milletinin** dışında bir Amerikan icadı aylıklı asker midir sanırsınız? Aldanırsınız. Bu toprakta «**Nasırından ölen Süleyman efendiye**» Finans-Kapital şâirleri bile «**yazık oldu**» derken alay ederler.

Türk Ordusunun hele, hepsine karnı toktur. Gerekirse acından ölür: «**Sayyâd'ı bî insâf'a**» (insafsız avcıya) köpekçe hizmet etmekten bile bile

zevk almaz. Almamıştır. Ve her gün biraz daha herşeyin içyüzünü bilmekte ve bildirmektedir. Ve tıpkı Hazret'i Ali gibi: **«Men allemenî harfen, sayyerenî abden»** (kim bana bir harf öğretse, o beni öğretisine kul eder) erkekçe konuşmaktan ürkmemektedir. Sosyalizmi az çok kendi çabası ile öğrenmesine kimseyi engel ettirmemektedir.

EMPERYALİST SİLÂHIN İKİ YÜZÜ

Bu ortam içinde, Avrupa'nın göbeğindeki Çekoslovakya'dan Ortadoğu'nun cücüğü Türkiye'ye bir ok atımı çizgi çekelim. Finans - Kapitalin gerek Türkiye'de, gerek Avrupa - Asya - Afrika'da, tek sözle sıkışan dünyasında ne yaptığı, nasıl ettiği kendiliğinden ortaya çıkar. Bizde yapılanların ne olduğunu mu kavramak istiyoruz? Çok uzağa kaçmıyalım. 30 Tümen Türk işçisini, ucuz **«Ekmek eti, Top eti, Kıvanç eti»** olarak depo eden Alman Finans - Kapitalinin, Amerikan paravanasına **«Demirperde»** adını vererek Çekoslovakya sınırında neler kurcaladığını göz önüne getirelim.

Bugün Türkiye'de İktidar - Muhalefet partilerine oynatılan Alicengiz oyununun **«Demokratik»** duman perdesi, dün Çekoslovakya'da sınanan **«Yeni Demokratik Sosyalizm»** madalyasının öbür yüzüdür. Madalya aynı: A. B. C. (Atom - Mikrop - Kimya) silâhlarının son kozu olan madalyadır. Bu madalyanın Türkiye yüzü: **Kapitalizm** yüzü; Çekoslovakya yüzü: **Sosyalizm** yüzüdür. Özünde değişen hiçbir şey yoktur.

Sayısını içimizdeki Şeytandan başka kimsenin bilmediği Amerikan üsleri, Türkiye topraklarında niçin yuvalandılar? **«Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin tasdikinden geçmemiş»** olan yalnız 23 Haziran 1959 günü imzalananın adına bakmak, insanı hem kahkahadan hem kırgınlıktan kırmağa yeter! **«Askerî Kolaylıklar Anlaşması!»** Bu **«Kolaylıklar»** sayesinde Türkiye'deki Amerikan üslerinde ne dolaplar döndüğünü, Sovyet havalarında yakalanan Amerikan casus uçaklarından öğreniyoruz. Bu üslerde hangi silâhların bulunduğunu ve kimlerce nereye güdüldüğünü, sık sık sırıtan örneklerinden seziyoruz.

Bu Amerikan silâhlı ve gizli faaliyetlerini Türkiye Devletinin hiçbir yetkilisi kontrol edemez. İmzamızla Amerika, Türkiye'de **«Haric'i ez memleket»** imtiyazlı **ölüm kapitülasyonları** kurmakta yerden göğe dek «hak» ve gökten yere dek **«kuvvet»** sahibi olmuştur. Amerikan Emperyalizmi bu yetkilerinin kılına dokundurtmamak için on tane **«Çoban Sülü»** yü Türkiye'ye Başbakan ettirmeğe, yüz tane Menderes'i Yassıada'ya göndermiye, bin tane Bayar'la İnönü'yü bugün kanlı bıçaklı, yarın canciğer kuzu sarması yapmıya can atar.

ÇEKOSLOVAK OLAYININ İÇYÜZÜ

Açık oynıyamazsa, Amerikan gizli teşkilâtları için vatan ve rejim sınırları yoktur. Hattâ en yırtıcı mızrağı çuvala sokmak için, bizdeki gibi ölüm kapitülasyonları anlaşmalarına da pek ihtiyaç duymayabilir. Dünya **«Kamu Oyu»** önüne bir Berlin, bir Macar, bir Çekoslovak **«trajedisi»** serer. Oyunun içyüzünü bir numaralı hedef Sovyetler bile: «Aşağısı sakal, yukarısı bıyık»

diye açıklayamaz duruma girer. Çekoslovak sınırını Atom - Kimya - Mikrop silâhlarıyla öylesine dinamitler ki, Varşova Paktı bile: «Neredeydin be birader?» dedirtecek kadar gaflete düşmektense, gafa düşmeyi göze almaktan başka çıkar yol bulamaz.

Emperyalizm bunu nasıl yapmıştır? Ve yapıp duruyor? A. B. C. silâhları üzerine Japon kaynaklı belgelerden okuyoruz:

«Ama, Kimya silâhlarının büyük bölümü Amerikalılarca Avrupa'ya veya başka yerlere, topçu cephanesi, mermiler, koyverilip atılacak hazneler, sıkışık oksijen yahut hava şişeleri kılığında gönderilmiştir. Bu cephaneler ve malzemeler yalnız şifreli markalarıyle ayırt edilebiliyorlar. «REFORGER» manevreleri sırasında, Birleşik Amerika Devletleri 7. Ordusunun BAVYERA'DA bulunan depoları, bir «HAVA KÖPRÜSÜ» sayesinde, yığın yığın Kimya silâhları taşınarak bütünlendi. Bu gizli silâhların görünür biçimleri: 105 ve 155 milimlik 8 pusluk top mermileri, 5 pusluk füze yivleri ve 45 tüplük 155 pus roket atıcı yivleri ve bu arada «LITTLE JOHN», «HONEST JOHN» ve «SERGEANT» füzelerinin yivleri oldu.»

Ezberlediği üç beş küçük - burjuva **«Demokratik»** formülü ile Dupçek'ler, Simbirkovski'ler, bizim **«kapı arkasında baltayı bulan»** keskin nişancı sosyalistler gibi, **«Hürriyetçi Sosyalizmi»** tezgâhlarken, Emperyalizm: «Beğime de maaşallah!» alkışları arasında dünyanın temeline, şakacıktan oyun, «Harb oyunu» yapıyoruz diye böyle **«şifreli»** ölüm volkanları tezgâhlamışlardı.

EMPERYALİZM ÖLÜMÜ GÖZE ALIR MI?

O havaya uçacak dünyanın içinde Emperyalizmin kendisi ve çoluk çocuklarıyle Amerikan Milyarderleri ve Generalleri de yok mu? Bu, metafizik mantıkça doğru görünen bir kavrayıştır. Tarihin diyalektiğinde, şartlanmış Sosyal Sınıf sözcüleri için, Sınıf egemenliklerinin yok olması demek, **«Dünyalarının»** ve dolayısıyle **«Dünyanın»** yok olması demektir. Her gün önümüzde en pisi pisine küçük - burjuva alçalışlarını dinliyelim: **«Kırk yıl tavuk olmaktansa, bir yıl horoz olmak yeğdir!»** felsefesiyle gözleri çöplükte ölürler.

Amerikan Finans - Kapitalinin başka türlü düşünemediğini, başına geçirdiği Kennedy'leri nasıl görülmedik kahpelikte vuruşlarla yok edişlerincen öğrenmemek aptallık olur. Kaç Amerikalının Türkiye diye bir Devleti haritadaki yerinde gösteremediğinden yanıp yakılan nice aklı başında, zekî, bilgili, tecrübeli Türk'ü dinlemiyen kaldı mı? Hele Amerika nire, Çekoslovakya nire? Varsın bunak Eski Dünya kestaneyi ateşten çıkarsın. Birinci ve İkinci Emperyalist Evren Savaşlarında olduğu gibi, en sonra o bunağın elinden kestaneyi alıp yiyecek **«Amerikan Emperyalizmi»** değil midir?

Netekim, Japon belgesi bizi her türlü kimesnecil (sübjektif) düşünme çabasından kurtarıyor. Ortalama Amerikan Generali kafasının nasıl işlediğini ve Finans - Kapitale hizmet ederken ne denli büyülenmiş askercil meslek hezeyanlı bir paranoayak gibi otomat Homongolos (makine adam) kesildiğini nesnecil (objektif) olarak şöyle açıklıyor:

«Amerikalıların MÜTTEFİK toprakları üzerinde B. C. (Mikrop - Kimya) silâhlarını depo etme projeleri, o ülkeler ehalisi için muazzam birer tehlikedir. «REFORGER» manevraları ile birlikte, Amerikan Generalleri «HASIM» ın büyücek bir grupmanına karşı savaş gazlarını kullanarak OPERASYONEL harekâtcil silâhlar üzerine idmanlar yaptılar. Böylece, DÜŞMAN güçlerinin yüzde 75'ini savaş dışı bırakmış oldukları için kendi kendilerini kutladılar. Ve duygusuz hesap makinelerinden, aynı zamanda «DÜŞMAN» askerlerine bulundukları yer hizmetini gören MÜTTEFİK ülkenin 600.000 sivil insanının «YOKEDİLMİŞ» bulunduğu üzerine bir tek sözcük olsun ağızlarından kaçırmadılar.»

Bir gün kapıda «Goethe» yi görür görmez Napolyon avortonuna : **«Ecce Homo!»** (İşte adam) dedirten fıkrada olduğu gibi, burada da söylenebilir : «İŞTE OLAY!» Sözde «DÜŞMAN» ının 60 bin askerinden 45 binini «savaş dışı» bırakmak için, «DOST» ve «MÜTTEFİK» inin 600 bin sivil insanının başı yeniliyor. Eller uğuşturulup başarı kutluluğuna kadehler tokuşturuluyor.

Bundan biz Türklere ne mi?

TÜRKİYE ÖLÜM DEBBOYU ve İLİM ÖĞÜDÜ

Amerika'nın 2 yıldır Demirel AP Hükümetince sırf hamamın namusunu temizleme kaygusu ile evirip çevirdiği «TEMEL ANLAŞMA» ya fena halde «ALLERJİ» gösterdiğini ve Türkiye'yi eski Üs - Mevzilerden beter «YÜKLEMELER» yapmak istediğini göz önüne getirelim. YETER! Ancak Amerika'nın **«Temel Anlaşma»** yı kabul ettiğini farzedelim. Fiilî durumda ne değişir?

Fiilî durumda : Atom - Kimya - Mikrop silâhları Pentagon Generalinin emrindeki Türkiye üslerine, yalnız Pentagon'un bildiği şifrelerle, mâsum sayılacak **«mermi», «yiv», «oksijen tüpü»** ... bilemedin **«topçu cephanesi»** kılığında sokulduktan ve Türkiye'deki Amerikan üslerine en yetkili Türkiye Bakanının bile «çağrılsa» gitmesi «PROTOKOL» gereği yasak bulunduktan sonra.. Deccalın kapımızı çalması için daha ne beklenebilir?

Artık B. C. (Mikrop - Kimya) gizli silâhlarının adı **«İLMÎ ARAŞTIRMA»** olmuştur. Ne «NATO» ya, ne Amerikan üslerine itirazı bulunmayan bir Türk Amirali, bizim teknik adamlarımızın kafa yapılarına mâsum bir örnektir. Üslerin Türkiye'yi Sırat Köprüsü üzerine oturttuğunu gözüyle gören Amiral, bakın dönüp Cehennemi «DÜZELTMENİN ÇARELERİ» üzerine neler yazabiliyor? :

«Uzun süreden beri yapılan tartışmalara dikkat edilecek olursa, esasında bugünkü halli zor sıkıntının sebeplerinin, bu üsler ve mevzilerle bunlara hayatiyet veren ikili anlaşmalar OLMADIĞI anlaşılır.» (S. O., Keza, 22.5.1969)

Evet, silâhların ötesini, hattâ «gölgesini» bile görmiyen bir asker için, bütün anlattıkları yanında, ne anlaşmaların, ne üslerin bir kusurları «OLDUĞU» değil, «OLMADIĞI» söylenebiliyor. Öyleyse, **«halli zor sıkıntı»** de-

diği şey nereden geliyor? Amerikan kazığının **sıkı** gelmesinden. Onu da aynı zat şu cümlesiyle ağzından kaçırıyor :

«İtidal dışı hareketler durumu düzelteceğine bozar.»

Yaşı benzemesin, tıpkı Millî Kurtuluş Savaşı sırasında, Emperyalizme ve onun maşası Saltanata karşı **«İTİDAL»** tavsiye edenlerin mantığı. İngilizi, Padişahı kızdırmak, «Sevr Andlaşması» nı **«düzelteceğine bozar!»** sayılıyordu... Ve düşünelim ki, Amerikan Emperyalizmi ile masa başına oturulduğu zaman, Türkiye'yi belki bu iyi niyette ve bu tecrübede bir askerin bile temsil etmesi, tesadüfe değil, iktidardaki Politikacının, kökü dışarıda esintilerine kalmış bir şanstır.

AZRAİLİN DİŞ KİRASI DA BİZDEN

Oysa, atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmiş, Anadolu'yu yüzlerce Amerikan üsleriyle doldurmuştur. Türkiye'ye **itidal** tapşıran sayın asker düşünürümüz, farkına varmadan oldu bittiyi sezdiriyor :

«Diğer taraftan, büyük Devletler nükleer infilâk maddesini taşıyacak olan füzelerinin yerlerini, nasıl geliştirildiğini ve sair maksatlarla yapılan fezâ çalışmalarını öğrenmek ve kontrol altında tutmak isterler. Bunun için, çok yüksek taakatlı büyük radar merkezleri, İLMÎ ARAŞTIRMA MEVZİLERİ kurarlar.» (21.5.1969)

Ve buna örnek olarak, bir tek **«Türk askerî personeli yoktur»** dediği, İsrail'e dokunuldukça Molla Barzanîlerin silâh sesleri sık sık duyulan Kürdistan'ın göbeğindeki **Diyarbakır** Amerikan üssünü anıyor.

Mustafa Kemal Paşa'nın **«Simple Soldat»** (Basit Asker) dediği bir askercil kişi için silâh ve üs : silâh ve üstür. O kadar. «Gözlerimi kaparım vazifemi yaparım!» O **«vazife»** yi kim kotarır? İktidardaki Politikacı. Nasıl kotarır? Askercil yazar, Emperyalist üsleri, Amerika'nın «İKTİSADÎ VE ASKERÎ YARDIM» gerekçesine bağlı gösterdikten sonra, şu «basit» olayı belirtiyor :

«Bu üs ve mevzilerin dış emniyetleri Türkiye'ye aittir. Bu Emniyet Kuvvetlerinin İSKÂN ve İAŞE'leri Türk Silâhlı Kuvvetlerince yapılır. ÖZEL SİLÂHLARIN DEPOLANMALARI, BAKIMLARI, İDAMELERİ, ve üslerin ÇEVRE EMNİYETLERİNE tahsis edilen birliklerin GİDERLERİ MİLLÎ BÜTÇENİNDİR. Bunun da Savunma bütçesine aksi 30 milyon lira civarındadır.» (21.5.1969)

Bunda anlaşılmıyacak ne var? **Anlaşma** budur. Amerikan Emperyalizmi, kaz kapatır gibi, Türkiye'nin yüzlerce nâzik bölgesini kendi hesabına, Hacıağanın Bar kapattığı gibi kapattırmıştır. İçeride ve dışarıda istediği haltı çevirecektir. Türk neler döndüğünü, sanki üzerlerindeki şifreyi anlarmış gibi, sözde anlamak üzere üsse girmek isterse : **«Hani PROTOKOL'un?»** denecek. **«Protokol»,** yâni resmî müfettiş gelmeden, ortalığı sepiştirmek üzere daire âmirine telefon edildiği gibi, peşin haberle **«mızrağın çuvala sokulması»** bittikten sonra, «Gel gez bakalım, görebilirsen gör!» diye bıyık altından sırıtılarak, Türk'ü kapıdan içeriye salıverecekler!

AZRAİLİN SORUMLULUĞU DA BİZDE

Askercil düşünür bunu şöyle yazıyor :

«**Bu gibi ziyaretleri** (ki «**Devlet büyüğü**» çağrılırsa, «**gitmesi PROTOKOL bakımından uygun değildir**») **PROTOKOL ŞARTLARINI YERİNE GETİRMEK SURETİ İLE, ilgili KOMUTA kademeleri HER ZAMAN yapmaktadır.**»

Dramın Komedya ve Trajedyası burada birbirine girip anıtlaşıyor. Adam diyor ki : «**Kimya ve Mikrop silâhlarının büyük bölümü Amerikalılarca ... başka yerlere, topçu cephanesi kılığında gönderilmiştir. Bu cephaneler ve malzemeler yalnız şifreli markalariyle ayırt edilebiliyorlar.**» Bizimki, «**ilgili Komuta kademeleri**» nin, Gizli Amerikan üslerine «**her zaman ziyaret yapmaları**» kulağı üstüne yatıyor.

Bu işte, besbelli, Amerikalı «**Bizi bize**» iyice «**benzetmiş**». Amerika'da «**Tahsil**» etmiş (Amerika'ya gidilip te «**tahsildar**» olmayan bulunur mu hiç?) öyle «dönmüş» sendikacılarımız değme becerikli Tefeci - Bezirgân «**Şahadetname**» li, Finans - Kapital «**Diplomalı**» dırlar. «**İşçinin hakkını aramak**» üzere fabrikaya gider. Müdür odasında «PROTOKOL ŞARTLARINI YERİNE GETİRMEK SURETİ İLE» Patrondan aradığını bulur. Çevrede bekleşen işçilere bir selâm çakıp geçer. Oldu bitti. Kollektif iş sözleşmesi, Sendika Kanunu, Grev Kanunu hepsi üstüne «**bu gibi ziyaretler**» ile tam «**yapılmaktadır her zaman**».

«**Kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz**». Farzedelim ki «**ilgili komuta kademesi**» bir «**topçu**» yüzbaşı, albay, general veya mareşalların mareşalı, hattâ «Paşaların Paşası», 40 yıllık sınangılı İsmet İnönü Hazretleridir. Bütün «**sûreti ile**» de bütün «**Protokol şartlarını yerine**» getirdi. Türk toprağında, dış bekçiliği Türk'e, içyüzü yalnız Amerikalıya bırakılmış bulunan Amerikan üssüne en sonra kapıdan dalıp girdi. Şimdi ne olacak bu «**ZİYARET**»?

Paşaların Paşası, kafası içindeki «**kırk tilkinin kuyruklarını birbirine değdirmeksizin**», kurnaz kurnaz, üssün diyelim ki Protokola sığdırıp iğnesinden ipliğine dek herşeyini gözden geçirdi. Artık Amerikalı, «**Cahil**» sendikacı çırağına, yahut «**Uzman**» bilgin üstâdlarımıza yaptığı gibi, koca İ. İ. Paşayı da bir Kadillâk otomobili, yahut lüks Apartman dairesi, veya Türkiye bankalarında kuluçkaya yatırılmış «Amerikan alacakları» «**TAHSİLDARI**» edecek değil ya!

Olsa olsa, şerefine bir «Kıratlı» Viski patlatacak, Paşanın çokça sofuluğu tutarsa, birer buzlu «**Coca Cola iç**» şarkısı Amerikan «şivesi» ile TRT ta her gün çağrılan makamdan söylenecek. Sonra? Paşaların Paşası kendisi de halis muhlis 50 - 60 yıllık «**TOPÇU**» olmak «**SÛRETİ İLE**» ne görsün? «DOST» Amerikan üssü, tabanından tavanına dek hep son sistem «**Topçu cephanesi, mermiler**» ile dolu değil mi? Mermilerin üzerleri rakam dolu. Hangisinin zehirli gaz veya Mikrop «ŞİFRESİ» olduğunu «**keramet gösterip suya seccade salmak**» değil ki Paşa Babamız kestirebilsin.

«Oh, oh! Mâşâllah!» diyecek. «Topraklarımız üstünde dağlar gibi Amerikan cephanesi yığılmış. Cephanenin **«EMNİYETİ»** dersen, Nasreddin Hoca'nın ortak karılarına verdiği mavi boncuk gibi, bizim elimizde. Eh, evel Amerika, sonra Allah, bu topçuluk bizde varken, **Kıyamete** dek sırtımız bu topçu mermilerile yere gelmez. NE MUTLUUU.. TÜRKÜM DİYENE!»

Başka yapacak, edecek, söyliyecek ne kalır? Paşaların Paşasının beyninde kırk değil, kırk bin tilki cirit atsa, hangisi kuyruğunu apışı arasına almayıp dik tutabilir? Çünkü, Washington'da oturan gâvurun Cümhurbaşı, «PROTOKOL ŞARTLARINA» mangır vermeksizin, Kıbrıs zılgıdında bizim Paşaların Paşasını ayağına çağırıp ta, bahçeye indirince: «Kimse görmesin bak!» diye avucu ortasına sıkıştırdığı akça pakça mühürle o saat «Hanyayı Konyayı» saptayıvermişti. Amerikalı, 10 bin metre yüksekte uçan Sesötesi casus uçaklariyle, bizim Beylerin ve Paşaların her gece kaç öğün abdestleri sıkıştığının **«Sûret»** ini filme çekmişti. Ama Türkiye topraklarına sokulan A. B. C. gizli ve zehirli silâhlarının, ne biçimlerini, ne de **«Şifre»** lerini bilmek, hele sormak şöyle dursun, akıllarından, rüyalarından geçirmek için bizim Paşalarımız ve Beylerimiz «Müslümanım» diyemezler.

Böylece, en kıdemli topçumuz Paşaların Paşası bile, bir General maaşı alan Amerikan çavuşunun mahmur bakışlarıyla uğurlanır. «Bu gibi ziyaretleri ve ilh..» çevrede Türk parasiyle bekleşen Türk Mehmetçiklere bir selâm çakıp geçer. Oldu da bitti. Amerika ile «İkili Anlaşmalar», «Kolaylık Andlaşmaları», «Temel Anlaşma» hepsi üstüste «Bu gibi ziyaretlerle» tam yürürlüktedir, «her zaman».

ALMAN CELLÂDI SAHNEDE

Türkiye'de, 1945 yılı (Stalin'in Emperyalist ajanı çıktığı için kurşuna dizilen gizli Polis şefi Beria zamanı) iki Gürcü profesörün aklından kimi tarih olayları geçmiş, bunun altından Mustafa Kemal zamanındaki gibi bir Karadeniz Devletleri anlaşması, onun altından da mââzallah Boğazlarda Sovyet üssü çıkarmış diye: hemen Truman Doktrini, Marshall Yardımı, NATO Anlaşması ve ... Boğazlardan Trabzon'a, Diyarbakır'dan Adana, İzmir'e dek bütün Türkiye yüzlerce Amerikan üssü ile donatıldı.

O yüzlerce Amerikan üssüne gönderilmiş top mermilerinin veya füze, roket atıcı **«KÜÇÜK CON»** (Little John) veya **«NAMUSLU CON** (Honest John), yahut **«ÇAVUŞ»** (Sergeant) gibi yumuşacık adlı yivlerinin üzerlerindeki «ŞİFRELER» i, Paşalarımızın ruhu bile duymaz, bilmez. Hattâ A. B. C. millî intihar bombalarını bize getiren ve kullanacak olan Amerikan **«Küçük Con»** ları ve **«Namuslu Con»** ları ve **«Çavuş»** ları bile seçemezler.

Çekoslovakya ile Türkiye'nin dünya Kıyamet alâmetleri açısından paralellikleri burada toplanıyor. Madalya, evren Finans-Kapitalinin en son dengesizliğidir. Bu dengesizlik, insanlığın **Atom-Bakteri-Kimya** savaşında toptan yok olmasına doğru Emperyalist gidişini hızlandırıyor. İki emperyalist Evren Savaşını patlatan temelli şartlar, yeniden bir daha Alman Finans-Kapitalini Azraillik payesine çıkarmıştır.

Makanizma, savaş sonundan beri —doğrusu «pes» diyerek,— tekrarlandığı gibi, insanı umutsuzluğa düşürecek kadar **basitin basitidir.** **«Demokratik»** Emperyalizmin temelden yıktığı **«Totaliter»** Emperyalist Alman, Japon, İtalya, ve ilh. tekelci sanayiini, gene aynı **«Demokratik»** Finans - Kapital (başta Amerika, İngiltere, Fransa) dirilttiler. **«Totaliter»** Finans - Kapitalin Japon bölüğü, Atom'un tadını damağından atamadığı ve biricik Amerikan işgali altında palazlandığı için pek teprenemiyor. Alman Finans - Kapitali 1918'den sonra keşfettiği **«YENİ SÖMÜRGECİLİK»** metodlarını, **«Demokratik»** Finans - Kapitalden önce patentini aldığı için daha keskin başarı kazanmış, Emperyalist ve Militarist kılıcını Avrupa'nın ve Dünya'nın başı üzerine küstahca geriyor.

ALMAN MARKI - ÇEKOSLOVAKYA MADALYASI

Tekelci ve hazıryeyici (İratçı) Finans - Kapital sermayesi, ürkütülen Akbaba sürüleri gibi çil yavrusuna döndü. Bu korkunç göçmen kuşlar, **«Demokratik»** Emperyalizmlerin candan **«yardım»** larıyla diriltilmiş **«Totaliter»** Emperyalizm piyasalarında **«Yeni Sömürgeciliği»** daha iyi geliştiren **«Yeni Emperyalizm»** için üşüşüp toplaşıyorlar. 7 ile 14 Mayıs arası Batı Almanya'ya birikmiş **altın** (4) milyar, **«konvertibl»** (altına çevrilebilir) dövizler (6) milyar **dolardır.** Topu birden : 10 milyar dolar (100 milyar Türk Lirası) eder. Neden? Antika Tefeci - Bezirgâna dönmüş **«Demokrat»** Emperyalistler, omuzdaşları Alman kadar **üretim** potansiyeline ve **yabancı piyasa** fütuhatına giremeyince, kalp sarraflık oyunlarına düştüler. Alman Markını pahalaştırırsak, Alman mallarının satın alınması azalır, kendi mallarımızın satışı çoğalır sandılar. Alman Markı daha yükseltilmeden, bütün sermayeler Batı Almanya'ya uçtular. Milyarlar **Bundesbank**'ta (Alman Bankasında) yığıldılar.

O zaman ne oldu? Alman Finans - Kapitali, Markı pahalaştırmak oyununa girmedi. Gümrüklerde ve ihracat primlerinde yüzde birkaç indirim yaptı. Ötede, eline geçen milyarları, Alman malı satınalacaklara avans verdi, geri ülkelere işlemesini arttırdı. Dünyayı kendisine borçlu edip bağladı. Alman Finans - Kapital gücü frenleneceğine, büsbütün ekmeğine yağ sürülmüş duruma girdi.

Oyun oracıkta bitse, ettiklerini bulsunlar denir. Amerika, Alman Finans - Kapitalini kendi zafer arabasına bağlamak için iki şart dayattı : 1 — Almanya, ikide bir; kendi topraklarında bekçi köpekliği eden Amerikan askerlerinin masraflarına katılmak üzere Amerikan Hazine Bonoları satın alacaktı. Alıyor... 2 — Almanya, Atlantik ötesinde dağlar gibi yığılan silâhları satın almak zorunda bırakıldı. 3 — Bütün bunlardan başka, Hitler'in başvurduğu yola girdi : İhracat sanayii arttıkça, Alman üretim potansiyelini askercil sanayi haline aktarmak gerekti.

İşte bu gidiş, ister istemez, bütün dünya Emperyalistlerinin yarı suç ortaklığı, yarı şaşkınlık bakışları önünde Alman Emperyalizminin yasak Atom - Kimya - Mikrop silâhlarına dek el atma şahbazlığını ardından sürük-

leyip getirdi: Emperyalizm, her zamanki sınıf körlüğü ile, Alman Emperyalizmini: **«Drang nach Osten!»** (Doğuya bas!) emrine uydurmak istedi. Çekoslovak surlar altındaki Bavyera inlerine saatlı A. B. C. bombaları yığmanın sis perdesi: **«Hürriyetçi Sosyalizm»** olacaktı.

«DOĞU» TUTMAYINCA: «BATIYA BAS!»

Çek büyüsü bozulunca, Hitler usûlü: **«Drang nach Westen!»** (Batıya Bas!) yapıldı. Patlıcan burunlu De Gaulle'ün bindiği dallar içeriden, dışarıdan kesildi. NATO dinamitini sınır dışı etmiye çalışan, Amerikan ajanı olarak Ortak Pazar'a girecek **«Sosyalist»** maskeli **«İşçi-Partili»** İngiliz Finans-Kapitalini kaleyi içinden fethetmiye bırakmıyan De Gaulle'ün gidişi, hiç değilse **şimdilik**, Avrupa'da Fransa'dan boşalmış yere Alman Emperyalizminin geçirilmek merasimi oldu.

Kumar, hiçbir Batılı için artık sır değil. De Gaulle, Fransız kapitalizmi gibi tecrübeli bir Emperyalizmde Paşaların Paşası idi. İster **«Demokrat»**, ister **«Totaliter»** olsun, Emperyalist haydutların kolay kolay tuzağına düşmemeye çalışıyordu. Bunun da tek yolu şu idi:

1 — **Kendi ülkesinde:** Fransız halkının dişine dokunacak REFORM'lar düzenlemek;

2 — **Dünyada:** gelişmek istiyen geri ülkeleri Fransız kapitalizmine yaklaştırmak için «BATICI BENCİLLİĞE» ver yansın etmek; Alman Emperyalizmini kontrol altında tutabilmek üzere Dünyada **«Aşırı-büyükler hegemonyası»** nı önlemek; Avrupa'da (Atlas denizinden Ural dağlarına dek) **Sovyetler-Fransa ortak egemenliği** gibi barış kurmak.

Uluslararası Finans-Kapital çarçabuk harekete geçti. De Gaulle Fransasının önce **parasını** (Gençlik ve İşçi hareketleri) vesilesiyle alaşağı etti. Bütün sermayeleri Almanya'ya kaçırttı. Ardından De Gaulle'ün «adamımdır» sanarak her sırrını teslim ettiği Fransız **Politikacılarını** De Gaulle'ün altından çekti. 1 numaralı De Gaulle'cü, 1 numaralı Amerikan ajanı B. Georges Pompidou, onu karanlıktan tutup kul diye Başbakanlığa çıkaran efendisine karşı, Neron çalımlariyle kafa tuttu. Sıfır numaralı De Gaulle'cü, sıfır numaralı İngiliz ajanı asilzade M. Giscard d'Estaing, ona cankurtaran simidi gibi sarılmak istiyen efendisine karşı yapmadık Entelicans cilvesi bırakmadı.

EMPERYALİZM KALEYİ İÇİNDEN FETHEDER

Sicilyalı gansgster suratlı Amerikan tumturaklı B. Pompidou, De Gaulle'ün işçileri sanayi güdümüne katıltmak gibi Reform girişimlerine karşı, soğukça: «Hayallere (Chimése) ve rüyalara son vermeli artık»! dedi. **La Trìbune de Génève**'in (İsviçre) başyazarı şöyle diyor:

«Eski Başbakan (Pompidou) General De Gaulle'e ve Golizmin büyük prensiplerine olan sadakatini belirtmekle birlikte... eski Cumhurbaşkanınınkinden hissedilirce farklı bir politika tanımladı.»

«Georges Pompidou Elysée'ye (Cumhurbaşkanlığı Sarayı'na) girdi mi, bu giriş Gol müstebitliğinin, ama aynı zamanda reformcu Golcülüğün de sonu demektir. Gene o giriş, lâfa dayanan, sahte bir büyüklük taslamanın

olduğu gibi, bloklar politikasını suçlıyan, aşırı - büyükler hegemonyasını ve Batılı bencilliğini suçlıyan haklı siyasetin de sonu demektir.»

Daily Telegraph (İngiliz gazetesi) başyazısı da şunu açıklıyor:

«İngiltere'nin Avrupa Ekonomi Komitesi'ne girme şansı onbeş gün içinde şüpheli olmaktan çıkarak bambaşka kılığa girdi. Bu girişin sağlam taraftarı olan M. Giscard d'Estaing bu münasebetle, o şartlar içinde verilebilmesi ne denli mümkünse o kadar özel ve özge teminat aldı... Öte yandan, bir zaman için, uluslararası sahneyi finans problemlerinin kaplaması olağandır.»

Guardian (İngiliz) yazıyor: **«İngiliz Başbakanı ile M. Stewart, şu son günlerde artık İngiltere'nin Avrupa'ya girişine garantilenmiş gözüyle bakılabileceğini söylüyorlar.»**

Emperyalizm Sovyetler gibi acemi değil. Bir ülkede beğenmediği hükümetleri, kendi içinden kuyruğuna teneke bağlayıp kovalamanın en ince yollarını becerir. Finans - Kapitalin ekmeğine ikide bir çöp gibi batan De Gaulle, tereyağından kıl çekilirce kendiliğinden çekilip gitti. «Geri» ülke değil ki, geceyarısı hükümet devirmelerile idam sehpaları kurulsun. Bir **«Demokrasi»** sivilcesini yakalarsın. Oğalar, çıban edersin. De Gaulle olsa, hasmın başı ağırıp kaçar. «Sen sağ olasın sevdiceğim, ben de selâmet!» Dün ortada boğaz boğaza gelenleri, bugün kucak kucağa getirip apokarya maskarası etmek, sonra onları kullanamaz hale getirmek, israftır.

EMPERYALİSTLERARASI ÇEKİŞMELER OLMASA

Ne var ki, istediği denli kadife eldiven kullansın: Emperyalizm bir kaç baştaki kodamanı temizlemekle, her çelişkisini çözümlemekten uzaktır. Ortak Pazar içinde De Gaulle'ün debelenmesi ne idi? Geri Fransız tarımına prim kopartıp, Fransa'da köylü oylarıyla iktidarda kalmak. Alman Markı ile Fransız Frankını eşit dengede tutup, Fransız oylarını sola kaymaktan alakoymak. Bu çıkmazları Alman Finans - Kapitali gereken yolu alıncaya dek hoş görür göründü. Şimdi öyle mi?

Başta **Guardian** (İngiliz) sızıldanıyor:

«Hakikat şu olmaktan geri kalmıyor ki, Avrupalılar tarım anlaşmalarını çok kötü bir kota üzerine oturttular. Bu kota öyle kötü biçilmiş, öyle pahalı ki, İngiltere, açıkçası ve sadece şimdilik Ortak Pazar'a girme lüksünün karşılığını ödememekle kalacaktır. Doyçemark ile Frankın paritesine gelince, o her türlü gerçekçilikten yoksundur. Bunlar Büyük Britanya'nın girişine bir o denli başka iki engeldir.»

Ekonomi temeli tutmayınca, De Gaulle'ün yerine gelecek sihirbazların Politika perdesinde verecekleri oyundan, kuru Sovyet düşmanlığından bir hayır gelebilir mi?

Frankfurter Allgemeine Zeitung (Alaman) şöyle diyor:

«Bonn'da edinilen izlenime göre, M. Pompidou, General De Gaulle'den fazla, Fransa çıkarı adına, Avrupa Ekonomi Topluluğu içinde kalmıya inanlıdır, ve öyle görünüyor ki, Topluluk Fransız tarımını finanse etmeyi kesse de, onun Ortak Pazar'ı bırakıp gitmekle tehditte bulunacağı beklenmemelidir.»

Yâni, Fransız Finans - Kapitali, Fransa köylüsünü yıldırım hızıyla iflâsa götürüp iktidarda oyla kalabileceğini umabilirmiş? Bu iç umut, dış işlerinde daha da çetrefil:

«M. Pompidou, Avrupa üzerinde bir Fransız - Sovyetler Ortak egemenliği (Kondominiumu) demek olan Gaulle'cü kavrayışı bırakacaktır, ama Oder - Niesse hattının tanınmasına sadık kalacaktır.»

Dikkat edilirse, bütün Finans - Kapital **«Hür Basın»** ı, Haziran 15'inde yapılacak Fransa Cumhurbaşkanlığı seçiminde, daha şimdiden B. Pompidou'nun kazanacağını torbada keklik biliyor. Batılı Demokrasiler **«Hür Seçim»** lerin sonuçlarında böyle sağlam falcı. Ancak yüzyıllar boyu Fransız ve Alman halklarını birbirine düşman kesilttiren Kapitalizm ihtiyatı elden bırakmıyor. Hele Almanlar, aman deliye taş andırmıyalım, derdindeler.

Welt: «Çok şeyler, Fransa'daki iç duruma bağlıdır» diyor.

General Anzeiger: **«Londra ve Bonn sakın Paris üzerine baskı yapmasın»** diyor. Stuttgarter Zeitung: **«Brandt, Londra'yı Fransa üzerine baskı yapmaktan sakındırıyor».** Frankfurter Rundschau tekrarlıyor: **«İster Avrupa, ister para alanında olsun, Londra'dan ve Bonn'dan gelecek her baskı, araştırılanın tersi olandan başka sonuç veremez. Kendi politikasını tayin etmek Fransa'nın yalnız kendi bileceği iştir.»**

EMPERYALİZM: VATANLARI - MİLLETLERİ KALDIRIYOR

Şimdilik bütün uluslararası Finans - Kapitalin milletlere hoş göstermiye çalıştığı problem: Vatanları ve Milliyetleri ortadan kaldırmaktır. Dünyanın 3 devi: Birleşik Amerika 9,3 milyon kilometre kare, 189,37 milyon nüfus; Sovyetler Birliği 22,4 milyon kilometre kare, 224,75 milyon nüfus; Çin 9,5 milyon kilometre kare, 656,63 milyon nüfus.. Nedir bunların karşısında **Batı** denilen KAPİTALİST AVRUPA? Türkiye içinde 15 devlet birden: 3,6 milyon kilometre kare, 293,91 milyon nüfus.. Ancak o zaman bir AVRUPA'dan söz edilebilir.

Times (İngiliz) diyor: **«Wilson hükümeti, doğrudan doğruya Avrupa Parlamentosunun seçilmesini ve bunun iktidarlarının kuvvetlendirilmesini teklif ederse, iyi dilek sahibi bir Avrupalı olduğunun sağlam teminatını vermiş olacaktır.»**

Le Soir (Belçika) yazıyor: **«General De Gaulle'e yapılacak en haklı sitem, kaderin yalnız kendisine sunduğu Avrupa'nın birleştiricisi olmak fırsatını kaçırmış bulunmasıdır.»**

«Komunote Girişiminin verdiği yeni şans, «Altı» lardan her biri kendisinde olanı ona vermedikçe işletilemez. Yâni, Hükümetler, gerekli egemenlik transferlerine (hükümranlık haklarının devredilmesine) karşı yapılacak açık veya sinsi her türlü muhalefetler, silinip ortadan kalkmalıdır. Yâni, kamu oyları seviyesinde, özellikçi (partikülarist) içeriye dönüklükler ve «mini - milliyetçilikler», bunca iradeleri ve zekâları yutmaktan geri kalmalıdırlar.»

Bıçağın son gelip dayandığı kemik bu.

Ama, Alman bu işte epey kötümser. **Welt** diyor ki :

«Avrupa baharının gelişi daha hayli bekletecektir kendisini... Ne olursa olsun, Avrupa'nın birleştirilmesine giden yol sarptır.»

Çünkü, geniş yeniden üretime ilk kavuşmanın imtiyazı Avrupalıları bol keseden başkaları (sömürgeler, yarı - sömürgeler) hesabına yaşamıya fena alıştırmış bulunuyor. Emperyalizm şartları ortasında AVRUPA denilen şey, bir Kırk Harâmîler yatağıdır. Küçük, büyük her Emperyalist haydut, ancak ötekini atlatarak yağma Hasanın böreğine kavuşur. Hele Almanya'ya gelince...

ALMAN HAYDUDU : AVRUPA ÖNCÜSÜ

Sunday Telegraph (İngiliz) problemi şöyle koyuyor :

«(Altı) lar arasında Almanya askerlik, ekonomi ve sanayi üzerine öncüllük taşıyor.»

«Doyçe Mark», «bütün haybetile» Frank'a hükmediyor.

«Şimdiye dek, yalnız General De Gaulle'ün kişiliği bu gerçeklikleri maskeliyebildi. Almanlarda eksik olan tek şey Avrupa'nın direksiyonunu ele almak iradesidir. Ama işler az zamanda değişiveriyor. B. Strauss Şansölyeliğe (Alman Başbakanlığına) çıkarsa, Federal Alman Cumhuriyeti, yalnız çelik üretmenliğinde birinci, ve dünyanın en zengin Devleti olup, üstelik Avrupa'nın en güçlü ordusu ile cihazlanmış bir iktidarı almakla kalmıyacaktır. Almanya bu üstünlüğünün avantajını da kendi hesabına işletmek iradesini gösterecektir.»

Görüyoruz. Artık işin şakası kalmamıştır. Uluslararası Finans - Kapital Musolini'yi de, Hitler'i de, Franko'yu, Salazar'ı ve daha nicelerini hep böyle kışkırtır. Provokasyon başlamıştır. Ve tam Alman Yunker - Banker - Asker kafası için biçilmiş bir Savaş külâhıdır bu. Emperyalizm bir Hitler arıyor. De Gaulle ayakta iken Hitler çıkamıyordu. De Gaulle sepetlendi.

«Gelecek (Fransa) Cumhurbaşkanı, Avrupa bütünlüğü içinde Almanya'nın ekonomik - politik ağırlığına denk düşecek bir ağırlığın gereğini de hesaba katmak zorundadır. General De Gaulle, denilebilir ki, tek başına bir denk gelir ağırlık idi. Almanya'yı hizada tutmak için bir Avrupa yapmaktan kendisini vâreste sayabilirdi. De Gaulle'ün vârisi bunu göğüsliyebilecek mi? Bundan şüphelenmek yerinde olur.» (Le Soir, Bruxelles)

Şükür De Gaulle'ü atlattık. Şimdi Almanya'yı Avrupa'nın başına geçirmeli. Almanya'yı dünyanın başına belâ etmek için ise, Almanya'nın başına yeni bir Hitler'i musallat etmekten başka yolu yok... Uluslararası Finans - Kapital böyle düşünüyor. Düşünmek, yapmanın başlangıcıdır. Emperyalizm Hitler'i yapmak üzeredir.

Bildzeitung (Alman) : Kızıl çerçeve ve içinde yan yana Gn. De Gaulle ile B. Strauss'un (Alman sabık Harbiye, şimdiki Maliye Bakanı, skandalları ile ünlü Alman) fotoğraflarını koyuyor. Altlarında bir soru : **«Şimdi Bonn**

(Batı Alman başkenti) Avrupa'nın liderliğini yürürlüğe geçirecek mi?»

Sunday Telegraph (İngiliz) soruyor: **«Bay Strauss, General De Gaulle'-ün gidişinden sonra, Avrupa'nın kuvvetli adamı olacak mı?»**

Finans - Kapital, henüz Bakan olan askercil - finanscil ajanı Strauss'a, henüz Kiesinger'in işgal ettiği Alman Şansölyeliği katını buyur ediyor. Ve ona, Papalığın kutsallayışı ile **«Mister Europe»** (BAY AVRUPA) tacını giydiriyor.

EMPERYALİZMLE SÖMÜRGELER ÇELİŞKİSİ OLMASA

Görünen köye kılavuz ister mi? **«Hür Basın»** ın bütün genelev tezgâhtarlığına rağmen, Finans - Kapital kendi eliyle kendi ipini çekiyor.

Amerika'yı kan boğuyor. Kapitalizmin bütün öldürücü çelişkileri Amerika'nın başına üşüşmüş. Geri ülkelerde Millî Gelirden adam başına 740 - 1400 lira düşerken, Amerika'da 14.000 lira düşüyor. Çünkü, sözde **«sömürge»** leri kaldıran Emperyalizm, «Yeni - sömürgeciliği» içinde, dışında ayakta tutmazsa öleceğini biliyor.

«(SÖMÜRGECİ) çapul var olmaktan çıktı. Ama sömürge çapulunun mekanizmaları yerli yerinde duruyor: Sanayileşmiş ülkelerle gelişim yolundaki ülkeler arasında bulunan ilişkiler, temelinden değişmedi; vaktile sömürgeleşmiş ülkeler, hattâ azçok sosyalist biçimli düzenleri kabul ettikleri zaman bile, bağımsızlıktan temeli değişikliğe kavuşamadılar.»

«Az gelişmiş ülkeler özel sermayeye başvurarak gelişimlerini çabuklaştırmaya kalkıştıkları ölçüde «Sömürgecil» şartları büsbütün ağırlaşıyor.» (P. Castle, 4 Nisan 1969)

Çünkü Özel Sermaye ancak kısa sürede amortisman yapacağı dallarda, yüksek iskonto ve faizle çalışıyor. Ya hiç sanayie girilmez, yahut bizdeki Coca Cola ve Montaj sanayii gibi kıtıpiyoz soygun işletmelerine başvurur. O yüzden geri ülkelerle ileriler arasındaki uçurum derinleşir. O zaman dünya Ortaçağına yaklaşır:

«Bu görüşle Üçüncü Dünya ulusları, Avrupa Ortaçağı'nın başlangıcındaki barbar uluslara denildiği anlamda birer barbar ulus biçimine giriyorlar.» «Komünizm düşmanlığını karnındaki kör barsağı gibi saklıyan orta Amerikalı bile anlıyor ki Amerika dünyada tek değildir, ve oturaklı bir dünya düzeni gerçekleştirme yolunda, gittikçe daha fazla, 1917 Ekim Devrimi'-nden çıkagelmiş ideolojiyi hesaba katmak gerekir.» (Jean Denods, 4.4.1969)

Batılı yazarın diline takılan **«Barbar»** sözcüğü kimsenin sinirine dokunmasın. Antika Romalı ağanın **«Barbar»** evrene bakışındaki **«üstünlük kompleksi»**, ister istemez geri ülkelerin **«altlık kompleksi»** ile hesaplaşmak zorunda kalıyor. Barbarlar içinden kokuşmuş Antika Roma'ya nasıl bakıyorlardı ise, bugün tıpkı öyle, Geri Ülkeler İleri Emperyalizmlere bakıyorlar. Antika Barbarlık, yakıp yıkmaktan başka yol bilmiyordu. Modern Barbarlık, kendisini o duruma sokan Finans - Kapitalin ciğerini okuyan BİLİNÇ'-tedir. Onu mutlak temizliyeceğine inanmaktadır. Vietnam o bilincin ve inancın anıtıdır.

EMPERYALİST ANAVATANIN İÇÇELİŞKİLERİ

Amerikan Emperyalizmi için iş yalnız **DIŞ «Barbarlık»** ile kalsa ne iyi. Amerika'nın asıl **İÇ «Barbarlığı»** her yarasının üstüne tuz ekiyor. Finans-Kapitalin öldürdüğü John Kennedy, sözde dünyada açlığa ve zorbalığa karşı **«Peace Corps»** (Barış Heyetleri) kurmuştu.

«Bu heyetlerin yeni şefi, geçen salı Ak-Saray'da yemin eden B. J. H. Baltchford, artık bu Corps'un daha fazla Birleşik Amerika Devletleri'nin kendi içinde faaliyetlerini yaymasını teklif etti. Bu teklif, aynı zamanda B. Nixon'un da projesine uyuyor: O proje hem dünyada açlıkla, hem de esas itibariyle zencilerin ve 16 milyon Amerikalının «az-beslenimi» (sous-alimentation) ile de savaşmayı öneriyor.» (B. de Durnad, 9 Mayıs 1969)

Wandel Wilky'nin **«İÇ SÖMÜRGE»** dediği bu kapitalizmin Amerikan köleliği, **«Yankee»** yi artık, —yalnız **«Evine git»** diyen yabancı ülkelerden değil,— kendi **«EVİNDEN»** de kapı dışarı etmiye başlıyan bir kanser olmuştur. Amerikan Finans-Kapitali, her yıl **Mafia** adlı haydutlar teşkilâtına 100 milyar dolar, **CIA** denilen casus ağlarına 100 milyar dolar (top yekün Türkiye'nin 100 yıllık tüm bütçesi kadar değeri: 2.000 milyar Türk Lirasını) sokağa atarca harcamıya can atıyor da, bu uluslararası gangsterlik parası ile yeryüzünü Cennete çevirmeye, 16 milyon Amerikalıyı, 50 milyon zenciyi insanca yaşatmıya katlanamıyor.

Tekelci Kapitalizm açmazına karşı bütün bulduğu ilâç, bütün Antika Medeniyetleri köklerinden kazımış olan verimsiz, sonuçsuz kaba ZORBALIK'tır. Bunu Amerikalıların kendileri söylüyorlar. Öldürülen şiddet aleyhtarı rahip Martin Luther King anısına, Atlanta (Georgia) sokak yürüyüşüne katılan rahip Abernathy şöyle haykırıyor:

«Amerika şiddetli bir millettir; fukaralara karşı, Kara insanlara karşı ve başka milletlerin halklarına karşı şiddetlidir... Amerika hastadır. Amerika çirkindir: çünkü Amerikalılar açlıktan ölürken, Amerikalılar eğitimden yoksul kalırken, Amerikalılar Vietnam'da ölmiye gönderilirken Amerika hem hasta, hem çirkindir.»

«BİR SİNEK BİR KARTALI VURDU YERE!» (Yunus)

Amerikan halkı sokaklarda böyle bağırırken, Vietnam'da yediği dayağın acısını lâfla çıkarmak istiyen yenilgin General Westmoreland, Pentagon'a verdiği resmî raporunda utanmadan şunları yazabiliyor:

«1968 Tet saldırısı, tersine bir «Pearl Harbour» oldu... Düşman için bu bir kahredici yıkılış idi... Güney Vietnam Hükümeti o saldırıdan kılına dokunulmadan çıktı, daha güçlü, silâhlı kuvvetleri her zamankinden daha önemli, ve düşman kuvvetleri ciddi surette zayıflamış olarak çıktı.»

«Kuzey Vietnam üzerine yapılan Amerikan bombardımanlarının baskısı Hanoi'i müzakereler araştırmaya «yanaştırdı» ...»

Ve bu Tarihte az görülmüş yalan kıvrıldıktan az sonra, Amerika Vietnam'ın çete savaşçılariyle bile masa başına oturmak zorunda kaldı. Söz-

de, yukarıdan atmasyonlarla, gerileyişini ve bozgununu «şerefle» yapmış görünecekti. Oysa bütün dünya: **«Gerçekliğe bundan daha pis, daha itçil kılık değiştirmek olamaz»** diyerek tiksinti duyuyordu.

Çünkü, Amerika'nın Vietnam'da her **«B-52»** uçak saldırısı yarım milyon Türk Lirası ediyor. Üç yılda 50 bin **«B-52»** uçak saldırısı olmuş, yalnız bunlara yılda 10 milyar (her yıl Türkiye bütçesinin yarısı kadar) Türk Lirası sokağa atılıyor. New York'ta buna **«İFLÂS»**, **«MAHŞER»** diyorlar. De Gaulle ile son görüşmesinde Nixon: **«Vietnam avantür'ünü bertaraf etmek için bir yıl ister»** diye 1969 yıl sonu belâdan kurtulma umuduna sarılıyordu. Çünkü Harp Sanayicileri ile boş Generaller uğruna, Fransızların deyimi ile: **«Dolar, kasa hırsızlığını andıran yapma yazılarla ayakta tutuluyor.»**

Hemen bütün aklı başında Batılı aydınlar yazıyorlar:

«İğrenç ve şeref kırıcı bir ihtilâfa karşı gençliğin ayaklanması, Lyndon B. Johnson bir yalancı olarak sırıttıkça, ve «boys» lar (Amerikan çocukları) cöngül bataklıklarında yahut yüksek yaylalarda, hep son çeyrek saatten önce biner biner öldürüldükçe, bozgun yelinin estiğini orta Amerikalının duyar olması... nereye varacak?... Vietnam'da Pentagon möbleleri ve Amerikan yemek salonuna kendini yazdıran sahte-general Thieu'yü kurtarmak istiyor. Kongre'de Generaller, kimi sarı tehlikeyi, kimi Sovyet tehlikesini ellerinde sallıyarak, ve nerede ürkekler yarınlarından korkuyorlarsa oraya ikide bir panik havası estirerek, nüfuzlarını ve bütçelerini korumaya çabalıyorlar.»

«Biz hepimiz hastayız. Vietnam harbinin hastasıyız. Çünkü Evrencil Vicdanı mikropla bulaştıran hep Vietnam Harbidir.» (Marcel Gimon, 4.4 1969)

ALMAN KARTALININ EKONOMİK KANADI

Evet, kapitalizmin yatalak ölüm hastalığı Emperyalizm çağıdır. Emperyalizmin kabadayısı Amerika, Finans-Kapital kenefine jandarma yazılmanın kan ve irini içinde kıvranıyor. O zaman, Uluslararası Finans-Kapital ister istemez, 10 günde 4,4 milyar dolarını (2 yıllık Türkiye bütçesinin tümünü) hava oyunu ile gönderdiği Almanya'yı, İkincillikten Birincilliğe doğru çekecektir. Sürüyle Emperyalistler ektiklerini biçiyorlar: içlerinde ekonomice tek manevra kabiliyetli, gençlik aşısı yemiş Emperyalist, Almanya'dır.

Geçen 28 Eylül seçiminden önce B. Strauss, Alman Markını yüzde 8 yükselteceğini ağzından kaçırmıştı. Bir hesap etti: yüzde 8 değil, 1 Doyçe Mark pahalaşsa, Alman köylülerinin cebinden 250 milyon Mark eksiliyor. Onun üzerine ihracat resmi üzerine yüzde 4, ithalât resmine yüzde 4 zam etmekle yetindi. Ama bu **«Alman balans fazlasında hiçbir şey değiştirmedi.»** Ve Mark'ı yükseltmedi. Böylece ücretleri de arttırmamış oldu. Alman ihracatı yavaşlamadı. «Demokrat» Emperyalistlerin elleri böğürlerinde kaldı. Neden? Çünkü:

«Doğrucası, Batı Almanya'nın büyük işletmeleri geçen yıl boyu öyle önemli kazançlar elde ettiler ki, olmadı, dış pazarlar üzerinde tuttuklarını koparmaktan geri kalmıyarak ta, satış fiyatlarında iri fedakârlıklar yapabiliyorlardı.» (Paul Castel, 9 Mayıs 1969)

Bilimcil Sosyalizmin temel prensipini kim atlıyabilir. Üretim temelinde baskın çıkan Devlet, silâh gücünde de aşağı kalamazdı. Alman Emperyalizminin, surdinle keman çalar, çalarken ansızın perdeyi ayyûka çıkarıvermesi bundadır. Artık eski terbiyeli konuşan **«İyi Alman»** yok karşımızda. Bu Emperyalist Alman'ın Uzay-Atom-Kimya-Mikrop silâhlarına el attığı göz önüne getirilsin. Almanya'da olanların hiçbirisine şaşılamaz olur.

Sanayii hızlı, parası üstün getirilen Alaman, yalnız Fransız Frankının, İngiliz Sterlininin, Amerikan Dolarının başı üstünde Doyçe Markı Demoklesin kılıcı gibi tutmakla kalamazdı. Askerlikte, İç ve Dış politikada da **«Deutschland Deutschland über alles»** (Almanya, Almanya: Herşeyin üstünde)! olacaktı. Bizde «Ordu geliyor! Mustafa Kemal geliyor!» diye muhalefet susturuluyor. Tersine, Alman Emperyalizmi, NPD (Millî Alman Partisi) adlı **Yeni-Nazi** külhanlarını kışkırtarak, **«Markı pahalandır, ihracatın azalsın»** diyen amelmanda «Demokrat» Emperyalistlere: **«Hitler gelir, ha!»** karşılığını veriyor: Köylü oyları elden gider!

ALMAN KARTALININ NAZİ PENÇESİ

Oysa, apaçık kanunla yasak edilmiş **Nazilik** (yasak edilen DP'nin **«kırat»**ına dek alınarak kurulan AP gibi) uluorta Hitler tapıncını **«Deutsche Wiedergeburt»** (Alman Yeniden-doğuşu) ilân edişine göz kırpılıyor. Soranlara: «Ne yaparsın: **Guguk** (Hukuk) **Devletiyiz»** yollu burjuva **«Demokrasi koşulları»** kıldan ince, kılıçtan keskin gösteriliyor. Beride, Yeni-Nazi Partisi Hanovr'dan Bonn başkentine taşınıyor. Yeni «Führer» von Thadden'in şahsına Kennedy'lerden esirgenen zırhlı camlı, kurşun işlemez Mercedes'ler sunuluyor. Muhafazasına «MEMUR» şeref kıtası ise, (tıpkı bizim hüdayinâbit Kommandolar ve MHP Ergenekon Arslanları gibi), hep judo ve karate Pehlivanı hüviyetleri aslına uygun polislerden derleşik.

Bu «dokunmayın çarpar» Nazi Yenileri, Stuttgart Kongrelerince yayınlanmış 15 milyon seçim jurnalında sözlerini hiç esirgemiyorlar. Orada, Bonn devletinin çok **«Faul»** (çürümüş) şeyler sakladığını açıklıyarak, şu sloganları atıyorlar: **«Sicherheit durch Recht und Ordnung»** (Hukuk ve Düzen yoluyla EMNİYET!). Bu şımartılan Finans-Kapital satılıklarının yüz tanesinden 15 ilâ 20 tanesi **Bundeswehr** (Batı Alman Ordusu) subay ve erlerinden aday gösteriyorlar.

«Dilber Adolf» adı verilen yumurtadaki Hitler, von Thadden, gelecek **Bundestag** (Batı Alman Meclisi) da (Yaşı benzesin, Menderes'in ustası Bayar gibi) 100 koltuktan aşağısını kabul etmem diyor. Hem de kimden alacak bu **«Milletvekilliklerini»?** Hiç kimseden değil: 60'ını Sosyal Demokratlardan, 40'ını Hristiyan Demokratlardan, 10'unu Liberallerden. Ve Birleşik

Avrupa mı istiyorsunuz? Mark'ın **«vurucu gücü»** yetmez, Alman A. B. C. silâhlarının vurucu gücü gerekir.

Nazi bozgunu üzerine Franko İspanyasına kapağı atıp ense yapan Belçika **«Hexiste»** (Faşist kafatasçılar) şefi Degrelle bile, yavaş yavaş sesini çıkarıp Hitler'in itliğini göklere çıkarıyor. Sesinde az melankoli var:

«Yirmi yaşında bir oğlan için biz kimiz? Biz göçerken henüz doğmamıştı bile... Başımızdan geçenler onu Verangetorix'in bıyıklarından ve 14. cü Louis'nin çürük dişlerinden fazla ihtiraslandırmaz.»

Gençleri Hitler'in zafer günlerindeki kanlı cümbüşe imrendirme görevini (**«1000 yıl için Hitler»** ve **«Yuvarlak Masa»** eserlerinde) şöyle «şahlandırıyor»:

«Ne idi o büyülü günler, ki babalarımızın bizim ardımızdan yürümekten başka işleri kalmıyordu; o günler ki, dört bir yanda kurt gözlü, kurt dişli gençler, dikiliyor, sıçrıyor, dünyayı değiştirmiye hazırlanıyordular!» «Zafer istiyenlerin, inananların olur. Ben bunu, başarılarından kuşkuya düşen ateşli gençleri cesaretlendirmek için söylüyorum.»

Nereye cesaretlendiriyor bozkurtları? Hitler'in, gaz odalarında çırılçıplak kadın ve çocukları kahpece boğuşuna. Eli kolu bağlı, iskeleti çıkmış insanları diri diri fırınlarda yakıp, altın dişlerinden sırtlan generallerine madalya ve eritilmiş insan yağlarından aç sürülerine sabun yapışına. Bizim kafatasçı **«Bozkurtçu»** lara burçak tarlasında ot yoldurtmak için ellerinden geleni yapan, fakat belleri Stalingrat'ta kırılınca Berlin varoşlarına dek kaça kaça kuskunları kopan o Kurt'un boku bile olamıyacak, çakır «Kurt gözlü, Kurt dişli, Kurt beyinli» Finans-Kapital canavarcıklar dünyaya Hitler'in 1000 yıllık Gauleiter havlamalarını bıraktılar.

DİRİLTİLEN KAFATASÇILIK ÜLKÜSÜ

Almanya'da Finans-Kapitalin diriltme sevdasile tutuştuğu Kafatasçılık, yeniden Hitler'in esrar kabağından daha kof çıkan: **«Europafestung»** unu (Avrupa kalesini) SS kıtalarının **Blitzkrieg** (Yıldırım Savaşı) ile kuracaklar.

«O Waffen SS (silâhları) ki, öylesine aptalca ve haksızca tasvir edilmişler: Kahramanlığın aristokratlarıdırlar.»

Finans-Kapital tam zamanında Atom-Mikrop-Kimya silâhları ile yeni gericiliğini Almanya'dan başka nerede o denli kolay hortlatabilir? Fino köpeği Rexiste Léon Degrelle onu uluyor:

«Almanya ve İtalya, yenilmiş, ezilmiş olmakla beraber, erkenden Avrupa'nın başını tuttular. Çünkü büyük Hitlercilik ve Faşistlik okulu karakterler yaratmışlardı... Yüzyılımız büyük Hitlerci kasırga ile temellerine dek sarsılmıştı, bütün alanlarda kalıbını değiştirmişti... Nükleer enerjinin keşfinden minyatürizasyona dek bütün modern keşiflerin şimdiki gelişimi demek, Hitler demektir... Kulaklarınızı tıkayınız, ama bu böyledir! ... Hepsini Hitler yoluna koymuştur. Öyle bir zamanda ki, pusmuş bulunan Avrupa, önündeki çanaktan ötesiyle hiç kaygılanmaksızın gündelik çorbasını içi-

yordu... Uğrunda yaşadığımız Faşizm, çağımızı bir dahası kalmamacasına kalıbına döktü... 20. nci Yüzyılın büyük ihtilâli yapılmıştır.»

Alman Emperyalizmi böyle boşveriyor. Bizim İ. İ. Paşanın, süprüntülükten bulup buluşturup piyasaya moloz sürüşü halt etsin: Uluslararası Finans-Kapital, Vatan ve Millet sınırlarını yok etmenin tek yolunu Alman faşizminde görüyor. Onun için, yalnız bizim yobazlar «Said'i Kürdî'i Nursî» in kitabında, Kur'an'daki yeri gibi: Uçağın, Radyonun, Aya gitmenin yerini bulacak değiller ya. Finans-Kapital de bütün modern keşifleri, Hitler sapığının, her kitabı yakıp bıraktığı karakaplısından çıkaracak. Bu olağan. Yalnız **«Büyük 20. nci Yüzyıl»** devriminde de Hitler'in parmağını bulmak ilginç. Bizim Kafatasçı ve Keşçi ilgililere bilgi sunulmaya değmez. Uluslararası Finans-Kapital ne der bu ise? Polonya, Macaristan, Çekoslovakya, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Arnavutluk, sahiden Nazi çizmesinin nalçasiyle Komünizme geçmediler mi? Bak sen şu kerhut Hitler'e; demek, dünyaya **«1000 yıllık Yeni Düzen»** getiriyorum derken, **«Yirminci Yüzyılın Büyük İhtilâli»** ni kotarırmış, ha! Çin'i de **Kızıl Çin** yapan, Finans-Kapitalin kutsal Japon Mikado'su Kafatasçılığı olmadı mı?...

Yok, bu Faşistlerde, hele iş var. Batak Avrupa **«Çorbacı»** larının başlarına gene bir ısmarlama Amerikan çorabı öreceğe benzerler. Hadi hayırlısı mı demeli? Tevekkeli değil, **«söyliyene bakma, söyletene bak»** demez, bizim Nasreddin Hoca halkımız. «Çok alâmetler belirdi!» Tevekkeli değil, bizim Mini-Finans-Kapital, ölümden o denli korkmaz «AŞIRI» dan korktuğu kadar! Gelip görmez misiniz ki, «AŞIRI SAĞ» da **«Kurt gözleri, Kurt dişlerile»** Tarihin tarlasını eşen, «AŞIRI SAĞ» deyip, Emperyalizmi ŞAŞIRTAN «AŞIRI SOL» un yolunu açarmış.

FİNANS-KAPİTAL: BİR HİTLER ARIYOR

Öyle anlaşılıyor ki, Finans-Kapital Almanya'da Faşizmi, şimdilik yedekte tutuyor. Mark tekerlenip, Almanya sokakları işsizlerle dolmadıkça, **Kripto-Naziler** daha elverişli cinayet paravanı olabilirler. Artık Almanya De Gaulle'ün ağzına bakan Koca Kurt Adenauer Bonn'u değildir. Kiesinger'in Başbakanlığı bir paravanadır. Onun ardında, Dünya **Dış** İşlerini ayarlıyan Sosyal-Demokrat B. Willy Brandt ile, dünya **Finans** işlerini ayarlıyan «Mister Avrupa» B. Josef Strauss Alman Finans-Kapitalinin gizli kuvveti ve sözcüsüdürler.

B. W. Brandt, Mart'ın son haftasında Washington'un Perşembe akşamı dörtler yemeğini yerken, başta Amerika gelmek üzere bütün Emperyalist **«Partenaire»** lerine (karşı-oyuncularına), sayı ile kendilerine gelmelerini hatırlattı. Elinde **«Anlaşma belgeleri»** ni tutuyordu:

«Bonn ile oyun arkadaşları arasındaki anlaşmalar öylesine anlaşmalardır ki, oyun arkadaşları bu maddeler üzerinde Federal Almanya'nın tutumu ile bir hizada bulunmaya angaje olmuşlardır. Batı Almanya, öyle bir esirdir ki, onu yakaladıklarını sananları sıkı sıkıya yakalamış bulunmaktadır.» (4 Nisan 1969)

Türkçesi, Alman Emperyalizmi, omuzdaşları Amerikan, İngiliz, Fransız Emperyalistlerine diyor ki: «Siz, beni yendirdiniz. Esir aldınız. Ama yaptığınız yardım ve anlaşmalarla bana öyle bağlandınız ki, artık isteseniz kaderinizi benimkinden ayıramazsınız. Siz beni esir almakla **«Baba bir hırsız tuttum»** diyen çocuğun durumundasınız: koyuverseniz gitmem, götürmek isteseniz gelmem. Hepinizden güçlüyüm şimdilik. **Avrupa Birliği** mi istiyorsunuz? O güç ister. Güç bende var. Avrupa'yı (Batı Emperyalizmini) ben birleştireceğim!»

B. Brandt'ın bıraktığı yerden bir ay sonra B. Strauss alıyor. Alman Emperyalizminin eski Savunma Bakanı olarak Alman **Yunker** (Ağa) **Asker** (Generalleri) ini şimdiki Maliye Bakanı olarak Alman **Banker**'liğini temsil ediyor. Böylece Alman Finans - Kapitalinin ruhu olan (Yunker + Asker + Banker) üçüzü (bizdeki gibi: Demirel: Yunker, Bayar: Banker, İnönü: Asker.. diye ayrı ayrı kişilikler yok) hepsi birden B. Strauss'ta toplanıyor. Onun için kendisine Uluslararası Finans - Kapital: **«Mister Avrupa»** pâyesini giydirmiş bulunuyor.

19. uncu yüzyılda **«Mister Avrupa»** İngilizdi. 20. nci yüzyılın birinci yarısında (1918'den beri) **«Mister Avrupa»** fiilen Amerika oldu. Bu «Mister» lik için Hitler çok kan döktü. Tutmadı. Şimdi, (Birinci Emperyalist Evren Savaşından 50 yıl sonra), İkinci Emperyalist Evren Savaşından 25 yıl sonra) 1969 yılı **«Mister Strauss»** Hitler'in yapamadığını yapacak. İngiliz bile Bay Strauss'tan münasibini bulamıyor. Mister Strauss ta, Anglosaksonların aslında Cermen olduklarını düşünerek, İngiliz **Komuna Odası**'nda (Avam Kamarasında) bir **«Atlantik Grubu»** na, Avrupa'yı nasıl biricik Cermen Avrupası yapacağını açıklıyor.

(Devamı Gelecek Sayıda)

1 mayıs nedir

Şefik Hüsnü'nün yazdığı ve 1925'te basılan «Mayıs 1 Nedir» adlı broşürün iki bölümünü dil ve üslubuna dokunmadan yayınlıyoruz.

TÜRKİYE AMELESİ 1 MAYISTA NE İSTER

Mutlakiyet ve Meşrutiyet Devirlerinde bir «güruh» sayılan Türkiye amelesi «işçi ve çiftçisi» yarattığı halk cumhuriyetinden pek çok şeyler istemiş ve bu isteklerini muhtelif vasıtalarla söylemiş ve göstermiştir. 1923 Şubatında İzmir'de toplanan İktisat Kongre'sinde memleketin dört tarafından gelen yüze yakın işçi murahhasının iştirakiyle, ciddi bir tetkik mahsülü olarak meydana gelen lâyiha, Türkiye amelesinin esaslı metalibini göstermektedir.

Bu lâyihada, iş saatinin sekize indirilmesi, yevmiyelerin hayat pahalılığına göre tesbiti, ücretli hafta tatili, gece işinin iki kat ödenmesi, kadın ve çocuk işçinin himayesi, serbestçe sendikalar teşkil etmek, grev ilân etmek, neşriyatta bulunmak haklarının tamamen tanınması, amele tekaüdü, kaza tazminatı, işsizlik sigortaları ilh. gibi amelenin maişet şartlarını ıslah edici maddelerle, derebeylik bakayası olan mütegallibe ve sergerdelere ait emval ve emlâkın müsaderesi ile fakir köylülere tevzii ... gibi tedbirler mevcuttu.

İşte Türkiye amelesi 1 Mayısta Cumhuriyet Meclisinden ve Hükûmetinden her şeyden evvel bu lâyihada tesbit edilen esaslar dairesinde, kendi içtimaî, iktisadî ve siyasî haklarını temin eden bir **(Mesai Kanunu)** nun yapılmasını istiyor. Serbest bir surette Sendikalar ve Birlikler teşkil etmek, grev ve neşriyat yapmak hakkını istiyor.

İrtica'a ve mürteci şeriatçılara karşı açılan mücadelede en ön safta olan işçiler, memlekette Cumhuriyetin kuvvetli bir surette yerleşmesi ve köylünün kurtulması için şeyhlerin, ağaların, murabahacıların, derebeylik ve eşref tegallübünün kökünden kırılmasını ve bütün Kurun-u Vustaî teşkilâtların mahvını istiyor.

Türkiye'nin siyasî ve iktisadî istiklâlinin temini, ancak bizi bir müstemleke haline koymak isteyen Garp Emperyalizmine karşı mücadele ile kabil olduğuna kanidir.

Beynelmilel proletarya ailesine dahil olan Türkiye amele sınıfı da bütün bu arzularının, bu taleplerinin yerine getirilmesini büyük bir sabırsızlıkla Cumhuriyet hükûmetinden beklemektedir.

Cumhuriyet hükûmetinin en büyük millî sermaye olan iş kuvvetini ve işçileri ecnebi ve yerli sermaye ve kumpanyalara, şirketlere, ve bütün soygunculara karşı müdafaa ve himaye edecek Mesai Kanunu'nu her şeyden evvel meydana getirmesi hayatî bir zarurettir, bir mecburiyettir.

Beynelmilel amele hareketlerinin tarihi bize gösteriyor ki patronlar ve sermayedarlar hiç bir memlekette ve hiç bir zaman kendiliklerinden amelenin haklarını teslim etmemişler, onların istediklerini vermemişlerdir. Ve ameleler dağınık, teşkilâtsız ve şuursuz bir halde oldukları zaman daima ezilmişler ve soyulmuşlardır. Ancak, teşkilâtlandıkları, sınıf şuurunu idrak ettikleri, hakiki dost ve düşmanlarını anladıkları ve yekvücut bir kitle gibi hareket ettikleri zamandır ki istediklerinden hiç olmazsa bir kısmını elde etmeye muvaffak olmuşlardır.

Muhakkaktır ki Türk işçi ve çiftçisinin, Türk halkının kanı ve fedakârlığı bahasına meydana gelen Cumhuriyetin en kuvvetli ve en candan dostu ve istinatgâhı bizzat işçi ve çiftçilerdir.

İçtimaî ve iktisadî seviyemizin süratle yükselmesine mani olan kuvvetler, derebeylik, Hilâfet, Saltanat ve Meşrutiyet bekayası olan müesseseler, an'anelerdir. Ve onları müdafa edenlerdir.

Amele sınıfının menfaati ise irticaın yıkılmasındadır. Binaenaleyh amele sınıfının şuurlanması, teşekkül ve tekeffül etmesi, irtica için en büyük bir darbedir.

Binaenaleyh Türkiye iş kuvvetini himaye eden teşkilâtın meydana gelmesini istemek amele sınıfı ve amele teşkilâtları için nasıl sarih ve itiraz kabul etmez bir hak ise bunu meydana getirmek te Cumhuriyet hükûmetinin en birinci vazifesidir.

BİR MAYIS NEDİR?

Yarın, eski ve yeni dünya ajansları şu haberleri vereceklerdir: Paris'te, Londra'da, Berlin'de, Newyork'da... bütün işçiler tatil etmişler, yüzbinlerce insanın iştirak ettiği muazzam mitingler, nümayişler yapmışlar, bağırmışlar, ihtimal polisle grevciler arasında hadiseler olmuş...

Acaba her sene aynı günde, dinleri, ırkları, lisanları ve Devletleri ne olursa olsun, bütün dünya işçilerinin işlerini bırakıp, böyle kitlevî tezahürlerde bulunmalarının sebebi nedir? Onlara ekseriya —bir amele için mühim birşey olan— bir günlük kazançlarını terk ettiren, hattâ bazan çalıştığı yerden büsbütün kovulmak tehlikesini göze aldıran kuvvet nedir? Her amelenin yaptığı veya yapmak istediği hareketin manâsını ve ehemmiyetini takdir etmesi lâzımdır.

Evvelâ şunu söyliyelim ki, 1 Mayıs amele için herhangi bir istirahat, zevk-ü sefa, eğlenti günü değildir. Bilâkis bütün amele hareketi tarihi bize gösteriyor ki, hemen bir asır zamandan beri yapılan 1 Mayısta amele sınıfı asla dinlenmemiş ve gülmemiştir. Belki pek çok yorulmuş, üzülmüş, kurban vermiştir.

1 Mayıs, bilâkis yerin altında ve üstünde çalışan milyonlarca işçilerin vapurlarda, şimendiferlerde, madenlerde, fabrikalarda çalışan ve ıstırap çeken bütün amelenin kendi mukadderatını en iyi düşündüğü, vaziyetini en iyi anladığı, Kapitalist soygunculuğuna karşı ebedî şikâyetlerini haykırdığı, kendinin de insan gibi yaşamak hakkının tanınmasını istediği ve bunu mütesanit ve yekvücut bir kitle halinde yaptığı bir gündür.

Mamafih bazan 1 Mayısın gayesinden inhiraf ettiği veya kasden inhiraf ettirildiği olmuş, 1 Mayıs, alelâde bir bayram günü gibi tes'id edilmiştir. Bizde de ilk senelerde 1 Mayıs günü işçiler yemeklerile ailelerile kırlara gitmişler, kuzu yemişler, gülmüşler, eğlenmişler, hoşça vakit geçirmişlerdir. Evet amelenin de büyük nefes almaya, gülmeğe, eğlenmeğe hakkı vardır. Hem herkesten ziyade hakkı ve ihtiyacı vardır... Fakat muayyen ve sarih bir manâsı ve hedefi olan 1 Mayısı bir eğlence günü olarak geçirmek amele menafiine muhaliftir, amele hareketine, amele idealine muhalif bir harekettir. Demir ve petrol kralları, maden ve fabrika sahipleri, borsa bezirgânları, karanlık kuyularda, müteaffin fabrikalarda.. en fena sıhhî şerait altında işlettikleri milyonlarla esir işçinin teri ve kanı bahasına kazandıkları paraları en adi ihtirasları için sarf edebilirler.. Onlar için, 1 Mayıs da, Haziran da, Ramazan da, Bayram da, Kış da, Yaz da.. her gün bayramdır. Çünkü her gün serbest, her zaman ve her yerde rahat ve mesutturlar. Halbuki işçiler niçin bayram yapacaklardır... bizzat yarattıkları kıymetlerden hisselerine düşen derin bir sefalet, ebedî bir yoksulluktan başka bir şey midir? Onların tes'id edilecek mes'ud bir mazileri var mıdır? Beynelmilel amele sınıfının mazisi, çetin mücadelelerle, kaybolmuş harplerle, bîpâyân ıstırap ve mahrumiyetlerle dolu değil midir?...

İşte bunun içindir ki, 1 Mayıs, amele sınıfı için bir eğlence ve şenlik günü değil, belki bir faaliyet ve matem günüdür. Matem günüdür, çünki, beynelmilel amele sınıfı bugün, amele menafii, amele kurtuluşu için fedây-ı hayat eden, Kapitalizm kurbanlarının mukaddes hatıralarını hürmetle yad ederler... Çünkü, bütün sene, şehrin muhtelif sanayi ve ticaret müesseselerinde muhtelif mahallerde yekdiğerinden uzak yaşıyan işçiler bugün birleşirler, tanışırlar, müşterek dileklerini ortaya atarlar, esir gibi yaşama-

mak istediklerini anlatırlar, haklarını en gür seslerile, hep bir ağızdan isterler...

Fakat **1 Mayıs**, bir eğlence günü olmamakla beraber, her halde amelenin gaddar patronlara ve bütün soygunculara karşı kuvvet ve kudretlerini gösteren ve işçilerin her memlekette iktisadî hayatın temel direğini teşkil ettiğini anlatan ve bizzat işçilere teşkilâtlanmış ve birleşmiş amele sınıfının ne kadar büyük bir kuvvet olduğunu bildiren bir korku ve ümit günüdür.

Kapitalistler için bir korku günüdür; çünki yirminci asr-ı medeniyette cemiyetin en faydalı ve lüzûmlu unsurları olan işçileri halâ birer esir sürüsü gibi kullanmakta ve soymakta devam eden sanayi ve ziraat patronları, borsa bezirgânları, amelenin bu umumî ve beynelmilel tezahürü karşısında düşünmeğe mecbur olurlar.

Filhakika istediği, birleştiği ve anlaştığı dakikada, değil bir tek memlekette, bütün cihanda iktisadî hayatı, bütün vesait-i nakliyeyi durdurabilen bir kuvvet, hakikaten kendisinden korkulacak, kendisi sayılacak bir kuvvettir.

Amele için bir ümit günüdür; çünkü, **1 Mayıs** günü dünyanın her tarafında tatil-i eşgâl eden işçiler aralarındaki tesanüt ve kardeşlik rabıtalarını, menfaat ve gaye birliklerini her zamankinden daha ziyade kuvvetle duyarlar; kendilerinin, büyük beynelmilel bir ailenin muazzam bir işçiler ordusunun fertleri olduklarını anlarlar, kuvvetlerini daha iyi hissederler, ve cesaretleri ziyadeleşir. İstikbâl ve mukadderatları hakkındaki ümitleri çoğalır.

Ve anlarız ki, bugün patronundan hakkını isteyen bir amelenin, bir sendikanın arkasında bir amele, bir sendika vardır... Amele sınıfının bir kısmına kaldırılacak bir patron eline karşı bütün cihan amelesinin nasırlı elleri kalkacaktır.

İşte arkadaşlar, **1 Mayısın** manâsı ve mahiyeti hakkında az çok bir fikir edinmişsinizdir...

Şimdi size **1 Mayısta** cihan amelesinin, ve onun bir cüz'ü olan Türkiye amelesinin en başlıca istekleri ne olduğunu da söylemek istiyoruz.

Yalnız daha evvel 1 Mayısın bu çok mühim ve tarihî günü nereden ve nasıl doğmuştur bunu anlıyalım, bunun kısa bir tarihçesini yapalım:

Bir Mayıs hareketi, amele metalibinin en başlıcalarından olan «sekiz saatlik iş günü»nden doğmuştur, diyebiliriz. Ve bu fikri bundan yetmiş sene kadar evvel ilk defa ortaya atan İngiliz hayalperest sosyalistlerinden (Robert Owen) olmuştur. Bunu elde etmek için, İngiltere'de amele ile patronlar arasında çetin ve uzun mücadeleler olmuş ve (şartizim) ismini taşıyan bu büyük hareket o zaman amele sınıfının kuvvetli ve teşkilâtlı olmaması yüzünden muvaffak olamamıştır. 1848 tarihinde, yani bundan 77 sene evvel, Avustralya kıtasında Yeni Zelanda Adasının ziraat işçileri sekiz saati resmen kabul ettirdiler.

Bunun üzerine, Amerika'da 1866'da (Baltimor) şehrinde toplanan Amele Kongresi «sekiz saatlik iş günü» nün kabil ve bir kanunla tesbitini istedi, fakat bu talepleri kabul edilmedi. Fakat nihayet 1884'de Şikago'da toplanan Amele Sendikaları Kongresi, sekiz saatlik iş gününü bizzat kendi kuvvetleri ile almaya karar verdiler, ve bunun için,**1 Mayıs 1886** tarihini intihap ettiler. Umumî bir tatil-i eşgâl ve nümayiş yapılacak ve bu, amele metalibi elde edinceye kadar devam edecekti.

Bütün Amerika'daki amele teşkilâtları bugün için büyük bir hararetle hazırlandılar ve o gün Amerika'nın bütün büyük şehirlerinde, 5000 den fazla ve azîm amele nümayişleri oldu. Fakat hükümet, bütün kabahatleri en iptidaî insanlık haklarını istemekten ibaret olan, işçiler üzerine askerî kıtalar sevketmekten çekinmedi. Bu cebir ve şiddet en vahşiyanesi bilhassa Şikago şehrinde oldu. Bu şehirde, sekiz saatlik iş günü lehinde tezahüratta bulunan amele üzerine askerler ateş açmış, bir çoklarının mecruhiyetine sebep olmuştur. Ve hükümet sekiz amele rehberini tevkif ederek bunlardan bazılarını idam ve bazılarını müebbet kalebentliğe mahkûm etmiştir. Birkaç zaman sonra mahkûmların masumiyeti meydana çıkmış fakat iş işten geçmiştir. Bu sekiz işçi beynelmilel amele tarihinde, Şikago'nun sekiz kurbanı diye meşhurdurlar. Ve bu masumların mukaddes hatıralarını, bütün dünya proletaryası 1 Mayısta hürmetle yâdederler.

Fakat bütün cebir ve şiddetler, bu hareketi durduramadı, çünkü ortaya atılan şiarlar, amelenin şuurlu ekseriyeti tarafından anlaşılmıştı. Onların en büyük arzu ve ihtiyaçlarını ifade ediyordu.

Işte bu meş'um vakadan üç sene sonra 1889 da Paris'te toplanan (Ikinci Enternasyonal) in Birinci Kongresi, bir taraftan bu zulüm hareketini protesto etmek, diğer cihetten sekiz saatlik iş günü matlabını daha büyük bir kuvvetle müdafaa eylemek için, bütün dünya işçilerinin iştiraki ile beynelmilel bir nümayiş ve tezahür yapılmasına şu suretle karar verdi : Muayyen bir günde beynelmilel bir nümayiş tertip edilecektir. Ve bütün şehirlerde işçiler, hükümetten iş gününün kanunî bir surette sekiz saate indirilmesini ve Paris Beynelmilel Kongresi mukarreratının tatbikini isteyeceklerdir. Bu nümayiş günü olarak muayyen bir tarih ileriye sürülmediği için, Amerika mesai Federasyonunun sekiz saatlik iş günü nümayişi için intihap ettiği 1 Mayıs günü kabul edilmiştir.

1890 senesi 1 Mayısında yapılan bu beynelmilel tatil-i eşgal ve nümayiş bütün memleketlerde o kadar muvaffakiyetle yapıldı ki, 1891'de Brüksel'de toplanan Enternasyonalin İkinci Kongresi bu nümayişin her sene aynı günde yapılmasına karar verdi.

İşte o zamandan beridir ki, her sene 1 Mayısta, bütün memleket işçileri, sekiz saatlik iş günü ile beraber diğer matleblerini, yaşamak haklarını istemek ve kapitalist soygunculuğuna karsı protesto etmek üzere tatil-i eşgal eder ve tezahüratta bulunurlar.

ideolojik çalışma gerçeğe dayanmalıdır

İdeolojik çalışmamızdaki temel sorun, onun yalnız akademik çalışmalara mı, yoksa gerçeğe mi dayandırılması gerektiğidir. Halk Kurtuluş Ordusu'nun politik çalışmasındaki «Dört Temel İlke» kitaplarla eğitim ve canlı fikirlerle eğitim arasındaki ilişkide, ideolojik çalışmada canlı fikirlere öncelik verilmesini öngörür. Başka bir deyişle, ideolojik çalışmamız gerçekten ve pratik meselelerden hareket etmelidir; kitaplardan veya soyut teori ve ilkelerden hareket etmemelidir. Bu bakımdan Halk Kurtuluş Ordusu politik - idolojik çalışması süresince zengin tecrübeler kazanmıştır. Önce Halk Kurtuluş Ordusu bölüklerinin ideolojik çalışmadaki tecrübelerine dayanan şu on noktaya kısaca işaret edelim :

1. Mao Zedung Düşüncesini yaratıcı bir biçimde öğren ve uygula ve bunu bütün ordunun politik - ideolojik çalışmasının temel görevi haline getir. Esas olarak, zihinlerdeki belirli meselelerin incelenmesiyle işe başla. Sonra, ivedilikle ihtiyaç duyulan teorileri yaratıcı bir biçimde incele ve incelemeyi uygulama ile birleştir. Bu şekilde çabuk çözümlere ulaşılır.

2. Proleter sınıf eğitimini bütün politik ve ideolojik eğitimin temeli haline getirmekle işe başla. Bu temelden hareket ederek, yurtseverliğin, enternasyonalizmin, devrimci kahramanlığın ve Partimizin ve ordumuzun geleneklerinin eğitimini yürüt.

3. Gerçeklerden hareket et ve şu iki unsuru kavra : İlk olarak, Parti Merkez Komitesi'nin çizgisini, politikasını ve kararlarını ve yüksek kademelerin yönergelerini yerine getir ve onları etraflıca incele. İkinci olarak, her zaman bölüğün bütün birliklerinin içinde bulunduğu somut şartları ve düşünüş şekillerini araştır ve öğren. Bu iki unsuru birleştir ve önderlik ile kitleleri sıkı sıkıya birbirlerine bağla; kısacası, «kitlelerden kitlelere» politikasını uygula.

4. Meseleleri rüşeym halindeyken ele al ve onların gelişmesini önlemek için çabuk ve doğru bir biçimde çalış. Bu, insanların kafalarındaki dü-

şünüş eğilimlerini ve doğabilecek meseleleri önceden görmek ve meseleleri derhal ele almada başarılı olmak demektir.

5. Başkalarını mantık yoluyla eğitmede ve ikna etmede israr et. Genel olarak, kadroların ve askerlerin karşılaştıkları ideolojik meseleler halk arasınaa rastlanan doğru ve yanlış fikirlerle ilgilidir. Bu nedenle «birlik - eleştiri - birlik» ilkesi uygulanmalıdır. İdeolojik meseleleri, gerçeği olgularda arayarak, somut tahliller kullanarak ve sabırla iknaya dayanan eğitim yoluyla çöz.

6. Halkın ideolojik bilinç düzeyini adım adım yükselt. Herkesin aynı ideolojik ve politik bilinç düzeyine sahip olması imkânsızdır. Bu nedenle, ileri, orta ve geri düzeyde olanlar arasında fark vardır. İdeolojik eğitim yürütülürken çoğunluğun dikkate alınması gerekir. Ve çoğunluğun yavaş yavaş ileri bir bilinç düzeyine ulaşabilmesi için, çoğunluk tarafından kabul edilebilecek bir eğitim yöntemi kullanılmalıdır.

7. Politik ve ideolojik kampanyaları günü gününe eğitim ile birleştir. Sadece belli bir dönemdeki politik ve ideolojik hareketlere ağırlık verme; günü gününe yapılacak eğitime de büyük önem ver.

8. Kitleleri harekete geçir ve herkesin ideolojik çalışmaya katılmasını sağla. İyi kişileri ve iyi işleri zamanında bildir ve bunların değerini belirt; kötü eğilimleri zamanında açığa çıkar ve düzelt; ve ortaya çıkan meseleleri derhal ele al.

9. İdeolojiye verilen önceliği pratik meselelerin çözümü ile birleştir. Yalnız kitlelerin ideolojik meselelerinin çözümüne ve onların politik ilerlemesine önem vermekle yetinme, aynı zamanda onların pratik meselelerini de ele al ve onların refahı ile ilgilen.

10. Canlı öğretim araçları ve canlı yöntemler kullan. Bu, eğitimi kitlelerin kişisel tecrübelerine dayanarak, gerçek hayattan alınan somut olgular kullanarak, iyi kişilerin ve işlerin değerini belirterek yürütmek demektir.

Yukarıdaki on nokta, gerçeğe dayanan ideolojik çalışmanın özünü tam olarak yansıtır.

İdeolojik çalışmamızın genel görevi, Marksizm - Leninizmi kadrolar ve kitleler arasında yaymaktır. Mao Zedung arkadaş : «Marksizm derken, kitlelerin hayatında ve mücadelesinde etkili bir rol oynayan canlı Marksizmi kastediyoruz, lâfta kalan Marksizmi değil,» der [1].

Lenin de aynı fikri şöyle ifade etmişti : «Gerekli olan cansız kemikler değil, canlı hayattır» [2]. Marksizm ölümsüzdür, çünkü o proletaryanın somut mücadelesinden doğan en bilimsel ve en devrimci gerçektir. Ve çünkü o, devamlı olarak gerçek tarafından doğrulanmaktadır. Marksizmin uygu-

---

(1) Mao Tsetung, «Talks at the Yenan Forum on Literature and Art», **Selected Works**, FLP, Peking, 1965, Vol. III, p. 79.

(2) V. I. Lenin, «Conspectus of Hegel's Book **The Science of Logic**», **Collected Works**, FLPH, Moscow, 1961, Vol. XXXVIII, p. 89.

lanması ve gelişmesi ancak gerçekten koptuğu zaman engellenebilir. Bu nedenle ana nokta, teorinin pratik ile birleştirilmesi ve pratik meselelerin çözümlenebilmesi için Marksizm - Leninizmin yayılması ve öğrenilmesidir. Ancak bu yapıldığı zaman insanlar canlı Marksizm - Leninizmi uygulamakta ustalık kazanabilirler.

Engels bir zamanlar bazı burjuva aktivistlerinin ve düşünürlerinin burjuva devrimi dönemi boyunca nasıl gerçekle yüzyüze geldiklerini ve o günkü mücadelelere katıldıklarını anlatmıştı ve şöyle demişti: «Onlar için özellikle karakteristik olan şey, aşağı yukarı hepsinin hayatlarını ve faaliyetlerini çağdaş hareketlerin ortasında, pratik mücadele içinde sürdürmeleri; kimi konuşarak ve yazarak, kimi eline kılıcını alarak, çoğu her ikisini de yaparak taraf tutmaları ve kavgaya katılmalarıdır... Kalem efendileri buna istisnadır: Bunlar ya ikinci, üçüncü sınıf insanlardır ya da başını derde sokmak istemiyen korkaklar» ([3]).

Burjuva devrimci düşünürleri bile ideolojik çalışmalarının gerçekten ayrı tutulamıyacağını anlıyorlar. O halde nasıl olur da bizler, proleter devrimcileri ve ideolojik ve teorik işçiler olarak, gerçek devrimci bilim Marksizm - Leninizm karşısında teoriyi gerçekten ayırma şeklinde darkafalı bir tavır takınabiliriz? Ve üstelik, nasıl olur da bunu sosyalizm davâsı uğrunda mücadele ederken yapabiliriz? **Öğrenimimizi Düzeltip, İyileştirelim** adlı makalesinde Mao Zedung arkadaş öğrenme karşısında taban tabana zıt iki ayrı tavıra dikkati çeker. Birincisi sübjektif tavırdır: «Bu tavırda olan kimse, Marksist - Leninist teoriyi soyut olarak ve hiç bir hedefi olmaksızın inceler. Bu kimse, Marx'ı, Engels'i, Lenin'i ve Stalin'i Çin devriminin teorik ve taktik meselelerini çözümlemeye yarayacak tutum, görüş ve yöntemi aramak açısından değil de, teoriyi yalnızca teori için inceler ve okur. Bu kimse oku hedefine göndermez, rastgele atar» ([4]).

Öteki, Marksist - Leninist tavırdır: «Bu tavırda olan kimse Marksizm - Leninizmi bir amaç için, Marksist - Leninist teoriyi Çin devriminin şimdiki hareketiyle bütünlemek ve bu teoriden Çin devriminin teorik ve taktik meselelerini çözümlemeye yarayacak tutum, görüş ve yöntemi bulup çıkarmak amacıyla inceler. Bu, oku hedefine gönderme tavrıdır» ([5]).

İdeolojik çalışmanın doğru uygulanmasına bağlı kalınması için, Mao Zedung arkadaş Partideki kötü, sübjektivist çalışma tarzına karşı uzun bir mücadele verdi. Bu dogmatiklerin ve ampiriklerin ideolojilerine ve çalışma tarzlarına karşı verilen bir mücadeleydi.

Çin demokratik devrimi süresince Parti'de, yabancı ülkelerin tecrübelerini mekanik bir biçimde devralan ve uygulayan bazı dogmatikler ortaya çıktı. Onlar da, Marksizm - Leninizmin öğrenilmesini teşvik ediyorlardı. Ancak onlar bakımından, gerçek durum hakkında hiçbir bilgi sahibi olmaksızın, Marksist kitaplardan bazı cümlelerin ve kelimelerin ezbere okunması ve kopya edilmesi, bütün meselelere bir çözüm getirebiliyordu.

([3]) Karl Marx and Frederick Engels, «Introduction to Dialectics of Nature», **Selected Works,** FLPH, Moscow, 1951, Vol. II, p. 58.

([4]) Mao Tsetung, **Selected Works,** FLP, Peking, 1956, Vol. III, p. 21.

([5]) **Ibid.,** p. 22.

Dogmatikler de teorinin pratikle birleştirilmesini lâfta savunuyorlardı, ama bunu hiçbir zaman pratikte uygulamadılar. Araştırmalar yapan birçok kimse Çin'in o günkü gerçeği ile ilgilenmiyor, onun yerine boş «teori» nin incelenmesiyle uğraşıyordu. Mao Zedung arkadaş bu dogmatik eğilime karşı, Marksizm - Leninizmin öğrenilmesinde somut şartların, tarihin incelenmesine ve teorinin uygulanmasına ağırlık verilmesini savundu. Soyutlanmış, tek yanlı ve statik öğrenme tarzına karşı, Marksizm - Leninizmin kadrolara öğretilmesinde uygulanacak başka bir metod geliştirdi. Bu metod, Marksizm - Leninizmin temel ilkeleri rehberliğinde Çin devriminin pratik meselelerinin incelenmesini içeriyordu. Mao Zedung arkadaş kitleler arasında yapılacak propaganda çalışması konusunda, bu çalışmanın kitleleri cezbedecek bir biçimde yapılmasını söyledi. Bu nedenle de, somut olgulara saygı gösteren ve muhtevası olan makaleler yazmanın önemi üzerinde durdu. Şu halde, bundan, bizim önce propagandanın yöneldiği kitleler hakkında etraflı bilgi sahibi olmamız gerektiği sonucu çıkar.

Mao Zedung arkadaş, aynı zamanda Parti içindeki dar - deneyci eğilime de karşı koydu. Bu eğilimde olanlar teorinin incelenmesini ihmal ederler, pratik meselelerle teorik meseleler arasında ilişki kurma gereğini hiçbir zaman anlamazlar ve günlük çalışmada gelişmenin kanunlarını bulmak ihtiyacını dikkate almazlar. Bunlar, münferit olgular karşısında sık sık şaşkınlığa düşerler veya kendi sınırlı tecrübelerine gereğinden fazla bel bağlarlar. Bu, teoriyi pratikten ayırma hatâsının başka bir belirtisidir. Mao Zedung arkadaş, arkadaşlar arasındaki bu eksikliği giderme yolunun, onlardan, kendi tecrübelerini Marksist teoriye uygun olarak, ciddiyetle gözden geçirmelerini ve böylelikle tecrübeleri sistemleştirerek daha mükemmel bir bilgiye kavuşmalarını istemek olduğunu belirtir.

Herkesin bildiği gibi, yukarıda sözü edilen bu iki sübjektivist eğilim Çin demokratik devrimine ciddî zararlar vermiştir. Buna rağmen, biz birbiri ardından zaferler kazandık, sonunda güçlü bir düşmanı yendik ve halkın sosyalist Yeni Çini'ni kurduk. Bu nasıl mümkün oldu? Bu mümkün oldu çünkü Mao Zedung arkadaş, bu yanlış eğilimlerin düzeltilmesinde, Çin toplumundaki pratik meselelerin çözümlenmesi ve Çin devriminin gelişme kanunlarının bulunması için Marksist - Leninist teorinin kullanılmasının öğrenilmesinde Parti'ye önderlik etti. Ve çünkü o, devrimin strateji ve taktiklerinin Çin toplumunun özelliklerine uygun olarak tayin edilmesinde ve Çin halkının bu strateji ve taktiklere uygun biçimde toparlanmasında ve örgütlendirilmesinde Parti'ye önderlik etti.

Marx der ki : «Teori, ancak onun ihtiyaçlarına cevap verdiği ölçüde halk arasında bir gerçek haline gelecektir» [6]. Mao Zedung arkadaşın rehberliğinde Çin Komünistlerinin Marksizm - Leninizmin evrensel ilkelerini Çin devriminin somut pratiğiyle sıkıca kaynaştırmaları, bu ilkeleri Çin halkının ihtiyaçlarına uydurmaları ve Marksizm - Leninizm devrimci gerçeğini

[6] Karl Marx, «On a Critique of Hegel's Juridical Philosophy. Introduction», **Collected Works of Marx and Engels,** Ger. ed, Dietz Verlag, Berlin, 1958, Vol. I, p. 386.

böylesine büyük bir nüfusu olan geniş bir ülkede kitlelere yaymaları şüphesiz ki, Marksizm - Leninizmin gelişme tarihinde büyük bir olaydır.

Halk Kurtuluş Ordusu, «zihindeki belirli meseleler açısından öğrenme» yi savunur ve ideolojik eğitimi pratik meselelere yöneltir. İşte Partimizin ideolojik ve teorik çalışmasının şanlı geleneği budur. Bu geleneği her zaman ve her durumda sürdürmeliyiz. Aslında, bu geleneğin gelişmesine dikkat göstermek ve bu geleneği sürdürmek, şimdi bizim için her zamankinden daha önemlidir, çünkü büyük değişmelerin yer aldığı yeni bir tarihî dönemde, uluslararası planda ve ülke çapında yeni devrimci mücadelelerin ortasında yaşıyoruz.

Büyük bir sosyalist devleti kurma davâsının benzeri daha önce görülmemiştir. Benzeri görülmemiştir, çünkü hedefimiz Çin tarihinin en yüce ve en soylu hedefidir ve çünkü bu hedefe varmak için yaptığımız çalışma bizim için yepyeni bir çalışmadır. Sosyalist dönemdeki sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel araştırma mücadelesi, geçmişteki bütün öteki devrimci hareketlerden çok farklıdır. Marksizm - Leninizmin evrensel gerçekleri, doğru anlayışın yönünü gösterir ve bunun için biz, Marksist - Leninist klâsiklerin ciddî bir incelemesini yapmalı ve onlarda düşüncemizin rehberini bulmalıyız. Ancak, birçok pratik meselede somut sonuçlara varmak için de kendi aklımızı kullanmak zorundayız. Lenin'in dediği gibi :

«Marx'ın veya Marksistlerin sosyalizme giden yolu en ince ayrıntısına kadar bildiklerini iddia etmiyoruz. Böyle bir şeyi iddia etmek saçmalık olurdu. Bizim bildiğimiz, bu yolun yönüdür ve bu yolu izleyen sınıf güçleridir; belirli pratik ayrıntılar ancak işleri kendi ellerine alan **milyonların tecrübeleri** yoluyla aydınlığa kavuşacaktır» (7).

Sosyalist devrim ve sosyalizmin inşası, bizi düşünmeye ve cevap bulmaya zorlayan birçok yeni meseleyle karşı karşıya bırakmıştır. Örneğin, sosyalist bir toplumda sınıfların ve sınıf mücadelelerinin özellikleri nelerdir? Proletarya diktatörlüğü nasıl sağlamlaştırılmalı ve nasıl geliştirilmelidir? Kapitalist güçlerin ortaya çıkışı ve kapitalizme geri dönüş nasıl önlenebilir? Sosyalist üretim nasıl geliştirilmeli ve dağıtım ne şekilde yürütülmelidir? Bireyle toplum arasındaki ilişki nasıl ele alınmalıdır? Sosyalist bir toplumda sanat ve bilim nasıl geliştirilmelidir? Kadroların ve kitlelerin ideolojilerinde devrim yapmaları nasıl sağlanmalıdır?

Herkesin bildiği gibi, içteki meselelere ek olarak, bir de uluslararası alanda Marksist - Leninistlerle modern revizyonistler arasında büyük çapta bir polemik sürdürülmektedir. Modern revizyonistler, Marksizm - Leninizmin devrimci ruhunu iğdiş etmeye çalışmaktadırlar ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında uluslararası durumda «yeni şartlar» ve «yeni özellikler» belirdiği bahanesini ileri sürerek Marksizm - Leninizmden açıkça sapmışlardır. Böylece dünya halklarının karşısına birçok yeni meseleler çıkmıştır.

(7) V. I. Lenin, «From a Publicist's Diary», **Collected Works,** Progress Publishers, Moscow, 1964, Vol. XXV, p. 281.

İkinci Dünya Savaşından bu yana uluslararasıdurumda görülen yeni şartlar ve özellikler nelerdir; çağdaş emperyalizmin yeni özellikleri nelerdir; emperyalizmin tabiatı değişmiş midir; modern revizyonistlerin iddia ettikleri gibi Amerikan emperyalizmi dünyanın kaderini tayin edebilir mi; bütün tarihî tecrübeler tarafından ispatlanmış olan insanlık tarihinin yaratıcısı kimdir; çağdaş dünyada devrim, savaş ve barış arasındaki ilişkiler nedir; sosyalizm ve emperyalizm arasındaki ilişkiler nasıl ele alınmalıdır; sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler nasıl ele alınmalıdır; dünya devriminin şimdiki durumu nedir ve ilerde nasıl olacaktır; ezilen halkların ve ulusların devrimci hareketleri nasıl değerlendirilecek ve bunlar nasıl ele alınacaktır; dünya halklarının devrimci hareketlerinin sayısız gerçekleri, Marksizm-Leninizmin devrimci ilkelerinin kesin doğruluğunu ispatlamaya devam ediyor mu, yoksa bunlar bu ilkelerin zamanı geçmiş olduğunu mu ispatlıyor; modern revizyonizmin özü ve kaynağı nedir; bu polemiğin niteliği nedir ve geleceği ne olacaktır?

Gerçek hayatta hiç kimse yukardaki önemli iç ve uluslararası meselelerin dışında kalamaz. Aslında, bunların herkesin hayatıyla yakından ilişkisi vardır. Her birimin çalışması ve mücadelesi ve hattâ kitlelerin düşünceleri çoğunlukla bu meselelerle ilgilidir ve onlardan bağımsız olarak hareket edemez. Açıktır ki, ideolojik çalışmamız bu sorulara ve bunlardan doğan bütün öteki sorulara bilimsel cevaplar getirmek zorundadır.

Mao Zedung arkadaş diyor ki:

«Şimdiki hareketin özellikleri nelerdir? Kanunları nelerdir? Bu harekete nasıl yön verilecektir? Bunların hepsi pratik meselelerdir... Hareket gelişmektedir, yeni şeyler ortaya çıkacaktır ve zaten sonsuz bir akış içinde ortaya çıkmaktadır. Bu hareketi bütünlüğü ve gelişimi içinde incelemek, devamlı dikkat gerektiren büyük bir görevdir. Bu meseleleri ciddiyetle ve dikkatle incelemeyi reddeden kişi, Marksist değildir» ([8]).

Uluslararası alanda olsun, ülke çapında olsun gerçek mücadelelerden doğan yeni meselelere devamlı dikkat göstermeliyiz. Onları incelemeli ve her çeşit çalışma ve hareketin gelişme kanunlarını bulmalıyız. Ancak bunu temel olarak aldığımız zamandır ki, mücadeleye yol gösterecek doğru genel çizgi ve politikayı ve izlenecek belirli çizgi ve politikaları saptayabiliriz. Bu çizgi ve politikalar hareket halindeki, yaşayan Marksizm-Leninizmdir. İdeolojik çalışmamızın görevi de kitleleri eğitmek, günün çeşitli önemli meselelerini açıklamak, pratik mücadeleleri adım adım yürütmek ve kitlelere Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi ve Parti çizgisi ve politikası temelinde yol göstermektir.

Kitleleri Parti'nin çizgisine ve politikasına göre nasıl eğiteceğiz ve bu çizgi ve politikayı nasıl yürüteceğiz? Bu kararları mekanik olarak yüksek sesle okuyarak mı? Özel durumları gözönüne almaksızın, bunları zorla kabul ettirerek mi? Hayır, bunu yapamayız, çünkü Parti'nin çizgisi ve politikası çeşitli bölge ve alanlardaki kitlelerin pratik tecrübelerinin değerlendi-

---

([8]) Mao Tsetung, «The Role of the Chinese Communist Party in the National War», **Selected Works,** FLP, Peking, 1965, Vol. II, p. 210.

rilmesi sonucu ortaya çıkar. Bu nedenle, bunlar belirli bir bölgenin ya da çalışma alanının somut şartlarına uygulandıkları zaman genel yönerge haline gelirler. Kitlelerin tecrübelerinden çıkarılmış olan sonuçlar, tekrar onlara götürüldüğü zaman, bu sonuçlar kitlelerin o anki durumlarına göre uygulanmalıdır. Başka bir deyişle, Parti çizgisi ve politikası, her yerde somut durumlarla ve kitlelerin düşünceleri ile sıkı sıkıya bağlı olmalıdır. Kitlelerin pratik ideolojik meselelerinin etkili olarak ele alınması ve Parti politikasının kitle eylemlerine dönüştürülmesi ancak bu yolla mümkün olabilir.

Büyük sosyal değişimler olduğu bir dönemde günlük hayat hem zengin hem de karmaşıktır. Çeşitli sosyal güçlerin yeni şartlara göre yeniden gruplanmaları ile birlikte, tüm sınıflar ve sosyal tabakalar arasında köklü değişiklikler yer almaktadır. Kitle hareketleri büyük hızla gelişmektedir. Kitleler devamlı olarak yeni şeyler yaratmaktadırlar, ama halkın alışkın olmadığı pek çok yabancı şey de hâlâ mevcuttur. Farklı sınıfların insanları, Parti çizgisine ve politikasına farklı şekillerde cevap verirler, bunların karşısında farklı tutumlar gösterirler ve bu konuda farklı meseleler çıkarırlar. Bu, kitleler için olduğu kadar, kadrolar için de böyledir. Devrimci kadroların safları genişledikçe, aramıza «yeni - gelenler» in sayısı gitgide artar. Bunlar, politikayı uygularlarken çeşitli meselelerle karşılaşırlar ve bazen kararsız kalırlar. Kıdemliler ve tecrübeliler de yeni şartlar altında birçok yeni meselelerle yüzyüze gelirler. İdeolojik çalışmamız, herşeyden önce işte bu pratik meselelere yönelmelidir. Biz bu meselelerin farklı niteliklerini birbirinden ayırdetmeli ve onları açıklamada ve ele almada farklı yöntemler kullanmalıyız. Halk Kurtuluş Ordusu bölüklerinin ideolojik eğitimi bu hususta birçok değerli tecrübe kazandırmıştır.

Pratik daima önce gelir. Kitlelerin doğru politikayı uygulamada ustalaşması ve onu eyleme dönüştürmesi süreci içinde, bizim kitlelere gitmemizi, yeni tecrübeler kazanmamızı ve bunlardan yeni sonuçlar çıkarmamızı gerekli kılan yeni meseleler doğacaktır. Örneğin, sosyalist toplumdaki sınıf ilişkilerini ele alalım. Sosyalist dönüşüm döneminde Partimizin çizdiği politika, o zamanki sınıf ilişkilerini doğru olarak ele almıştı, ama üretim araçlarının mülkiyeti üzerinde sosyalist dönüşümün esas olarak tamamlanmasından sonra sınıf ilişkilerinde birçok yeni mesele ortaya çıktı ve bu da, kavrayışımızın tedrici olarak derinleştirilmesini gerekli kıldı. Bütün sömürücü sınıfların ortadan kaldırılması, üretim araçlarının mülkiyetindeki değişmenin hemen arkasından tamamlanması mümkün olmayan uzun bir süreç olacaktır. Bir sosyalist toplumda yeni burjuva unsurlar ortaya çıkabilir, kırsal alanlarda kollektifleştirmeden sonra uzun bir tarihî dönem boyunca yoksul köylüleri ve aşağı orta köylüleri, dayanacağımız güçler olarak örgütlemeliyiz. Bütün bu pratik tecrübeler şüphesiz ki, Partimizin sınıf politikasında yeni gelişmelere yol açmış ve bu politikaya her yönden yeni bir muhteva kazandırmıştır. Bu yeni muhtevanın teorik açıklamaları muhakkak ki Marksist - Leninist teoriyi bir adım daha ileri götürecektir. Eğer pratikten doğan çeşitli türden yeni meseleleri önemsemezsek, onları Mark-

sist - Leninist açıdan tahlil etmezsek, o zaman politika ve teorilerimiz geride kalır ve dolayısiyle sosyalizm davâsını ters yönde etkiler veya bu davâya ciddî zararlar verirler.

Mao Zedung arkadaş şöyle der:

«Partimizin bütün pratik çalışmalarında, doğru önderliğin 'kitlelerden kitlelere' olması gereklidir. Bunun anlamı şudur: kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) alın ve onları yoğunlaştırın (inceleme yoluyla onları yoğun ve sistemli fikirler haline getirin); ondan sonra kitlelere gidin ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyinceye kadar yayın ve açıklayın; bu fikirlere sıkı sıkıya bağlı kalın ve onları eyleme dönüştürün ve böyle eylemlerde bu fikirlerin doğruluğunu sınayın. Sonra, kitlelerin fikirlerini bir kez daha yoğunlaştırın ve bir kez daha kitlelere gidin ki, bu fikirlerin sağlamlaşması ve uygulanması sağlansın. Ve devamla, fikirlerin her seferinde daha doğru, daha canlı ve daha zengin hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlayın. İşte Marksist bilgi teorisi budur» (9).

Canlı ideolojik eğitim uygulamak demekle, ideolojik çalışmamızın devamlı olarak «kitlelerden, kitlelere» sürecinden geçmesi gerektiğini anlatmak istiyoruz. Böyle bir ideolojik çalışma canlı ve etkili olur.

Pratik mücadelelerden doğan çeşitli soruları cevaplandırmak ve pratik tecrübeleri değerlendirmek için, doğal olarak Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in ve Mao Zedung arkadaşın eserlerine sık sık başvurmamız gerekir. Marksizm - Leninizmi yaratıcı bir biçimde incelemek ve uygulamak, ortaya çıkan belirli meseleleri çözümlemek için Marksizm - Leninizmi «kitlelerden, kitlelere» süreci içinde incelemek ve uygulamak demektir.

Gerçekten, birçok arkadaşımız Marksizm - Leninizmi bu şekilde inceleme ve uygulama alışkanlığını kazanmışlardır. Çalışmaları tartışmak üzere veya günlük işlerin yapılması sırasında toplandıkları zaman, birçok arkadaş, çalışmalarından doğan meseleleri çözümlemek ve tecrübelerini değerlendirmek için, sık sık Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in ve Mao Zedung arkadaşın eserlerini okuyorlar veya bunlara tekrar tekrar başvuruyorlar. Lokma lokma hazmedilmiş bu tür çalışmalar çok önemlidir; başarıya ulaşılmasını ve çabuk sonuçlar alınmasını kolaylaştırır. Çünkü, bu tür çalışmanın amacı, kişinin öğrendiğini uygulaması ve bunun sonucu olarak da kavrayışını derinleştirmesidir. Bu yöntem, kitleler arasında, özellikle Parti politikasını daha iyi anlamak ve yaratıcı çalışmalarda bulunmak için Mao Zedung arkadaşın yazılarını inceleyip öğrenmeyi kendilerine görev edinmiş olan pek çok militan arasında zamanla yayılmıştır. Şüphesiz ki bu, Partimizin ideolojik çalışmasının gelişmesine katkıda bulunacaktır.

Halk Kurtuluş Ordusu'nun tecrübeleri ispatlıyor ki, canlı fikirleri kavrama ve zihindeki belirli meseleler açısından inceleme, teoriyi sistemli ola-

---

(9) Mao Tsetung, «Some Questions Concerning methods of Leadership», **Selected Works,** FLP, Peking, 1965, Vol. III, p. 119.

rak incelemenin imkânsız ya da gereksiz olduğu anlamına gelmez. Zihninizdeki belirli meseleler açısından incelerseniz; teker teker, gerçek bir ciddiyetle ve israrla, günlerce ve aylarca incelerseniz, zamanla Marksizm - Leninizm hakkında sistemli bilgiye sahip olursunuz ve öğrenme hevesini ve teorileri derinliğine inceleme alışkanlığını edinirsiniz.

Zihinlerdeki belirli meseleler açısından inceleme fikri, sistemli okumayı dışarıda bırakmaz. Özellikle yüksek rütbeli kadrolar ve ideolojik ve teorik işçiler, sadece Mao Zedung arkadaşın eserlerini sistemli olarak incelemekle kalmamalı, aynı zamanda Marx'ın, Engels'in, Lenin'in ve Stalin'in eserlerini de derinlemesine okumalıdırlar. Sistemli incelemenin amacı, içteki ve uluslararası alandaki mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktır. Şu anda bu amaç, sosyalist devrimin ve sosyalist kuruluşun taleplerine, özellikle modern revizyonizmle mücadeleden doğan taleplere cevap vermektir. Bu, Marksizm - Leninizmi mücadelenin ortasında ve bir amaçla incelemektir. Bu çalışma yöntemi, teoriyi pratikle birleştirmede en iyi yoldur.

Teoriyi pratikten ayırma alışkanlığı, belirli şartlar altında gelişecektir. Bu yüzden, ideolojik çalışmanın en önde gelmesini istiyoruz. Ama eğer ideolojik çalışmamız gerçeğe dayanmazsa, pratikten kopmuşsa etkisiz bir hale gelecek ve önemini yitirecektir. Şu halde, halkın ihtiyaçlarını ve şartların gelişmesinden doğan ihtiyaçları karşılamasını sağlıyabilmek için, ideolojik çalışmamızı sık sık yeniden değerlendirmek ve kontrol etmek zorundayız.

Hongqi, No. 7 - 8, 1964

---

tarihimizden

g. m. ataç

türkiye emekçi ve köylü partisi teşkilâtına ait bir belge

Tekin Erer, **Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi** hakkında bilgi verirken, sadece, kurtuluş gününü ve kurucularının adlarını sıralamakla yetiniyor (1).

Sayın Profesör Tarık Zafer Tunaya ise, «Türkiye'de Siyasî Partiler» adlı eserinde, «Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi teşkilât vücuda getirememiş» demektedir (2).

Sayın Füruzan Hüsrev Tökin şunları yazıyor:

«20 Haziran 1946 tarihinde İstanbul'da kuruldu. Parti programına göre: Emekçi ve köylü yığınlarının gittikçe daha geniş ölçülerde teşkilâtlanmalarına ve iktisadî, siyasî hareketlere girişmelerine yardım suretiyle memlekette sosyalist bir topluma geçiş şartlarını olgunlaştırmak, geniş halk yığınlarının gittikçe daha ziyade yoksullaşması sonucunu doğuran işgücünün sömürülmesini ortadan kaldırmak, büyük üretim vasıtalarını milletin ortak mülkiyetine geçirmek, bir sosyalist demokrasi içinde bütün millet fertlerine yüksek bir geçim ve mutlu bir hayat sağlamak, teşkilâtlı emekçi ve köylü yığınlarının aralıksız kabaran dalgalar halinde iktisadî istekler hareketlerine ve siyasî savaşlara atılmalarına yardım ve bütün bu alışmaları atbaşı beraber yürütmek suretiyle memleketimizde sosyalist bir topluma geçiş şartlarının gelişmesini hızlandırmak amacı güdülmektedir.

Kurucuları ve icra komisyonu üyeleri: Dr. Şefik Hüsnü Deymer, Ragıp Vardar, Fuat Bilge, İstefo Papadopulos, Emin Aydınlar, Dr. Hâbil Amato, Müntakim Öçmen, Hayreddin Emin Manoğlu.

---

(1) Tekin Erer, Türkiye'de Parti Kavgaları, s. 22.

(2) Tunaya, Türkiye'de Siyasî Partiler, İstanbul, 1952, s. 704 vd.

Sendika gazetesi partinin yayın organlığını yapıyor, ayrıca **Yığın** dergisi de destekliyordu...» (3).

Solun 94 Yılı adlı eserin «1946'daki legal teşkilâtlanmaları» kapsıyan onüçüncü bölümünde, kuruculardan ve parti organlarından bahsedilmiş; taşralarda kurulan il ve ilçe teşkilâtı söz konusu edilmemişti (4).

Oysa, Genel Merkezin bulunduğu İstanbul ili ve birçok ilçelerinden başka Adana, Ankara, Gaziantep, İzmir, İzmit, Samsun ... ve başka yerlerde, Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi şubeleri kurmuştu (5).

Biz burada, Gaziantep şubesine ait bir belge sunacağız:

Ey fabrikalarda, tezgâh başlarında, tarlalarda alın teri döküp ömür çürütenler. Masa başlarında göz nuru döküp kafa patlatanlar! Dükkânlarda, evlerde, çekiç sallayanlar mekik atanlar! Ey millî varlığımızın temel taşları, gelir kaynakları, onsekiz milyonun onyedi milyonları!

TÜRKİYE SOSYALİST EMEKÇİ VE KÖYLÜ PARTİSİ GAZİANTEP ŞUBESİNİN AÇILIŞ BEYANNAMESİ

Sizin partiniz olan hakiki ve tam inkılâpçı (TÜRKİYE SOSYALİST EMEKÇİ VE KÖYLÜ PARTİSİ) bu açılış beyannamesiyle hepinizi selâmlar.

Ey ateş karşısında demir döğenler, ekmek pişirenler, döküm dökenler! Zemheri ayazında ilk horozda kalkıp çifte gidenler, kızgın güneş altında yolma yolanlar, buğday kazanıp gilgil yiyenler ve ey alınterini ekmeğine katık yapan yalın postallı, yırtık abalı dostlar!

Bilin ve bildirin, öğrenin ve öğretin, okuyun ve okutun, duyun ve duyurun ki esas davamız: Aş pişirenin iş yapanın, toprak sürenin, ekin biçenindir. At binenin kılıç kuşananın değil; Ata besleyen binmeli, kılıcı yapan kuşanmalıdır.

Bu davayı başarabilmek için köylünün köyü ile, dokumacının dokumacının dokumacile, bostancının bostancile, demircinin demircile, kundura işçisinin kundura işçisile, terzi işçisinin terzi işçisile kendi aralarında sendikalar ve kooperatifler kurmaları ve bunların da birbirlerile birleşerek işçi, köylü, esnaf birlikleri teşkil etmeleri lâzımdır. Bu sendikaları kurarken çiftlik ağalarının, fabrika sahiplerinin zengin tüccarların, sizin sırtınızdan hem de on kat, yüz kat, bin kat daha iyi geçinen kimselerin ve bunlara yardakçılık eden satılmışların sözlerine kulak asmayacak, tesiri altında kalmayacaksınız.

Bilirsiniz ki, tek elin sesi çıkmaz, birlik olmayan yerde dirlik olmaz. Ancak sendikalar ve birlikler halinde birleşmekle emeğimizin tam karşılığını alabilirsiniz.

---

(3) F. Hüsrev Tökin: **Türk Tarihinde Siyasî Partiler ve Siyasî Düşüncenin Gelişmesi 1839-1965,** İstanbul, 1965, s. 82, 83.

(4) Bkz. Aclan Sayılgan: **Solun 94 Yılı 1871-1965,** Türkiye'de Sosyalist-Komünist Hareketler, Ankara, 1968, s. 313-315.

(5) İçişleri Bakanı Şemseddin Sirer, Büyük Millet Meclisi'nde şöyle demişti: «Bu parti kurulduktan sonra, yerden biter gibi, sendikalar kuruldu.»

Emekçi ve köylü arkadaşlar!

Ağlamayana meme yoktur. Nemelâzımcılıkla sizi hergün biraz daha yoksul ve perişan bırakmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürmekten vazgeçiniz. Kendi işinizi kendi elinizle yapmağa çalışınız. Size en belli başlı tavsiyemiz budur. Sözlerimiz açık, isteklerimiz sadedir. Eğer bunları doğru buluyorsanız saflarımıza katılınız. Fikrinize yatmayan sözlerimiz varsa yine geliniz, arkadaşça konuşalım, dertleşelim, birbirimizin yanlışını düzeltelim. Çünkü (TÜRKİYE SOSYALİST EMEKÇİ VE KÖYLÜ PARTİSİ) halka tepeden bakan «Halk üstü», bir çatı değil, halkla beraber, halkla yanyana, omuz omuza yürüyecek, halkın elleri üstünde kalkınacak tam mânasile halkçı ve emekçi bir partidir.

Asıl ekmek partiniz olan (TÜRKİYE SOSYALİST EMEKÇİ VE KÖYLÜ PARTİSİ) ne üye olunuz.

Yaşasın hürriyet, yaşasın gerçek demokrasi, yaşasın halk hakimiyeti!

Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi
Gaziantep İl İdare Kurulu

Not : Parti merkezimiz : İş Bankası Caddesi No. 46/A'dır.
Hergün saat 17'den 20'ye kadar kayıt ve kabul yapılır.

TÜRKİYE SOSYALİST EMEKCİ ve KÖYLÜ PARTİSİ

Gaziantep şubesinin açılış beyannamesi

Ey fabrikalarda, tezgah başlarında, tarlalarda alın teri döküp ömür çürütenler Masa başlarında göz nuru döküp kafa patlatanlar! Dükkânlarda, evlerde çekiç sallayanlar mekik atanlar! Ey Milli varlığımızın temel taşları, gelir kaynakları, on sekiz milyonun on yedi milyonları!

Sizin partiniz olan hakiki ve tam inkılapçı (TÜRKİYE SOSYALİST EMEKCİ ve KÖYLÜ PARTİSİ) bu açılış beyannamesile hepinizi selamlar.

Ey ateş karşısında demir döğenler, ekmek pişirenler, döküm dökenler! Zemheri ayazında ilk horozda kalkıp çifte gidenler, kızgın güneş altında yolma yolanlar, buğday kazanıp gilgil yiyenler ve ey alınterini ekmeğine katık yapan yalın postallı, yırtık abalı dostlar!

Bilin ve bildirin, öğrenin ve öğretin, okuyun ve okutun, duyun ve duyurun ki esas davamız: Aş pişirenin iş yapanın, toprak sürenin, ekin biçenindir. At binenin kılıç kuşananın değil; Atı besleyen binmeli, kılıcı yapan kuşanmalıdır.

Bu davayı başarabilmek için köylünün köylü ile, dokumacının dokumacile, bostancının bostancile, demircinin demircile, kondura işcisinin kondura işçisile, terzi işçisinin terzi işçisile kendi aralarında sendikalar ve kooperatifler kurmaları ve bunlarında birbirlerile birleşerek işçi, köylü, esnaf birlikleri teşkil etmeleri lazımdır. Bu sendikaları kurarken çiftlik ağalarının, fabrika sahiplerinin, zengin tüccarların, sizin sırtınızdan hemde on kat, yüz kat, bin kat daha iyi geçinen kimselerin ve bunlara yardakçılık eden satılmışların sözlerine kulak asmıyacak, tesiri altında kalmıyacaksınız.

Bilirsinizki, tek elin sesi çıkmaz, birlik olmıyan yerde dirlik olmaz. Ancak sendikalar ve birlikler halinde birleşmekle emeğimizin tam karşılığını alabilirsiniz.

Emekçi ve köylü arkadaşlar!

Ağlamayana meme yoktur. Nemelazımcılıkla sizi her gün bir az daha yoksul ve perişan bırakmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürmekten vaz geçiniz. Kendi işinizi kendi elinizle yapmağa çalışınız. Size en belli başlı tavsiyemiz budur. Sözlerimiz açık, isteklerimiz sadedir. Eğer bunları doğru buluyorsanız saflarımıza katılınız. Fikrinize yatmayan sözlerimiz varsa yine geliniz, arkadaşça konuşalım, dertleşelim, birbirimizin yanlışını düzeltelim. Çünkü (TÜRK SOSYALIST EMEKÇİ ve KÖYLÜ PARTİSİ) Halka tepeden bakan "Halk üstü„ bir çatı değil halkla beraber, halkla yanyana, omuzomuza yürüyecek, halkın elleri üstünde kalkınacak tam manasile halkçı ve emekçi bir partidir.

Asıl ekmek partiniz olan (TÜRKİYE SOSYALIST EMEKÇİ ve KÖYLÜ PARTİSİ) ne üye olunuz.

Yaşasın hürriyet, yaşasın gerçek demokrasi, yaşasın halk hakimiyeti: ....

Türkiye Sosyalist Emekçi ve köylü Partisi
Gazi antep il idare kurulu

Not: Parti merkezimiz: İş bankası caddesi No: 46: A. dır.
Hergün saat 17 den 20 ye kadar kayıt ve kabul yapılır.

aydınlık dergisinin ilk sayılarında raslanan imzalar

Aydınlık (1921 - 1925) «İçtimaî, terbiyevî, edebî aylık mecmua» idi. Marksizmi, açıktan açığa, savunan ve ilmî sosyalizm esaslarını yaymaya çalışan bu derginin ilk sayısı 1 Haziran 1921 de yayınlanmıştır. (Evkaf-ı İslâmiye Matbaası, 1337)

Bu ilk sayıda rasladığımız imzalar şunlardır : Sadrettin Celâl, Şefik Hüsnü, Nizamettin Âli ve Cevat Abdi.

İkinci sayıda, ötekilere eklenen, A. Cevdet var. Bu sayıda Madlen Marks'ın yazısı ve resmi de göze çarpmaktadır. Ayrıca, İbrahim Alâettin'in Maarif Nezaretine sunduğu lâyiha da derc edilmiştir. Bu, Kız ve Erkek Yüksek Öğretmen Okullarından bahs eden bir lâyiha idi.

Üçüncü sayıda, derginin Tevfik Fikret hakkında verdiği hükmü buluyoruz. Adı geçen yazarlardan Nizamettin Âli, bu sayıda, Ali Nizamî imzasile yazmağa devam ediyor. Sadrettin Celâl'in eşi Leman Sadrettin'in çevirdiği bir hikâye. İşçi Dernekleri Kongresi hakkında havadis yazısı (M. E. Ş.)

Dördüncü sayıda, yeni olarak, Şevket Aziz imzasını buluyoruz. Sonraları «Kansu» soy adını alan Antropoloji Profesörü Dr. Şevket Aziz o zamanlar İstanbul Tıp Fakültesinde talebeydi. Şefik Hüsnü'nün Henri Barbusse'ten, Leman Sadrettin'in Anatole France'tan çevirileri. Bu sayıda, ilâve olarak, Sermayedar Nizam-ı İçtimaisi (AYDINLIK KÜLLİYATI, sayı: 1) (Broşüre göre Sermayedarlık).

Beşinci sayıda, ünlü Osmanlı sosyalisti Dr. Refik Nevzat'ın «Tufeyliyet-i İçtimaiye» başlıklı bir yazısı ile, **Aydınlık** yazarları arasında yer aldığı görülüyor. 1 Kasım 1921 tarihini taşıyan ve sosyal asalaklık, sosyal parazitlik anlamına gelen bu yazıyı Dr. Refik Nevzat, Paris'ten göndermişti :

«İstiyoruz ki, —diyor— yazdığımız şeyleri, yeni fikirleri yalnız güzel Türkçe okuyup yazmasını bilen efendiler değil, kendilerinin menfaatlerini müdafaa ettiğimiz, amele sınıfı okuyup anlıyabilsin. AMELE SINIFI terkibi içinde murad ettiğimiz insanlar, hayatını elile, kolile, bazûsile, yahut dimağile ve baş tası içindeki bütün âlemi anlamağa vasıta olan madde ile kazanan adamlar demektir.»

Altıncı sayıda, Müfit Ahmet, Macit Burhanettin, Memduh Necdet (keza, Şefik Hüsnü ve A. Cevdet)

Yedinci sayıda, **«Tarihî Maddeciliğe Göre Milliyet»** başlıklı makalenin altında : M. I.

Sekizinci sayıda, yeni olarak, Ömer imzası.

Dokuzuncu sayıda, yeni olarak, Ahmet imzası.

Onuncu sayıda, yeni olarak, Orhan imzası.

***

Aydınlık mecmuasının bundan sonraki sayılarında imzalı veya imzasız, yahut ta takma adla birçok yazarın incelemeleri, polemikleri, mensur ve manzur eserleri yayınlanmıştı. Yabancı dillerden yapılan çeviriler de önemli yer tutmaktaydı.

Aydınlık yazı ekibine girenlerden bazılarını hatırlatalım : Vedat Nedim (Tör), Vâlâ Nurettin, M. Vehbi, Kerim Sadi, Nâzım Hikmet, Şevket Süreyya (Aydemir), Ahmet Cevat (Emre), Tuğrul Vecdi (Profesör Selâhattin Batu'nun takma adı), Nizamettin Nazif (Tepedelenlioğlu), Ercüment Ekrem (Talu), Faruk Nafiz, Yazar Nezihe vs. Aydınlıkçı ressam Sam'ın (Samih) kompozisyonları derginin son sayılarında yer almıştı.

---

emperyalizm ve türkiye ekonomisi: enflâsyon, vergiler ve zamlar

İşbirlikçi AP iktidarının getirmek istediği yeni personel ve vergi kanunları geniş emekçi kitlelerinin haklı tepkisiyle karşılaşmıştır. Yeni kanunlar, Türkiye ekonomisinin emperyalizme bağımlılığının derinleştirilmesi politikasının bölünmez bir parçasıdır. Bu işbirlikçi iktisadî politikanın ilk adımları 1950'de atılmaya başlanmıştı.

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 4-18. sayısında «Türkiye Ekonomisinin Temel Meselesi» başlığı altında emperyalizme bağımlı ekonomilerin temel nitelikleri tesbit edilmiş, işbirlikçi iktidarın ekonomi politikasının esasları ortaya konmuş ve emperyalizme bağımlı «gelişme» (yâni gelişememe) türleri açısından Türkiye'nin tarihî tecrübesi açıklanmaya çalışılmıştı. Sonuç olarak, şu görüş ifade edilmişti: Emperyalizm, kendisine bağımlı hâle getirdiği bir ülkede kapitalist gelişmeyi bir ölçüde hızlandırır, fakat beri yandan da bu kapitalist gelişmeyi mutlaka sınırlı tutar, çarpıklaştırır, kendine tâbi kılar. Azgelişmiş kapitalist ülkelerdeki kapitalist gelişme, asla burjuva demokratik devriminin görevlerinin başarılmasını, yâni sosyalizmin ön şartlarının hazırlanmasını beraberinde getirmemektedir. Türkiye'nin yakın tarihinde de bu olayı açıkça görmek mümkündür.

İşbirlikçi iktidarın bütün sathî görünüşlerin aksine izlemeye devam ettiği enflâsyonist politika ve getirilmek istenen yeni vergiler ve zamlar, bu görüşün doğruluğunun yeni bir kanıtını teşkil etmektedir. Bu çalışmada ilkönce yeni vergi ve zamların emperyalizme bağımlı enflâsyonist iktisat politikasıyla ilişkisini ortaya koymak, sonra da vergiler üzerinde durmak ve bu arada son zamanlarda yaygınlaşan bazı yanlış görüşleri eleştirmek istiyoruz.

Enflâsyonist Gelişme ve Emperyalizm

Enflâsyon, kapitalist gelişme süreci içinde toplumda mevcut bütün yatırım imkânlarını sermaye birikimine kanalize edebilmek bakımından bur-

juva iktisat politikasının en elverişli bir aracıdır. Sürekli enflâsyon ortamı içinde küçük kapitalistlerin tasfiyesi ve büyük sermayenin hâkimiyetinin artması, toplumdaki bütün tasarruf kaynaklarının bir avuç büyük kapitalistin elinde yoğunlaşması süreci alabildiğine hızlanır.

Ancak, kapitalizme otodinamik geçişi başaramamış ve bu yüzden hiçbir zaman bağımsız bir kapitalist gelişme yaşayamamış, emperyalizme bağımlı yarı - sömürge yarı - feodal ülkelerde enflâsyonist bir politikayı ısrarla izlemek, boyuna bir imkânsızlıklar duvarına çarpıp durmak demektir. Yarı - sömürge, yarı - feodal bir ülkede enflâsyonist politika gerçi yine büyük sermayenin hâkimiyetini arttırır, fakat bu, ekonominin içinde dinamik bir yol oynamak, yâni dinamik bir kapitalist gelişmeyi, bir bütün olarak hızlı bir sermaye birikimini sağlamak yerine, ekonomideki **duragan**, kapitalizm açısından bile **parazit** unsurları ön plana çıkartır. Başka bir deyişle, yarı - sömürge, yarı - feodal ülkelerde enflâsyon yoluyla sermaye birikiminin, sermayenin yoğunlaşma ve merkezîleşme süreçlerinin hızlandırılmaya çalışılması, sosyo - ekonomik yapıdaki en duragan, en parazit unsurların hâkimiyetini güçlendirir ve ekonomideki genel bunalımı derinleştirir.

1950'den Beri İzlenen Enflâsyonist Politikanın Sonuçları

4 - 18. sayımızdaki «Türkiye Ekonomisinin Temel Meselesi» yazısında da işaret edildiği gibi, 1950'ye kadar Türkiye'de enflâsyonist olmayan, son derece yavaş bir «gelişme» politikası izlenmişti. Amerikan emperyalizmine en yakın unsurları bünyesinde toplayan Demokrat Parti'nin iktidara gelmesiyle, emperyalizme bağımlı çarpık «gelişme» türlerinden ikincisinin, yâni nisbeten hızlı (fakat aslında gene yavaş) fakat pek şiddetli enflâsyonist baskılar içinde çalkalanan bir «gelişme» politikasının izlenmesine girişildi. Bu, Amerikan emperyalizminin Türkiye ekonomisi üzerindeki hâkimiyetini en süratli şekilde derinleştirecek politikaydı.

Demokrat Parti'nin iktisadî şiarı: «Özel teşebbüs eliyle kalkınma» idi. «Özel teşebbüsün yaratılması», yâni sermaye birikiminin hızlandırılması, enflâsyon yoluyla yapılacaktı.

Türkiye ekonomisi, zaten yapısı ve gelişme olanakları bakımından gelişmiş kapitalist ekonomilerinkinden çok uzaktı. Kapitalist dünya sisteminin bir parçasıydı ve aynı zamanda kendi içinde kapitalizm - öncesi unsurları da geniş ölçüde barındırıyordu. Bu geri sosyo - ekonomik yapının üstüne şu iki unsur da eklenmiş bulunuyordu: bir yandan, eskisinden daha da çarpık ve bağımlı bir mekanizmanın kurulmasını hedef alan ABD emperyalizminin nüfuzu; bir yandan, iktisat araçlarının, yine bu yapı üstünde ve emperyalizmin akıl hocalığı ile, «özel teşebbüs yaratmak» için kullanılışı. DP'nin iktisadî politikasında «yeni» olan da buydu.

Ama **bağımsız** bir kapitalist gelişmenin hızlandırılmasına uygun gibi görünen bu araçlar, aşağıdaki nedenlerden ötürü, pratikte **Türkiye halkı** için tamamen olumsuz ve irrasyonel, ama **emperyalizmin** kendi hedefleri bakımından gayet «olumlu», rasyonel sonuçlar doğurdu.

Parazit Kesimlerin Gelişmesi

Emperyalizmin vesayeti altında kapitalist yoldan kalkınma yapmak iddiasında olanlar, **kârların** istedikleri ekonomik düzende en önemli gösterge, kaynak dağılımını, yatırımları tâyin edici unsur olacağını görmezlikten geliyorlardı. İşbirlikçiler, geri ve çarpık bir yapı üzerinde kapitalist birikimi gerçekleştirmenin kontrolünü daha başlangıçta ellerinden kaçırdılar. Geri ve emperyalizme bağımlı koşullarda kâr haddi kanununun işleyişi, tamamen ters sonuçlar verdi.

Millî gelir hesaplarında «Ticaret, malî müesseseler, hizmetler, serbest meslekler» diye belirtilen ve 1950'den beri gitgide zararlı bir şekilde gelişen **parazit** bir kesim, enflâsyonla beslenerek süratle büyüdü. Emperyalizme gitgide daha çok bağımlı bir ekonomi yaratmanın «ilk aşamasında», karşımıza çıkan olgulardan biri bu oldu.

«Yüksek oranlı ve kısa vâdeli kâr» peşinde koşan, yatırdığı sermayeyi en kısa zamanda geri almayı amaçlıyan bu kesim, geri kalmışlığın yağma edilircesine sömürülmesini içeren usuller ve meslekler sayesinde, kendi varlığını **sürdürecek** mekanizmaları da yavaş yavaş meydana getirdi. Ekonomiye, kendi faaliyetinin temel özelliği diyebileceğimiz, **ekonominin bütünü ve emekçi halk için zararlı fakat bu kesim için çok kârlı olma** vasfını verdi.

Emperyalizm, Banka Sistemi ve Tefecilik

Bu özelliği aşılayan ve bugün hatırı sayılır bir güç haline gelmiş olan mekanizmaların en önemlilerinden biri banka sistemidir.

Geri kalmışlığın emperyalizmin eli altında yağma edilmesi işinin müesseseleştirilmesini sağlayan bankalar sistemi, 1950'den bu yana, Türkiye burjuvazisi içinde kilit noktaları elinde tutan bir malî sermayenin (finans kapital) teşekkülüne sebep oldu [1]. Ve bu malî sermaye, varlık nedenine bağlı olarak, bu bankalar sistemini gitgide geliştirdi; emperyalizmin genel ve özel her türlü buyruklarına tamamen uygun hareket etmiş oldu.

Bugün iktisadî hayatın işleyişine, devlet kesimi dışında kalan bütün kredi ve harcama işlerine kumanda eden bankalar sistemi, bir yandan ge-

---

(1) Türkiye içinde bir «finans kapital» in mevcudiyeti, Türkiye'nin «henüz kapitalizmin finans kapitalin ortaya çıkmasına tekaddüm eden aşamalarını bile yaşamamış olduğu» gerekçesiyle, şüpheyle karşılanabilir. Ama emperyalizme bağımlı bir ülke içinde finans kapitalin varolamıyacağı fikri, metafizik bir düşünce tarzından doğmaktadır. **Birincisi,** bir kere finans kapital ve emperyalizm **dünya çapında** ortaya çıktıktan sonra, artık her ülkede finans kapitalin ortaya çıkmasından önce her alanda tam bir kapitalist gelişme yaşanması ve millî bir sermaye birikimi olması gerekmez. **İkincisi,** Türkiye'ye hâkim olan yabancı finans kapital, **kendi** gelişme düzeyini içeren malî kuruluşları, kendi görüntüsünü, Türkiye içinde bilinçli bir şekilde yaratmaktadır.

lir dağılımının çarpıklığını arttırır ve bunun altında yatan çarpık iktisadî yapıyı beslerken, bir yandan da yine varlık nedenine uygun şekilde kalıp değiştirdi ve giderek büyük ölçüde tefeci faaliyet gösterir oldu.

Her türlü spekülâsyonla beslenen bu «ticaret ve serbest meslek» (!) kesiminin gösterdiği gelişmeye karşılık, asıl bağımsız bir kapitalist gelişmenin temelini teşkil etmesi gereken sanayi ve tarım kesimlerinde bunun tam tersi oldu.

Gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerin tarihî tecrübesi gösteriyor ki, kapitalizm-öncesi bir sosyo-ekonomik yapıyı veya kalıntıları tasfiye etmenin en önemli şartlarından biri, tarımın yapısını kapitalist gelişmeyi sağlayacak şekilde değiştirmektir. Tarımda kapitalizm-öncesinden kapitalizme geçişin tarihte iki belirgin «safhası» veya «unsuru» olmuştur. Birinci safhada feodal mülkiyetin çöküşü küçük toprak mülkiyetini doğurmuş, ikinci safhada ise küçük toprak mülkiyeti çökerek yerini büyük kapitalist mülkiyete ve şehirlere göçüp proletaryaya katılan topraksızlaştırılmış köylülere bırakmıştır [2].

1950 sonrasının iktisat politikası çerçevesinde ise, tarımın yapısını değiştirme yolunda yapılan tek şey, makinalaşmayı bir ölçüde hızlandırmak olmuştur. Makinalaşma 1950'lerin ilk yarısında diğer bazı etkenlerin de yardımıyla bazı tarım ürünlerinde bir artış sağlamış, ama tarımın bünyesini kapitalistleşme yolunda pek etkilememiştir. Saf anlamda feodal ilişkilerin makinalaşma önünde gerilemesi, saf anlamda kapitalist ilişkilere değil, fakat feodal ve yarı-feodal **kalıntılara** ve bir bütün olarak tarımın tefeci-tüccar sermayesinin ilkel-kapitalist sömürüsü altına girmesine yol açmıştır. Gerek feodal ve yarı-feodal **kalıntı** niteliğindeki ilişkiler ve gerekse tefeci-tüccar sermayesi tarafından sömürülen küçük üretim, Türkiye'de bugün de yerini süratle kapitalist toprak mülkiyetine ve işletmelere bırakıyor değildir.

Orta ve yoksul köylülüğü insafsızca sömüren tefeci-tüccar sermayesinin beslenme kaynağı da yukarda sözünü ettiğimiz, 1950'lerden itibaren uygulanan enflâsyoncu iktisat politikası olmuştur. Enflâsyoncu politikanın önemli bir unsuru olan ve Ziraat Bankası eliyle işletilen tarım kredileri ve Toprak Mahsulleri Ofisi'nin tarım mahsulleri fiyat politikası köylülük içindeki farklılaşmayı ve küçük üretici üzerindeki aracı ve tefeci sömürüsünü arttırmış, müesseseleştirmiştir. Özellikle gelenekler tarımsal ihraç maddelerimizde, emperyalizme bağımlılığı perçinleyen unsurlar olarak taşra aracısı ve tefecisi ile bankalar sisteminin nasıl yekvücut olduğunu çok açık olarak görmek mümkündür.

---

(2) Millî Demokratik Devrim sırasında ve Millî Demokratik İktidar altında toprak devrimi başarıldığında ortaya çıkan bağımsız küçük köylülük ne tarafa yönelecektir? Devrimin proleter önderliği, bu küçük köylülük temeli üzerinde kapitalizmin doğmasını kesinlikle önleyecek, köylüyü örgütleyerek ve yoksul köylülerle bağlarını derinleştirerek sosyalist ziraate doğru hızlı bir yürüyüşü gerçekleştirecektir.

Küçük Üreticinin Yoksullaşması ve Çarpık - Proleterleşme

1950'den beri ekonominin tümünde uygulanan enflâsyon politikası, küçük üreticilerin çoğunlukta olduğu tarım kesiminde kredi ve tarım ürünleri fiyatlarının arasıra sun'î olarak yükseltilişinden küçük üreticiye yarayabilecek bir gelir fazlasını kısa zamanda alıp götürmüş, aynı zamanda küçük üreticiyi ihtiyacı olan maddelerin fiyatlarındaki yükselişlerle de yoksullaştırmıştır.

Küçük toprak sahibinin 1950'lerden sonra kentlere akarak, «yaratılacak olan» kapitalistler için hazır bir bol ve ucuz işgücü ordusu meydana getirmesinin temelinde rasyonel - kapitalist bir politika değil, emperyalizmin vesayeti altında bağımsız kapitalist gelişme hülyasının ters sonuçları vardır. Proleterleşme, ileri tekniklerin uygulanmasının ve yepyeni üretim ilişkilerinin gelişmesinin sonucu ve «bir diğer yüzü» olmamış, aksine, proleterleşmenin yeni ve daha ileri kapitalist ilişkilerin tarımda gelişmesi ile elele yürümemesi, emperyalizme bağımlı yarı - feodal yapının durağanlığının ifadesi olmuştur. Proleterleşme, kapitalizm açısından bile çarpık bir proleterleşme olmuştur.

Bugün Türkiye ekonomisi 1950'lerde olduğu gibi yine ciddî buhranlar içindeyse, bunun belki en önemli nedeni tarımsal üretimin süratle arttırılmasını mümkün kılacak yapısal değişikliklerin yapılmaması ve işçi - köylü ittifakının devrimci iktidarı olmaksızın hiçbir zaman da yapılamayacak olmasıdır. Öte yandan, tarımın yapısının değiştirilmesini engelleyen aynı emperyalizme bağımlılık koşulları sanayinin de gelişmesini engellediği için, şehirlere akan işgücü ordusu da bağımsız bir kapitalist gelişme açısından heba olup gitmektedir. Ekonomide sürekli bir **işsizliğin** yaygınlaşmasının temel nedeni budur.

Emekçi Yığınların Tasarrufları ve Parazit Kazançlar

Yine aynı politikanın sonucu olarak, yukarıda da işaret edildiği gibi, ekonomi yüksek oranlı ve kısa vâdeli kâr getiren kazanç türlerine dayalı bir biçim almıştır. Bunların aşağı yukarı tümü, emekçi yığınların mevcut ve yaratılabilecek tasarruflarını kalkınmaya hiçbir şekilde yararlı olmayacak şekilde kullanmak üzere emen kazanç türleridir. Bu kazanç türleri sahiplerinin üretken yatırımlarda bulunmaları hiçbir zaman mümkün olmayacağı gibi, bunlar israfın, verimsiz, gösterişçi ve spekülâsyonu besleyen tüketim türlerinin de yaygınlaşmasına sebep olmaktadırlar.

Burjuvazinin İç Çelişkisinin Kaynağı

Bugünkü Türkiye burjuvazisinin iç çelişkisinin kaynağı da burada, geri kalmışlığın yağma edilmesi kavgasında yatmaktadır. 1950'lerde, enflâsyon yoluyla rasyonel bir kalkınma mekanizması kurulması imkânsızdı. Bugünkü işbirlikçi iktidar ise, DP'nin akibetinden kendince bir «ders» almışa benzemektedir. Enflâsyonu bugün için, bugünkü yapıda mevcut parazit unsurları temzilemeden kullanmaya devam etmenin kendisi için de aynı sonucu vereceğini görmüş gibidir.

İşte, getirilmekte olan yeni vergilerin nedenini ve etkilerini, herşeyden önce bu açıdan görmek gerekir. Bu açıdan bakılınca, yeni vergi tedbirlerini getirme kararlarının her şeyden önce **politik** bir karar olduğu görülür. Bu bakımdan bu vergiler, her yıl bütçe açıklarını kapamak için başvurulması aşağı yukarı bir gelenek haline gelmiş olan vasıtalı vergilerden farklıdır.

Bilindiği gibi vasıtalı vergiler, tıpkı enflâsyon gibi, sabit gelirli halk yığınların.n aleyhine sonuç veren vergilerdir. Bu ilk etkileri gözönüne alınırsa, vasıtalı vergiler adaletsiz vergiler sayılmak gerekir, Bugün getirilmekte olan vergi türlerine baktığımızda bunlarda **ilkin** böyle bir adaletsizlik pek göze çarpmamaktadır. Ne var ki, yeni vergilerin etkilerini bir «ilk bakış» tan ötede düşünmemek çok yanıltıcı olur. Biraz daha dikkatli bakıldığı takdirde, bu vergilerin, Türkiye ekonomisinin bugün içinde bulunduğu enflâsyona karşı bir tedbiri amaçlayışı, yine getirilmekte olan Personel Kanunu'nun malî yükünü finanse edecek bir kaynak oluşu, yine yapılmasından kaçınılamıyacak olan bir devalüasyonun ekonomide bir süre istikrar sağlıyabilmesi için alınmış peşin tedbirler oluşu gibi **çeşitli yönleri** yanısıra, ama bütün bunlardan **daha önemli** olarak, burjuvazinin iç çelişkisini ve bu çelişkiyi çözümleme çabalarını yansıtan politik nitelikte bir dizi tedbirler getirdiği görülür.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bugünkü işbirlikçi iktidar, emperyalizme gitgide daha çok bağımlı bir düzen yaratmanın ilk aşaması olan, geri kalmışlığın enflâsyon yoluyla yağması ve parazit unsurların yaratılması sürecinin, **kendi politik iktidarını** sürdürme bakımından akıllı bir tutum olmadığını hissetmiş gibidir. İktidarın esas sahibi, gerici koalisyon içinde baş ortak olan işbirlikçi burjuvazi, sömürü düzenini sürdürmenin daha emin yolu olarak, emperyalizmle daha sıkı sıkıya bütünleşebilen, büyük çapta üretim yapabilen ve tekelci kapitalist şirket standartlarına göre çalışabilen, bol ve ucuz işgücünü gereğince sömürebilen, kısacası, daha üretken gibi görülebilecek olan bir burjuvazi yaratmaya çalışmaktadır.

Artık Türkiye'de, emperyalizme bağımlı, yarı - sömürge ve yarı - feodal bir ülkeye özgü cinsten bir «kapitalist ilk - birikim» tamamlanmak üzeredir. Bunun kanıtları, vergi tasarıları gerekçesinde defalarca spekülâsyonlardan yakınılması, dev holdinglerin gitgide sermaye piyasasına hâkim olmaları, sanayi burjuvazisinin sözcülerinin —örneğin Ertuğrul Soysal ve diğerlerinin— spekülâsyon yoluyla soygunun durdurulmasına ilişkin feryatlarıdır.

Vergi kanunları ile hâkim sınıflar içinde tasfiye edilmek istenen tek unsur, spekülâtörler değildir. Özellikle akar sahiplerinin, rantiyelerin de bugünkü önemlerinin zayıflatılması için Emlâk Vergisi, Gayrimenkul Kıymet Artışı Vergisi, gibi tedbirlere başvurulmuştur. Fabrikaların Bina İnşaat Vergisi'nden tamamen istisna edilmesi yoluyla sanayi burjuvazisi korunduğu halde rantiyeler cezalandırılmak istenmekte, ticaret burjuvazisi himaye görmemektedir. Bu vergi tedbirleriyle yeni kurulmak istenen «İhracat ve Kal-

kınma Bankası» gibi girişimler birleşince, sanayi burjuvazisinin nasıl lehte muamele gördüğü daha iyi anlaşılmaktadır.

Tabiî ki bütün bunlar, bu tedbirlerle Türkiye'nin bağımsız bir kapitalist gelişme yaşayabileceği, kapitalizm - öncesi yapının geniş ölçüde tasfiye edilebileceği, vb. anlamına gelmemektedir. Söz konusu olan, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığının **derinleştirilmesidir.**

Burjuvazi bu yolda, kendi iç çelişkisini çözümlemeye mecbur olacağı bir noktaya gelmiş görünmektedir. Bugün için yapılmak istenen, burjuvazinin çeşitli kesimleri arasında gelir dağılımını yeniden düzenlemek, geri kalmışlığın yağması kavgasında kapkaççı - parazit unsurlar yerine emperyalizme daha yakın unsurları hâkim kılmak gibi görünüyor. İşbirlikçi burjuvazi, iç çelişkisinin artık tehir kabul etmeyen çözümünü bugün ekonominin tarım dışı kesimlerinde aramakta, tarıma ve o alanda yatan çelişkilere ilişmek istememektedir.

Burada, önümüze çok önemli iki soru çıkıyor. **Birincisi,** getirilmek istenen yeni vergiler gerçekten bu politik amaca ulaşabilecek etkileri mi doğuracaklardır, yoksa işbirlikçi burjuvazinin çabası yarı - sömürge, yarı - feodal yapının diyalektik tepkisiyle bozguna mı uğrayacaktır? Vergiler enflâsyonu önleyebilecek midir? Ekonomide istikrar sağlanabilecek midir? Vergilerin emekçi yığınlar üzerindeki etkisi ne olacaktır?

Proleter devrimci mücadele için belki daha da önemli olan ikinci soru da şudur: işbirlikçi iktidar, kendi iç çelişkilerini, hele devrimci mücadelenin büyük hamlelerle geliştiği bu şartlarda, parlamenter AP iktidarı çerçevesinde çözmeyi başarabilecek midir? Kendi iç çelişkilerinin patlak vermesi ve emekçi yığınlarının gelişen mücadelesi karşısında işbirlikçiler, nasıl bir yönetime başvurabileceklerdir? Devrimciler nasıl mücadele etmelidirler?

Vergiler ve Burjuva İktisatçıları

İlkönce birinci soruyu ele alalım. Ekonomiye istikrar getirmeyi ve enflâsyona meydan vermemeyi, beri yandan, yeni Personel Kanunu'nun doğuracağı büyük giderleri finanse etmeyi başaracağı iddia edilen yeni vergiler, gerçekten zihinlerde bugüne kadar cevapsız kalan sorular doğurmuştur. Yeni Vergi Kanunları tasarıları ile ilgili tahliller giderek bir arap saçına dönmüştür. Bunda da en büyük pay, bazı şöhretli «bilim adamlarımıza» nasip olmuştur.

Bir yanda Prof. Oktay Yenal ve Prof. Memduh Yaşa gibi katıksız burjuva iktisatçıları yeni vergi tasarılarını alkışlarken, diğer yandan Prof. Kenan Bulutoğlu ve Doç. Sevim Görgün gibi ileri, sol eğilimli akademisyenler «vergi alınmasaydı felâket olurdu»; «âdil ve uygun» gibi bilimsel kavramların dışında kalan haykırışlarla memnunlar safına katıldılar. Prof. Gülten Kazgan, Prof. Besim Üstünel, Aslan Başer Kafaoğlu gibi şahıslardan kurulu bir üçüncü grup ise, tasarılara bir bütün olarak cephe alma gücünü kendilerinde bulamamaları yüzünden sırf vergi tekniğine değinen bazı

sorunları ortaya atarak karşı olduklarını bildirdiler; meselenin özünden giderek kesin tavır takınmaktan kaçındılar. Yine bunların yanısıra, siyasî partiler, Ticaret ve Sanayi Odaları da bocalamalar geçirdiler, fakat bütün bu kargaşalık içinde işbirlikçi AP iktidarı şaşkın muhalefetin bakışları arasında tasarıları parlâmentodan kolayca geçirmeye başladı.

Burjuva ve küçük burjuva muhalefetin içine düştüğü kargaşalık ve bulanıklık, bir kere daha şunu ispatladı : ABD emperyalizmine ve işbirlikçi AP iktidarına karşı uzun vâdeli hedefler için olduğu kadar kısa vâdeli hedefler için de verilen mücadeleleri başarıyla yürütmenin bir tek yolu vardır. Emekçi halk yığınlarını esas almak; işçiler, köylüler ve bütün diğer emekçiler içinde çalışmak; onları bilinçlendirmek ve örgütlendirmek ve onların mukavemet gücünü yaratıcı bir şekilde harekete geçirmek. Yeni vergi tasarıları ve genel ekonomik durum karşısında işçi sınıfının takındığı kararlı tavır, burjuva ve küçük burjuva muhalefetin tavrıyla tam bir tezat teşkil etmiş, Türkiye'de işçi sınıfını büyük bir devrimci güç olarak görmeyenleri şaşkına çevirmiştir. Bugün yeni vergi kanun tasarılarına karşı takınılan tavır, işçi sınıfının yükselen mücadelesine karşı takınılan tavırla tamamen içiçe geçmiştir. Muhalefetin geniş kesimlerinin sınıfî niteliği, işçi sınıfının azimli, yiğit direnişine karşı takınılan kaypak, kararsız, demagojik tavırlarda kendini açıkça belli etmektedir.

Vergi Nedir?

Önce verginin ne olduğu noktasından başlıyalım. Burjuva iktisatçılarına göre kısaca vergi, «kamu harcamalarını karşılamak için özel sektörden kamu sektörüne yapılmış bir kaynak transferi» dir. Gerçekten devletin sınıfsal niteliği bir yana bırakıldığında, bu böyle gözükebilir. Burjuva iktisatçıları, olayları incelerken devleti tamamen sınıflarüstü bir kuruluş olarak görürler; onun toplumda ne iş gördüğünü, tarih içindeki yerini, esas görevinin ne olduğunu araştırmazlar veya gözden kaçırırlar. Bu nedenle, onların tahlillerinde devlet, özel sektörün tamamen dışında ve özel sektörü —yâni kapitalist ekonomiyi— meydana getiren sınıflarla hiçbir ilgisi olmayan, bağımsız bir kuruluş gibi gösterilir.

Oysa tarihî materyalist Marksist-Leninist devlet teorisi, bize bunun tam tersini öğretir. Tarihte sınıfların ve sömürünün ortaya çıkmasıyla ortaya çıkan devlet, hâkim sınıfların sömürü tarzlarını korumak için sömürdükleri emekçilere karşı örgütledikleri baskı mekanizmasıdır. Belirli bir dönemde belirli bir toplumun sınıf yapısı, başta devlet olmak üzere o toplumdaki bütün kurum ve faaliyetlere yansır. Devletin, toplumdaki örgütlü siyasî-askerî gücün ekonomik dayanağını sağlıyan vergilerde de, toplumun sınıf yapısı açık bir şekilde yansır. Devletin sınıf yapısı gözönüne alınınca, yukardaki devlet-özel sektör kaynak transferi hikâyesi bir yutturmacadan ibaret kalır.

Burjuva toplumunda genel olarak vergiler, bir bütün olarak kapitalist ekonominin ve kapitalist üretim tarzının sömürücü sınıflarının varlığının ko-

runması ve sürdürülmesi için gerekli olan masrafların karşılanması için alınırlar. Devletin bütün politik, ekonomik, askerî faaliyeti bu amaca, burjuvazinin varlığını korumaya ve sürdürmeye yönelmiştir. Bütün toplumsal sınıflardan vergiler bu amaçla alınırlar ve vergilendirme sürecinde hâkim sınıflar kendi düzenlerinin korunması masraflarını da mümkün olduğu kadar işçilerin ve diğer emekçilerin sırtına bindirmeye çalışırlar. Yâni işçiler hem artı-değer mekanizması yoluyla burjuvazi tarafından sömürülürler, hem de kapitalist düzenin genel korunma masrafları —dış düşmanlardan olduğu kadar ve ondan da fazla **işçilerden** korunması masrafları— da büyük ölçüde onların sırtına bindirilir. Bu nedenle vergileri hem genel olarak sömürünün korunmasının aracı, hem de sömürünün bir **parçası** olarak görmek gerekir.

Sömürünün Paylaşılması ve Tarihte Vergi

Toplumumuzda emekçi halk yığınlarının sömürülmesinden doğan artı-değerin nasıl bölüşüldüğünü araştırırsak üç parçaya ayrıldığı sonucuna varırız. Bu üç parça şunlardır: hâkim sınıfların tüketimi; hâkim sınıfların tasarrufları; vergiler. Yâni vergiler sömürü mekanizmasında yer alan ve artı-değerin hâkim sınıflara intikalinin yollarından birini meydana getiren bir araçtır. Feodal bir yapıda vergilerin bu özelliğini gözlemek çok daha kolaydır. Çünkü sömürü çok daha açıktır; sömürü mekanizması **doğrudan doğruya**, zora, feodal beylerin siyasî-askerî gücüne dayandırılmıştır. Feodal beyler bu güce dayanarak ve doğrudan doğruya vergi şeklinde serfleri sömürürler. Feodal beyler yalnızca vergi alırlar; vergi vermezler. Feodal toplumda serflerin emek-rant, ürün-rant veya para-rant şeklinde verdikleri vergiler, artı-ürünün hâkim sınıflara intikalinin **esas** şeklidir.

Kapitalist üretim tarzını tam olarak ve her alanda yerleştiren burjuva demokratik devrimiyle, sömürünün dış görünümü değişir. Vergiler de başka bir dış görünüme bürünürler. Kapitalist düzende sömürü mekanizması feodal düzende olduğundan çok daha karmaşıktır; doğrudan doğruya zor kullanımına değil, fakat piyasa mekanizmasının «âdeta insanların sırtları arkasında, onlar hiç farkına varmaksızın» işleyişine dayandırılmıştır. Herkesin çeşitli metaları serbestçe alıp sattığı bir yer olarak görülen pazarda işçi işgücünü satar; aldığı ücret işgücünün değerinin karşılığıdır. Oysa işçinin işgücünü kiraladığı kapitalist, bu işgücünü kullanarak işçinin eline geçen değerden çok daha büyük bir değer sağlar. İşgücünün kullanımının yarattığı değerle işgücünün değeri arasındaki fark kapitaliste artı-değer olarak kalır. İşgücü alım-satımının zor kullanımına değil, fakat kapitalist üretim tarzının doğuş döneminde yaratılan koşullara: işgücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan bir işçi sınıfıyla bütün üretim araçlarını kendi elinde toplamış burjuva sınıfına, dayandırılmış olması, sömürü olayını **gizler.** Böyle bir üretim tarzı üzerinde yükselen burjuva devleti, tamamen sınıflarüstü gibi görünür. Burjuva devletinin, yalnız işçileri ve diğer emekçileri değil, aynı zamanda düzenini koruduğu burjuva sınıfını da vergilendirmesi, devletin bu görünümünü perçinler; sömürülen kitleleri devletin niteliği hakkında uyutur.

Ama kapitalist düzende de vergilerin niteliği hakkında tehlilimizi gün ışığına çıkarabilecek somut ipuçları mevcuttur. Örneğin yatırım indirimi, hızlandırılmış amortisman, gümrük muafiyetleri, vb. gibi sayısız «teşvik» tedbirleriyle, bir kısım tahsil edilmiş vergiler bile bir kalemde sömürücü hâkim sınıfların tasarrufları haline dönüştürülürler; sermaye birikimini hızlandırmak, desteklemek için kullanılırlar. İşte bu vergi «teşvik» tedbirleri, vergilerle hâkim sınıfların tasarrufları arasındaki organik bağı bize kanıtlayan, artı-değerin vergi, aylak sınıfların tasarrufu ve aylak sınıfların tüketimi arasında nasıl ayarlandığını gösteren bir durumdur. Böylece vergilerle bir yandan emekçi halk yığınlarına karşı baskı aracı olan devlet gücü vücut bulurken, diğer yandan da arta kalan fonlar «kamu harcamaları» adı altında hâkim sınıflara devredilerek sermayenin, üretim araçlarının, bu sınıf elinde birikimi hızlandırılır.

Proleter devrimci hareketin her yeni vergi tedbiri karşısında hem genel olarak vergi olayının, hem de belirli bir somut durumda getirilmek istenen vergilerin sınıf niteliğini ortaya koyması, emekçi halk yığınlarını hem belirli vergilere karşı, hem de genel olarak sömürü ve baskı düzenine karşı bilinçlendirmesi ve örgütlendirmesi gerekir.

Enflâsyon Önlenebilecek mi?

Vergi olayının niteliğini tesbit ettikten sonra, uygulamada işbirlikçi AP iktidarının bu yeni tasarılar ile emekçi halk yığınları üzerindeki sömürüyü nasıl arttırmak istediğini adım adım izleyelim.

Yeni vergiler enflâsyona karşı bir istikrar tedbiri midir? İşbirlikçi burjuvazinin ve feodal artıkların doğrudan doğruya iktidara el koyması tarihi olan 1950 yılından beri enflâsyoncu politikanın niçin ve nasıl izlenmiş olduğunu yukarıda görmüştük. Son yıllarda da fiyatların zincirleme endeksle ifade edilen artış hızı yılda yüzde 5-6 civarındadır. Enflâsyondan en çok zarar gören şehir küçük burjuvazisinin memur kesiminin maaşlarını ayarlayabilmek için Personel Kanunu çıkarılmak istenmekte ve bu kanun, 2,3-2,5 milyarlık bir ek kaynağı gerektirmektedir. Şimdi getirilen üç yeni Vergi Tasarısı —Finansman Kanunu, Emlâk Vergisi Kanunu ve Belediye Gelirleri Kanunu— ile bu ek finansman ihtiyacı karşılanmak istenmektedir.

İktisat teorisinin «devlet harcamaları» ile ilgili iyi bilinen bir kanunu vardır. «Denk bütçe çoğaltanı» denilen bu ilkeye göre, eğer devlet diğer kesimlerden belli bir miktarda vergi alır ve **aldığı vergi miktarında** harcama yaparsa, yâni harcamalarını aldığı vergi miktarıyla sınırlı tutsa bile, bu, ekonomide enflâsyonist bir baskı meydana getirir. Vergi alımı ve harcama zincirinden önceki duruma göre **sonraki** durum, daha enflâsyonisttir. Yâni her yeni vergi-harcama zincirine girişildiğinde, ekonomideki enflâsyonu arttıracak etkiler ortaya çıkar.

Hükûmet yeni vergi kanunlarını enflâsyona karşı bir tedbir olarak sunmak istiyor. Bazı bilim adamları da onun bu «görüşünü» destekliyorlar; çığırtkanlığını yapıyorlar. Bunlara sormak gerekir: yeni vergiler yeni har-

camaları karşılamak için alındığı, yâni bu vergilerle toplanan kaynaklar atıl halde tutulmayacağına göre, bu vergi - harcama zincirinin enflâsyonu arttırıcı olmayacağını nasıl iddia edebilirsiniz? Özellikle Prof. Memduh Yaşa'nın düştüğü bu yanlışa işaret ettikten sonra şunu ekleyelim; eğer işbirlikçi burjuvazi ve onun iktidarı enflâsyonu kesin - kes durdurmak isteseydi bu yeni vergileri Personel Kanunu'nun finansmanında kullanmaması, bir bütçe fazlası olarak bloke etmesi gerekirdi. Kaldı ki, vergi tedbirleri olarak fiyatlara en kolayca intikal edebilecek vasıtalı vergilerin seçilmesi de ilerde fiyat artışlarını ve dolayısıyla enflâsyonu besleyecek bir kaynak olacaktır. Bu durumda istikrar tedbiri olabilecek başka düzenlemelere gidilmediği takdirde, önümüzdeki yıllarda fiyatlar genel seviyesinin bugünkü yüzde 5 - 6'lık artış temposunu koruyacağını ve enflâsyonunun durmayacağını söyleyebiliriz.

Vergiler Sömürüyü Ağırlaştıracaktır

Gelelim yeni vergilerin sosyal adaletçi olduğu veya servetin müsaderesine yol açacağı iddia edilen yönüne. Herhalde bu değer yargısını tasarıların üzerine yapıştırmadan önce alternatif kaynakların gözden geçirilmesi gerekirdi. Sırasıyla bunlar: 1. Gelir ve Kurumlar vergilerindeki artışlar ve ayarlamalar; 2. Vergi kaçakçılığının önlenmesi; 3. Tarımın vergilendirilmesi; 4. İktisadî devlet teşekküllerinin düzenlenmesidir. Bunlar, örneğin Türkiye'de bir küçük burjuva ilerici iktidarı teşekkül ettiği takdirde, onun ilerici ekonomik programının önemli bir kısmını meydana getirmesi gereken tedbirlerdir.

Ama bütün bu alternatif tedbirlere köklü bir şekilde başvurmak, emperyalizmin işbirlikçisi bir burjuva iktidarının göze alamıyacağı yapısal değişmeleri gerektireceği için mümkün olamamaktadır. Şöyle ki: Gelir ve Kurumlar Vergilerindeki artışlar sermayenin kaynağı olan kârı (artı - değeri) vergilendireceği için büyük burjuvazi tarafından kabul edilemez. Vergi kaçakçılığı, kapitalist gelişme süreci içinde sadece mülk sahibi egemen sınıfın işliyebileceği tatlı ve faydalı bir günahtır.

Tarımın vergilendirilmesi ise, yukarda da söylediğimiz gibi, henüz işbirlikçi burjuvazi içindeki hâkim finans kapital kesiminin girişemiyeceği bir şeydir. Tarımın vergilendirilmesi, **hem** tefeci - tüccar takımını ve diğer feodal ve yarı - feodal kalıntıları karşıya alabilecek, **hem de** köylünün sömürülmesini arttıracak yoksullaşmayı ve proleterleşmeyi hızlandıracak birşey olacaktır. İşbirlikçi burjuvazi, emperyalizme bağımlı kılınmış ülkemizde **hiçbir zaman** çarpık olmayan, tam anlamıyla kapitalist bu tipten bir gelişmeyi sağlamıyacağı gibi, şu anda bu **yönde** ne kadar sudan olursa olsun, **hiçbir** tedbire de girişemez. Enflâsyoncu sermaye birikimi politikasına hız vermeden önce en parazit, en kapkaççı unsurları bir ölçüde bastırmaya çalışan hâkim burjuva kesimler, şu anda bu mücadeleyi tarım dışında sürdürmek, parazit ve kapkaççı unsurların taşra mütegallibesi ile birleşmesini önlemek zorundadırlar. Dört bir yandan çelişkilerin demir kıskacı içine girmiş olan işbirlikçi çevrelerin bu işi ne ölçüde başarabilecekleri elbette ayrı ve çok şüpheli bir husustur.

İktisadî devlet teşekküllerinin yeniden düzenlenmesi ise, bütün bu tedbirlere girişmekteki esas amacı 1950'den beri izlenen enflâsyonist serma-

ye birikimi politikasına tekrar ve daha sağlam bir zemin üzerinde devam etmek olan işbirlikçi burjuvazinin istemediği bir şeydir. Siyasî iktidar işbirlikçi burjuvazi - taşra mütegallibesi koalisyonunun elinde olduğu sürece iktisadî devlet teşekkülleri ekonomi içinde bir kenara itilmeğe veya yozlaştırılarak tamamen emperyalizmin hâkimiyetini perçinlemek yolunda çalıştırılmaya mahkûmdur. Bir küçük burjuva ilerici iktidarının elinde iktisadî devlet teşekkülleri ekonomide ileri bir rol oynayabilir. Proleter devrimci önderlik altında sağlanan millî demokratik devrim iktidarında, ekonominin sosyalist kesimi, bütün ekonomiye hâkim kılınır ve birinci derecede devrimci, düzenleyici rol oynar. Ama genel olarak iktidarın sınıfî niteliği daima ekonomi içindeki bütün kurum ve süreçlere yansır ve emperyalizm ve yakın güçlerin iktidarı altında iktisadî devlet teşekküllerinin durumu da çeşitli biçimlerde bu sınıfî durumu yansıtır.

İşbirlikçi iktidar, bütün bu «küçük burjuva ilerici alternatiflerini» yâni küçük burjuva anlamıyla sosyal adaleti bir ölçüde gerçekleştirebilecek olan bütün bu tedbirleri uygulamak yerine, tamamen farklı bir yol seçmiştir. Getirmek istediği vergi tasarıları, gerek **amaçları,** gerekse kısa vâdede **bile etkileri** itibariyle «sosyal adaletçi», «serveti müsadere edici» olmaktan çok uzaktır. Zaten işbirlikçi iktidarın böyle bir şeyi amaçlıyabileceğini düşünmek meseleleri sınıf tahlili yapmadan incelemek hatâsından doğan büyük bir saflıktır. Yeni vergiler genel olarak sömürüyü ağırlaştıracak, bir yandan hâkim sınıfların içinde büyük kavgalar yaratırken, diğer yandan hâkim sınıflarla emekçi kitlelerinin çelişkilerini keskinleştirecektir.

Hâkim sınıflar koalisyonundaki düzenlemelere ilişkin vergi tedbirleri alınırken, emekçi halk yığınları da ihmal edilmemiştir (!). Enflâsyonun yanına yeni vergiler de katılarak reel ücretlerin düşmesi ve mutlak sömürünün arttırılması için tedbirler getirilmiştir. Aşağıda sayacağımız vergilerle geniş halk yığınlarının tüketimi, gelir dağılımının **daha da** insafsızlaştırılması pahasına, vergilendirilmek istenmiştir: Gider Vergisi içinde yer alan Nakliyat Vergisi; PTT Hizmetleri Vergisi; glükozun, mutfaklarda kullanılan sıvı gaz LPG'nin, Tekel - dışı alkollü ve alkolsüz içkilerin, kahve, elektrik, havagazı, kibrit, vb. nin tüketimini vergileyici «düzenlemeler», Damga Vergisi, Harçlar, Belediyeler Gelirler Kanunu, vb. Özet olarak denebilir ki tasarılarda yer alan vasıtasız vergiler —Emlâk, Gayrimenkul Kıymet Artışı, vb. vergileri— beyana dayandıkları için kaçakçılığa konu olurken, vasıtalı vergiler emekçi yığınların sırtından muntazaman alınacaktır.

Aslında emekçi halk yığınlarının pahalılığa karşı direnişe geçmesi, örgütlenmesi ve mücadeleyi hızlandırması yüzünden, tepkilerin büsbütün artmasından ürken Cumhurbaşkanı da Gider Vergileri Kanunu'nu «sosyal adalete uygun bulmadığı» gerekçesiyle veto etmişti. Bu nedenle işbirlikçi iktidar «sosyal adaleti sağlıyacağı» propagandasıyla birlikte bu son üç yeni vergi kanunu tasarısını meclislere sunmuştur. AP iktidarının bu gülünç iddiası karşısında «bilim adamları» dahil burjuva ve küçük burjuva muhalefetin gerilemesi ve boyun kırması, ibret verici olmuştur. Türkiye'de proleter devrimcilerinin hem işçi ve köylü kitlelerini örgütlemek, hem de pro-

leter devrimci tahlilin yayılmasını sağlamak için ne kadar çok çalışmaya muhtaç olduklarını bir kere daha ortaya koymuştur.

İktidar şimdiye kadar yalnızca vergilerin toplam gelirini ve bu yolla finanse edilecek harcamayı, yâni Personel Kanunu giderlerini göstermekle yetinmiştir. Devamlı olarak saklı tutmaya çalıştığı husus, tek tek her vergiden ne kadar gelir beklendiği noktasıdır. Çünkü bu şekilde getirilen her yeni verginin ancak adına bakılarak «sosyal adalete uygun olup olmadığının tartışılabilmesi (!) mümkün olmaktadır. Bu yolla ve sistematik bir şekilde, gelirin büyük kısmını sağlayacağı muhakkak olan vasıtalı vergiler —Gider Vergisi, Damga Vergisi, Harçlar— gözlerden saklanıp kamufle edilmektedir. Malî yıl sonundaki kesin hesap cetvelleri, göstermelik vergilerle lüks tüketimin ne kadar vergilendirilebildiğini ve asıl gelirin kimlerin sırtından sağlandığını açıkça ortaya koyacaktır.

İşbirlikçi Burjuvazinin «Programı» İçin AP İktidarı Yetersizdir

İkinci önemli sorumuza gelince: İşbirlikçi burjuvazinin hem kendi iç-çelişkilerini halletmesinin, hem de emekçi yığınlarının yükselen mücadelesini baskı altında tutabilmesinin, artık AP iktidarı çerçevesinde başarılabilmesi mümkün görünmemektedir. İşbirlikçi burjuvazi, Türkiye'de ordu içindeki gerici-faşist güçleri kullanarak sürekli bir sıkı-yönetim durumunun hazırlıklarını yapmaktadır. Proleter devrimci hareketin ve bütün ilericilerin bu durumu doğru tesbit ederek cesur ve kararlı bir tavır takınmaları, emekçi kitleleri ve bütün demokratik güçleri, hem sömürünün ağırlaştırılmasına, hem de yapılan faşizm hazırlıklarına karşı örgütlendirmeleri gerekir.

«Faşizm geliyor!» diye mücadeleden kaçmak ve kararsızlığa düşmek yerine, halk içinde politik çalışmaya hız vermek şarttır. Faşizmi, ancak halk yığınlarının devrimci mücadelesi yenebilir.

Yaşasın emekçi halkımızın devrimci mücadelesi!

Proleter Devrimci AYDINLIK
Çalışma Grubu

İŞÇİ - KÖYLÜ'nün 19. sayısı da toplatıldı

Halkımızın hergeçen gün gelişen Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesi karşısında, Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarı telâş içine düştü. Son genel seçimlerin hemen ardından «Amerikancı AP Diken Üstüne Oturmuştur» diyordu İşçi - Köylü. Şimdi oturduğu diken; yani halkımızın devrimci mücadelesi rahatsız etmiş olmalı ki saldırılarını artırıyor.

Bir yandan gelişen işçi sınıfı mücadelesini engellemek için yeni baskı kanunları getiriyor, sendika seçmek, kurmak özgürlüklerini temelinden yıkmaya çalışıyor, öte yandan devrimci gençliğe karşı silâhlı saldırılar düzenliyor kiralık katilleriyle. Bir yandan toprak ve özgürlük için mücadele eden yoksul ve topraksız köylülere jandarma zulmü, öte yandan doğunun kürt halkını eritmek, sindirmek ve sonunda yoketmek için komando zulmü...

Bütün halk sınıfları üzerinde kurmaya çalıştığı tahakküm çok sürmeyecektir. Zulme ve baskıya dayanan bir yönetim ayakta kalamaz. Halkımızın devrimci mücadelesi sonunda Amerikancı AP'yi de, onun temsil ettiği gerici güçleri de altedecektir. Halkımızın devrimci iktidarını kuracaktır.

Faşist sendika kanunlarına karşı vazgeçilmez haklarını kullanan işçilerin mücadelesi neyi gösterir? Neyi gösterir yüzbinlerce emekçinin başkaldırması vurguncu AP iktidarına karşı? Halkımızın devrimci uyanışını ve bütün gericilerin sonunun yakın olduğunu.

İşte halkımızın bu gelişen ve hergün de daha geniş yığınlara mal olan mücadelesinin bayrağı İşçi - Köylü'nün toplatılması bu yüzdendir. Çünkü

İşçi - Köylü; İstanbul'da, İzmit'te, Ankara'da başkaldıran işçilerin mücadelesine önderlik etmiştir. Çünkü İşçi - Köylü doğuda yapılan zulme karşı halkımızın haklı sesini yükseltmiştir.

İstanbul'un işçi semti Alibeyköy'de 16 devrimci öğretmen bir anket yapmış. Görmüş ki hepsi de işçi çocuğu olan ilkokul öğrencisinin yüzde altmışı İşçi - Köylü okuyor. İşte bu yüzden toplatılıyor gazetemiz. Amerikancı AP'nin ipliğini bütün Türkiye'de pazara çıkaran gazetedir bu. Onun için toplatılıyor. Korkmadan, azimle işçilerin, köylülerin ve bütün halkımızın menfaatlerine aykırı olarak getirilen sıkı yönetimin kalkması için mücadele ediyor. Bunun için toplatıldı İşçi - Köylü.

Eğer emperyalizmin icazetinde devrimci mücadele yapmıyorsak, şunu iyi belleyelim : Düşman bize saldırıyorsa doğru yoldayız. Eğer saldırmıyorsa yanlış yoldayız.

İşte İşçi - Köylü'ye saldırıları bu açıdan ele almamız gerekiyor.

İşçi - Köylü'nün Toplatılmasına Karşı Koymak Devrimci Bir Görevdir.

İşçi - Köylü'nün toplatılması, bütün baskı kanunları gibi anayasaya aykırıdır. Demokratik özgürlüklere indirilen bir darbedir. Buna karşı koymak ise, bir yurtseverlik görevi olduğu kadar devrimci mücadelemizin bütün yurda yayılması için girişilmiş bir çabadır. Devrimci bir çabadır. Çabalarımızı artıralım.

İşçiler, Köylüler, Bütün Yurtseverler!

Mücadele Bayrağımız İşçi - Köylü'yü bütün yurda yaymak için seferber olalım. Okuyalım. Okutalım. Omuz verelim bu kavgaya.

İlerici, yurtsever aydınlar! İlericiliğin, yurtseverliğin ölçüsü bugün şudur : Bütün baskılara, zulme ve anayasaya aykırı davranışlara karşı koymak. Bu noktada çekinen ilerici olamaz. Devrimci hiç olamaz. Sıkı yönetim yoluyla dillere kilit mi vurulsun? Buna karşı susmak, yenilgiye boyun eğmek olur.

İşçi - Köylü'nün yiğit devrimci savaşçıları!

Devrimci çabalarınızı iki, on kat, yüz kat artırın!

Halkımızın devrimci mücadelesinin bayrağını yüceltin!

Hâkim sınıfların açmak istediği geldikleri açılmadan destekleyin! Dağıtıma, abone bulmaya, bağış toplamaya her zamandan çok çalışın!

Yaşasın Halkımızın Devrimci Mücadelesi!

Yaşasın Mücadelemizin Bayrağı İşçi - Köylü!

Proleter Devrimci AYDINLIK

«Faşist diktatörlüğün kurulmasından önce burjuva hükûmetler, kaideten çeşitli aşamalardan geçerek bir sıra gerici baskı tedbirleri uygulamak suretiyle faşist iktidarı hazırlar ve bunu doğrudan doğruya teşvik ederler.»

GEORGİ DİMİTROF